

Kršćanska biblioteka
www.monfortanci.com

p. Miljenko Sušac

**MEDITACIJE O PRIPRAVI
NA POSVETU
PRESVETOM SRCU ISUSOVU**

SADRŽAJ MEDITACIJA

Predgovor	5
Uvod u meditacije.....	8
Prvi dan: Kratka povijest štovanja Srca Isusova u Katoličkoj Crkvi i četiri velika ukazanja Srca Isusova sv. Margareti Mariji Alacoque	8
Drugi dan: Učiteljstvo Crkve prihvaća pobožnost Srcu Isusovu i preporuča svim vjernicima.....	10
Treći dan: Bog Ljubavi, naš Stvoritelj, daruje nam Srce svoga Sina.....	12
Četvrti dan: Čovjek grijehom ranjava Očevo Srce i Srce Isusovo koje mu nude svoje praštanje i milosrđe	14
Peti dan: Ljubav Srca Isusova prema nama ljudima.....	16
Šesti dan: Srce Isusovo i Crkva.....	18
Sedmi dan: Euharistija i Srce Isusovo	20
Osmi dan: Pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu kao jedan posebni naglasak pobožnosti Srcu Isusovu.....	22
Deveti dan: Pojedine pobožnosti Srcu Isusovu i rast duhovnosti Srca Isusova u svakodnevnom životu.....	24
Deseti dan: Metoda razmatranja za rasti u krepostima i duhovnosti Srcu Isusovu	27
Jedanaesti dan: Neraskidiva povezanost Srca Isusova i Srca Marijina	29
Dvanaesti dan: Milosrdno Srce Isusovo ljubi i traže od mene grešnika da ga uzljubim	32
Trinaesti dan: Samo ljubav ima vrijednost nadoknade, zadovoljština presvetom Srcu Isusovu.....	34
Četnaesti dan: Srce Isusovo liječniče naših duša. Živjeti u milosti Božjoj, početak je postupnosti rasta ljubavi duše koja odgovara na ljubav Srca Isusova.....	36
Petnaesti dan: Od pokajničke ljubavi i ljubavi zahvalnosti do divljenja Srca Isusovu, daljnji rast ljubavi duše koja odgovara na ljubav Srca Isusova.....	38
Šesnaesti dan: Ljubav prijateljstva i sjedinjenja sa Srcem Isusovim, cilj duhovnog rasta ljubavi duše koja odgovara na ljubav Srca Isusova.....	40
Sedamnaesti dan: Srce Isusovo i naše vječno spasenje	43

Osamnaesti dan: Velikodušno Srce Isusovo.....	45
Devetnaseti dan: Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno.....	47
Dvadeseti dan: Probodeno Srce Isusovo, Isusov križ i naši križevi.....	49
Dvadeset prvi dan: Srce Isusovo utjeha i naše utočište u rani njegova Srca.....	51
Dvadeset drugi dan: Srce Isusovo mire naš i poslanje mira.....	54
Dvadeset treći dan: Srce Isusovo izvore žive vode	57
Dvadeset četvrti dan: Preobrazba našeg srca u Srcu Isusovu.....	59
Dvadeset peti dan: Divno i slavno Srce Isusovo.....	61
Dvadeset šesti dan: Postati prijatelj Srca Isusova	63
Dvadeset sedmi dan: Osobna posveta Srcu Isusovu.....	65
Dvadeset osmi dan: Posveta obitelji i svijeta Srcu Isusovu	68
Dvadeset deveti dan: Srce Isusovo izvore svetosti, svetost cilj posvete presvetom Srcu Isusovu	70
Trideset dan: Srce Isusovo izvore naše radosti u vremenu i vječnosti	72

DODATAK: POSVETA I POSEBNE POBOŽNOST I MOLITVE SRCU ISUSOVU

ČIN SLAVLJENJA POSVETE SRCU ISUSOVU	74
KAKO UČINITI ČIN POSVETE I KOLIKO GA ČESTO OBNAVLJATI?.....	78
MOLITVE POSVETE SRCU ISUSOVU.....	79
Osobna posveta presvetom Srcu Isusovu.....	79
Posveta kršćanske obitelji presvetom Srcu Isusovu.....	79
Posveta Srcu Isusovu <i>Sv. Marija Margareta Alacoque</i>	80
Posveta Kristu kralju <i>Pijo XI.</i>	80
Molitva posvete svijeta Srcu Isusovu pape Lava XIII.....	80
KAKO ŽIVJETI POSVETU SRCU ISUSOVU U SVAKODNEVNOJ PRAKSI VJERE.....	81
POSEBNE POBOŽNOST I MOLITVE SRCU ISUSOVU.....	83
Zašto je lipanj posvećen Srcu Isusovu?.....	83
Veliko obećanje Srca Isusova, pobožnost devet prvih petaka i naše vječno spasenje.....	84
Obećanja Srca Isusova onima koji ga budu štovali	84
Sveta ura	86

Zlatna krunica	86
Litanije Srca Isusova	86
Kratki zazivi Presvetom Srcu Isusovu obdareni oprostima.....	88
Prošnja presvetom Srcu Isusovu.....	88
Dragocjeno prikazanje zasluga Presvetog Srca Isusova kao zadovoljštine za svoje grijeh. .	89
 MOLITVE SRCU ISUSOVU ZA POSEBNE NAKANE	 89
Molitva da se, po Isusovoj želji, što više raširi pobožnost prema njegovom Srcu.....	89
Molitva za umiruće.....	90
Molitva Presvetom Srcu Isusovu za duše u Čistilištu.....	90
Naknada za uvrede nanesene Euharistijskom Srcu Isusovu.....	90

Autor: p. Miljenko Sušac SMM – misionar monfortanac

Naslov knjige: *Meditacije o pripravi na posvetu presvetom Srcu Isusovu*

Copyright i autorska prava: p. Miljenko Sušac

Predgovor

Posveta je evanđeoska kategorija koja se u povijesti katoličke teologije i duhovnosti na različite načine izražavala. U evanđelju čitamo kako Isus reče: „*Oče posveti ih u istini, tvoja riječ je istina... Za njih posvećujem samoga sebe*“ (Iv 17,19). O posveti se na različite načine govori u Katekizmu Katoličke Crkve. Naravno, teološki gledano temelj svake posvete kršćanina je posveta po Kristu u Duhu Svetome koja počinje na krštenju, a onda se od nas traži osobni odgovor te rast u vjeri.

U povijesti katoličke teologije, duhovnosti i pobožnosti nalazimo različite prakse posvete, svaka sa svojom poviješću, teološkim temeljima i duhovnošću. Najznačajniji izričaji posvete su: posveta Isusu Kristu po Mariji koju naučava sv. Ljudevit Montforski, a koju papa sv. Ivan Pavao II. u enciklici *Otkupiteljeva Majka* preporuča cijeloj crkvi; posveta Bezgrešnom Srcu Marijinu koju je prvi počeo širiti sv. Ivan Eudes (+1680.), da bi nakon fatimskih ukazanja 1917.g. posveta Bezgrešnom Srcu Marijinu zaživjela u cijeloj Crkvi i trajno bila obnavljana sve do današnjih dana i pape Franje. U crkvi se sve više šire i posvete Duhu Svetom, Presvetom Trojstvu, sv. Mihaelu Arkanđelu, sv. Josipu i sv. anđelu čuvaru.

Kad se govori o bilo kojoj posveti, ubiti to je izraz koji teologija, duhovnost i pobožnost koriste za iskazati Božju ljubav u Božjem planu spasenja što je srž evanđeoske objave, ulogu koju po Božjoj raspodijeli spasenja to otajstvo vjere zauzima u nauku i praksi crkve te slobodni odgovor vjernika koji to otajstvo prihvaća u svom osobnom življenju vjere nastojeći usvojiti tu evanđeosku i vjersku stvarnost kao svoje osobno nutarnje proživljeno iskustvo.

Zašto obavljati i obnavljati posvetu Srcu Isusovu ili Srcu Marijinu, ako su već prije bile obavljene te posvete? Kad se govori o Srcu Isusovu ili Srcu Marijinu to je izraz koji teologija i duhovnost koriste za iskazati njihovu ljubav u Božjem planu spasenja i u životu vjernika, što je srž evanđeoske objave i prakse vjere. Kada Crkva obavlja duhovnost posvete to se prvenstveno odnosi na ljude i vjernike. Posveta se obnavlja kako bi svaka nova generacija vjernika usvajala svijest o veličini i ljepoti Isusove i Gospine ljubavi – Srca Isusova i Srca Marijina – te nastojala u vjeri odgovarati na ovu ponudenu ljubav, koja se uvijek iznova odnosi na sve nove generacije vjernika.

Ponavljanjem čina posvete vjernici, ali i Crkva kao takva sve više proživljeno usvaja evanđeosku svijest da smo od Boga ljubavi po Kristu u Duhu Svetome posvećeni i da Mu mi za uzvrat odgovaramo potpunim predajem nas samih iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Toga je bio duboko svjestan svetac naših dana sv. papa Ivan Pavao II. koji je opetovano posvećivao Crkvu i svijet Bezgrešnom Srcu Marijinu.

Dosta se sjetiti samo najvažnijih *čina posvete i prikazanja Crkve i svijeta Bezgrešnom Srcu Marijinu* Rimu, na svetkovinu Blagovijesti 25.III.1984., i *Čin predanja Presvetoj Mariji 8. listopada 2000.* koje je papa sv. Ivan Pavao II. obavio u Rimu u zajedništvu sa svim biskupima svijeta.

Mi Hrvati u našoj nacionalnoj i crkvenoj povijesti imamo svijetli primjer za to. Naime, blaženi kardinal Alojzije Stepinac 7. lipnja 1942. u Mariji Bistrici je posvetio hrvatski narod Mariji.

I sadašnji papa Franjo je 13. listopada 2013.g. posvetio svijet Bezgrešnom Srcu Marijinom, a na traženje ukrajinskih biskupa 25. ožujka 2022.g. je posvetio čovječanstvo i osobito Rusiju i Ukrajinu Bezgrešnom Srcu Marijinu. I ne samo to, nego je papa Franjo godinu dana nakon toga na općoj audijenciji 22. ožujka 2023. podsjetio na svoj povijesni čin posvete Rusije, Ukrajine i cijeloga svijeta Blaženoj Djevici Mariji potičući vjernike da svake godine obnavljaju marijansku posvetu. Tom zgodom papa reče: „Nemojmo se umoriti povjeravati stvari mira, Kraljici mira“.

Posveta je čin molitve koji se u datoj prigodi izmoli, ali posveta može lako prerasti i u mogući pastoralni plan godišnji ili višegodišnji. Naime, posvetom se želi obnoviti praksa pobožnosti i duhovnosti Srcu Isusovu ili Srcu Marijinu, ali i produbiti kršćanski duhovni život. Posvetom se želi obnoviti praksa pobožnosti i duhovnosti Srcu Isusovu i Srcu Marijinu, ali i produbiti kršćanski duh u životu vjernika.

Posveta presvetom Srcu Isusovu je višestoljetna praksa u Katoličkoj Crkvi, a na poseban način je prisutna u tradiciji Crkve u Hrvata. Posveta je najprije bila prisutna kao osobna pobožnost da bi nakon događanja i poticaja vezanih uz objave Božanskoga Srca Isusova sv. Margareti Mariji Alacoque (1647.–1690.) prerasla u sveopću praksu katoličke Crkve.

Papa Lav XIII. je obavio posvetu čitavoga svijeta božanskomu Srcu Krista Kralja. On je 25.V.1889.g. izdao encikliku o posveti ljudi Presvetomu Srcu Isusovu (*»Annum Sacrum«*, Sveta godina), kojom naređuje da se 11. lipnja spomenute godine treba posvetiti Srcu Isusovu sav katolički svijet i čitav ljudski rod. Sam papa obavio je u svojoj kapeli posvetu svijeta ranjenomu Srcu Spasitelja svijeta, u noći koja je spajala XIX. sa XX. st.

Nakon posvete svijeta Srcu Isusovu zaredale su brojne posvete gotovo svih katoličkih država, biskupija i svetišta, posvete koje su često bile obnavljane. U lipnju 1900. izvršena je i javna posveta hrvatske mladeži Srcu Isusovu, koja je obnovljena 3. lipnja 1910. Vrhbosanski nadbiskup Josip Stadler je cijelu nadbiskupiju i sve župe posvetio Srcu Isusovu. Biskupi Crkve u Hrvata su 1923. prigodom Euharistijskog kongresa u Zagrebu posvetili hrvatski narod Srcu Isusovu.

Idemo u susret i obljetnici posvete Srcu Isusovu za cijelu Crkvu u našoj rodnoj Hercegovini. Naime tadašnji Mostarsko-duvanjski biskup Mišić je 1925. odredio da se sve župe u biskupiji posvete Srcu Isusovu. A dok radimo na ovoj knjizi rado se sjećamo i naše rodne župe i svetišta Srca Isusova u Studencima sa željom i molitvom da pobožnost presvetom Srcu Isusovu trajno bude živa u Crkvi u Hrvata.

Pobožnost Srcu Isusovu je svakako među najraširenijim pobožnostima katoličke Crkve i gotovo da nema katoličkog molitvenika na bilo kojem jeziku, a da u njemu ne nalazimo i pobožnost Srcu Isusovu kao i molitve osobne ili obiteljske posvete Srcu Isusovu.

Crkva i njeni pastiri su dužni nastojati pomoći vjernicima da sa zahvalnošću i poštovanjem gledamo na duhovnu i pobožnu tradiciju, pa i na tradiciju posvete Srcu Isusovu kako bi se njene vrijednosti aktualizirale, osuvremenile i prenijele novim generacijama vjernika. Svima onima koji rade u pastoralu je jasno da svaka pobožnost i duhovnost u Katoličkoj Crkvi polako slabi u životu i praksi vjernika ako se na nju ne potiče vjernike.

Kad se govori o pobožnosti i duhovnosti Srcu Isusovu ne radi se o jednoj pobožnosti među mnogima, nego je pobožnost Srcu Isusovu uzdignuta u Crkvi na posebno mjesto i nalazi se u središtu objave. Brojni su papinski dokumenti koji o tome pišu, a dosta se prisjetiti samo *Direktorija o pučkoj pobožnosti i liturgiji* kojeg je izdala Kongregacija za bogoštovlje i disciplinu sakramenata 2001. godine u Rimu.

Kriteriji izbora tekstova za pisanje meditacija

U pisanju meditacija o pripravi na posvetu Srcu Isusovu nastojali smo izložiti sve velike teme ove pobožnosti i duhovnosti kao i neke teme kojima je zauzeta Crkva našeg vremena, oslanjajući se u velikoj mjeri na tekstove crkvenog učiteljstva i svetačke tradicije. Kao kriterij uzeli smo veću zastupljenost svetačkih tekstova. Najveći poticaj za slijediti svetačku tradiciju smo dobili oslušujući poziv velikog svetog pape naših dana sv. Ivana Pavla II. koji je cijelu Crkvu pozvao da se tome vrati u svojoj molitvenoj praksi. „Uđimo, predraga moja braćo i sestre, u školu svetaca, velikih tumača istinske euharistijske pobožnosti. U njima teologija o Euharistiji poprima sav sjaj življene stvarnosti, postaje "zarazna" te, tako rekuć, "grije naša srca"(*Ecclesia de eucharistia* br.62.).

Naravno da se ovaj poticaj velikoga pape ne odnosi samo na tekstove o euharistiji nego i na sve druge pobožnosti Katoličke Crkve. Zanimljivo je da su se u tradiciji sveci uvijek oslanjali na druge svece koji su ih prethodili i preporučivali tu literaturu drugima, to je evo bio slučaj i kod pape sv. Ivana Pavla II.

Da ne bismo nepotrebno opteretili tekst ne donosimo citate svih knjiga, molitvenika i priručnika iz kojih smo crpili pojedine tekstove koje smo duži niz godina skupljali na raznim evropskim jezicima.

Dao Bog da po zagovoru Bezgrešnog Srca Marijina, Presveto Srce Isusovo izlije obilje milosti svima onima koji mu se posvete.

Posveta Presvetom Srcu Isusovu trajno aktualna duhovnost u Katoličkoj Crkvi

Jedan od razloga, iako ne glavni, koji nas je potaknuo na pisanje ovih *Meditacija na pripravu za posvetu presvetom Srcu Isusovu* je i to da, na naše veliko čuđenje, neki vjernici pa čak i svećenici kojima smo o ovoj temi govorili i preporučivali je, su nam odgovarali da je posveta Srcu Isusovu zastarjela pobožna praksa koja je u povijesti imala svoje mjesto, a koja nije po njima prikladna za naše vrijeme, niti je preporučivana od učiteljstva Crkve. I zbog toga u tekstovima navodimo brojne citate prošlog i sadašnjeg učiteljstva Crkve, koji govore upravo suprotno. Dovoljno je samo reći da papa sv. Ivan Pavao II., kao što ćemo vidjeti preporuča svake godine obnovu posvete Srcu Isusovu i naziva je programom svoga pontifikata. (*Pismo 11. lipnja 1999.*)

Zagreb, 1. 5. 2023.

Pater Miljenko Sušac – smm, misionar monfortanac član međunarodne teološke komisije za posvetu Isusu po Mariji, Družbe misionara monfortanaca.

MEDITACIJE O PRIPRAVI NA POSVETU PRESVETOM SRCU ISUSOVU

Uvod u meditacije

Da bi osoba što svjesnije obavila posvetu i plodonosnije je živjela poželjno je dostojno se pripremiti za sam čin posvete u molitvi i razmatranju kroz mjesec dana. To se može učiniti kroz lipanj, mjesec posvećen štovanju Srca Isusova, a i u bilo koje drugo vrijeme. Isto tako veliki duhovni učitelji posvete kao na primjer sv. Ljudevit Montfortski preporuča da se svake godine po mogućnosti obavlja priprema na posvetu te da se posveta i svakodnevno obnavlja. O tome ćemo još govoriti u knjizi.

Čin posvete Srcu Isusovu je istovremeno kraj perioda pripreme i početak puta življenja posvete u svakodnevici. Tako da oni koji nastoje živjeti posvetu, trebaju toga postati svjesni. Cilj nije čin posvete, on je samo uvođenje u duhovnost. Cilj je stanje našeg trajnog predanja Srcu Isusovu, koje se očituje u svakodnevnim životnim prilikama. Po posveti vjernik slobodno izabire, želi i moli da se na svojem putu rasta u vjeri sve više suobličije Srcu Isusovu.

Sv. Ljudevit bi htio da vjernik koji se posveti bude spreman na ustrajni i svakodnevni rad i napor u življenju posvete, koja postaje škola duhovnosti koja vodi do svetosti. Svetac govoreći duši o posveti kaže: «I u onoj mjeri, kojom se budeš njome služila u običnim poslovima svoga života, upoznat ćeš njezinu vrijednost i izvrsnost» (MT 1).

Vježbe pripreme na posvetu su sklad meditacija i molitve koje za cilj imaju upoznati ljubav i ljepotu Srca Isusova i nastojati ljubavlju odgovoriti na tu beskrajnu ljubav. Koliko vjernik više i predanije u nutrini pristaje na posvetu, nastoji oko pripreme i življenja posvete, toliko će se više i duhovno obogatiti.

PRVI DAN: Kratka povijest štovanja Srca Isusova u Katoličkoj Crkvi i četiri velika ukazanja Srca Isusova sv. Margareti Mariji Alacoque

Francuski teološki duhovni pisac Tanquerey veli: «Za prvih 10 stoljeća pripravlja se put pobožnosti Srcu Isusovu promatrajući i štujući Kristove rane, osobitu ranu boka Isusova, kao simbol njegove ljubavi, bogoljubno sklonište u kome pobožne duše traže milost, zaštitu i mir». Duga i daleka priprema imala je utrti put izrazitom štovanju Srca Isusova, simbola Božje ljubavi u Katoličkoj Crkvi.

Prve tragove štovanja Srca Isusova susrećemo u XII. st. Uz ranu svetog boka počinje se isticati Srce, kao znak ljubavi Isusa Krista. Time se otvara prva faza istinskoga štovanja ovoga svetoga Srca, čija su vrata ljubavi otvorena svim ljudima. U tekstovima brojnih svetaca kao što su sv. Bernard, sv. Matilda, sv. Gertruda, bl. Henrik Susone nalazimo lijepe tekstove o Srcu Isusovu i njegovoj ljubavi.

Sv. Ivan Eudes se u katoličkoj Crkvi smatra začetnikom, autorom liturgijskog štovanja Srca Isusova i Srca Marijina. Sv. Pijo X. ga u dekretu beatifikacije papa ga naziva ocem, učiteljem i apostolom ove pobožnosti. Sastavio je misu Srca Isusova, časoslov Srca Isusova i Marijina. Pisao je mnogo o Srcu Isusovu i Marijinu.

Ipak najveće širenje pobožnosti Srcu Isusovu u Katoličkoj Crkvi je povezano sa ukazanjima i objavama *sv. Margareti Alacoque (1647. – 1690.)*. Svetica se u rodila pobožnoj obitelji u Francuskoj. Ušla je u samostan sestara od Pohoda, imala je brojna ukazanja i objave Srca Isusova kojima je cilj bio proširiti štovanje Srca Isusova u cijeloj Crkvi i uspostava svetkovine Srca Isusova. Crkveno učiteljstvo je pomno istraživalo ove objave Srca Isusova, ustanovilo evanđeoske i teološke temelje pobožnosti Srcu Isusovom i preporučilo cijeloj Crkvi.

Prvo veliko ukazanje Srca Isusova vjerojatno je bilo 1673. Godine. Sv. Margareta je za vrijeme odmora, koji je bio predviđen samostanskim dnevnim rasporedom, iskoristila priliku da se pobožno pokloni presvetom Oltarskom Sakramentu. Evo, što ona piše u autobiografiji:

»Osjetih se tako snažno prožeta Božjom nazočnošću, da zaboravih i sebe i mjesto na kojemu sam se nalazila, pa se predadoh tomu božanskomu Duhu izručujući svoje srce sili njegove ljubavi. On me ostavi da dugo počivam na njegovim božanskim grudima, gdje mi otkri divote svoje ljubavi i neiskazane tajne svoga presvetoga Srca, koje mi je do tada sakrivao. Otkri mi ih po prvi put, ali tako zbiljski i osjetljivo, da nisam mogla sumnjati — Reče mi: Moje Božansko Srce toliko ljubi ljude, da ne može više u sebi zadržati plamen žarke ljubavi, pa treba da ga širi tvojom pomoći. Treba se očitovati ljudima, kako bi ih obogatilo svojim dragocjenim blagom, što ga otkrivam tebi, a koje sadrži sve posvećujuće i spasonosne misli, koje su potrebne da se oni izvuku iz bezdana propasti«.

Nakon ovih spasonosnih priopćenja Isus je uzeo Margaretino srce, stavio ga u svoje ražareno u božanskoj ljubavi, opet vratio u njezine djevičanske grudi. Margareta je u tom nezaboravnom trenutku plovila beskrajnim morem nebeskog zanosa i miline. Božanski znak u prvom velikom ukazanju bila je — zatvorena sveta rana Isusova boka. A otvorena pouka, koja rezultira iz svega jest: Srce Isusovo ljubi ljude i hoće, iz ljubavi, da ih sve spasi!

Drugo veliko ukazanje Srca Isusova zbilo se 1673. ili 1674. Margareta je vidjela sveto Srce Isusovo izvan Kristova tijela. Motrila ga je na ognjenom prijestolju, bilo je prozirno kao kristal, sjajnije od sunca, označeno predivnim zrakama. Na njemu je jasno vidjela ranu, motrila ga je ovijena trnovom krunom, a u nj je bio usađen križ. Sve je to Margareta promatrala svojim očima. Krist je tumačio Margareti da sve njegove muke izviru iz ljubavi prema ljudima. Od utjelovljenja On je u svom Srcu nosio krvavi križ bola i muke.

»Isus me pouči, veli sv. Margareta, kako je od žive želje da ga ljudi ljube i da ih povuče s puta propasti, u koju ih hrpimice ruši sotona, naumio objaviti ljudima svoje Srce i dati im u ovim posljednjim stoljećima ovaj zadnji napor svoje ljubavi, predmet i pomagalo tako prikladno da ih uputi na pravu ljubav prema njemu«.

Za drugog velikog ukazanja Isus traži otvoreno, da bude čašćen u liku tjelesnoga Srca. Štovateljima je obećao mnogovrsne blagoslove. Time je Krist jasno i nedvojbeno izrazio svoje božanske i dalekovidne želje.

Treće je veliko ukazanje Srca Isusova sasvim vjerojatno bilo 1674. godine. Evo što o tom piše sv. Margareta :

»Jednom, kad je bio izložen presveti Sakrament..., ukaza mi se Isus Krist. . ., sav blistajući u slavi, sa svojih pet rana, sjajnih kao pet sunaca. Iz toga su svetoga čovječstva izlazili plamenovi sa svih strana, naročito iz njegovih božanskih grudi, koje su naličile na žarki oganj, i otvorivši se grudi, otkrivale mi ljubazno Srce koje ljubi i koje je bilo živim vrelom tih plamenova«.

Isus se za trećega ukazanja tužio Margareti na nezahvalnost ljudi. Zahtijeva da se na tu nakanu pričešćuje, posebno u prve petke svih mjeseci. Traži da obavlja Getsemansku uru, u noći s četvrtka na petak od 23. do 24. sata i obećava joj dati poklon, dio svoje smrtne žalosti iz Maslinskog vrta. Jasno su izražena tri važna momenta za ovog ukazanja: Ljubav prezrena - ljubav žrtvovana - ljubav pomirbena.

Četvrto veliko ukazanje Srca Isusova zbilo se u osmini Tijelova 1675., vjerojatno 16. lipnja. Margareta je bila pred Presvetim Sakramentom. Isus joj se ukazao u tjelesnom liku, sa Srcem na grudima. Taj prizor je ovjekovječen na nebrojenim slikama svetoga Srca. Tom prilikom Isus je rekao:

«Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljude, te se posve iscrpilo i uništilo da im dokaže svoju ljubav, a za uzvrat od većine primam samo nezahvalnost, koju mi iskazuju u ovom Sakramentu ljubavi svojim nepoštovanjem i svetogrđima, hladnoćom i prezirom. A najviše me

boli što tako rade srca, koja su mi posvećena. Stoga tražim od tebe, da prvi petak iza osmine presvetoga Sakramenta bude određen za posebnu svetkovinu, kojom će se častiti moje Srce tako, da se na taj dan prima sv. Pričest, da mu se javnim priznanjem nadoknađuje za ružne uvrede što ga snalaze dok je izložen na oltaru. Također ti obećavam, da će se moje srce raširiti i izliti u obilju darova svoje Božanske ljubavi na one koji mu dadu tu čast i koji porade da mu se ona daje».

Treba li objašnjenje ovim Kristovim riječima i ukazanjima njegova božanskog Srca sv. Margareti? - Ne! Kristove su nakane jasne! Margareta je od Boga odabrana da presveto Srce Isusovo preko nje potakne cijelu Crkvu na javno štovanje i uspostavu svetkovine Presvetog Srca Isusova u cijeloj Crkvi što se i dogodilo.

Za razmišljanje: Koliko sam svjestan da je pobožnost Srcu Isusovu dragocijeni dar koji je darovan nama ljudima? Što u meni bude ovi poticaji Srca Isusova o kojima govori sv. Margareta?

Molitve: Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica. str...

DRUGI DAN: Učiteljstvo Crkve prihvaća pobožnost Srcu Isusovu i preporuča svim vjernicima

Učiteljstvo Crkve je istraživalo evanđeosku i teološku utemeljenost te povijest štovanja Srca Isusova, kao i usklađenost objava sv. Margarete s naukom Crkve. Crkva na čelu s papom prihvaća pobožnost Srcu Isusovu i preporuča svim vjernicima. Prvi među papama je bio papa Klement XIII. koji je 1765. godine dopustio slaviti blagdan Srca Isusova za one koji su izričito tražili. Papa Pio IX. Ide dalje te je 1856. g. posebnim dekretom određuje da se blagdan Srca Isusova službeno slavi u cijeloj Katoličkoj Crkvi naglašavajući potrebu zadovoljštine za grijeh koji se nanose Srcu Isusovu. Papa Lav XIII. je enciklikom od 25. V. 1899. *Annum Sacrum* (Sveta godina) Crkvu i cijeli svijet presvetom Srcu Isusovu.

Papa Pavao VI o dvjestotoj obljetnici štovanja Presvetog Srca napisao je: "Sve jače štovanje, koje se u ovo posljednje vrijeme iskazuje Presvetom Isusovu Srcu, toliko je snažno osvijetlilo nedokučivo Kristovo bogatstvo (Ef 3, 8), koje je poteklo iz boka Božanskog Spasitelja, kada je sam - umirući na križu - pomirio s Ocem čitav ljudski rod, su iz njega urodili preslati plodovi na korist Crkve

Pošto je premilostivi Spasitelj, kako vele, od svoje ljubljene službenice Margarite Marije Alacoque - kad joj se ukazivao u mjestu zvanom Paray-le-Monial - uporno tražio, da svi ljudi javnim molitvama i pobožnostima štuju njegovo Presveto Srce, ranjeno ljubavlju prema nama, i pružaju zadovoljštinu za uvrede, koje mu se nanose, začudno je, koliko je ta pobožnost prema Presvetom Srcu - koja se tu i tamo već obavljala nastojanjem i poticanjem sv. Ivana Eudes - procvatila među klerom i kršćanskim narodom, i proširila se u gotovo svim kontinentima zemlje. Zbog toga je Apostolska Stolica tom općem štovanju dala odobrenje". (Pismo 6. veljače 1965.).

Evo još samo nekoliko izreka papa koje izražavaju do koje mjere su oni sami cijenili i preporučivali pobožnost Srcu Isusovu svim vjernicima:

„Pobožnost Srcu Isusovu jest najsigurnija i najkorisnija duhovnost“. Papa Lav XIII.

„Pobožnost Srcu Isusovu je sinteza cijeloga kršćanstva“. Papa Pio XI.

„Štovanje Srca Isusova jest najkompletnija ispovijest kršćanske vjere.“ Papa Pio XII.

"Srce Isusovo jest uzvišeni oblik one prave pobožnosti, koja se traži za naše vrijeme."

Papa Pavao VI.

"U Presvetom Srcu Isusovu nalazimo sintezu svih otajstava naše vjere." Papa Ivan
Papa Pavao II.

„Zapravo, ljudsko i božansko Srce Isusovo izvor je iz kojega uvijek možemo crpiti milosrđe, oprost i Božju nježnost.... Otvorite se ovoj ljubavi i odnesite je ‘do kraja zemlje’, svjedočeći dobrotu i milosrđe koje izvire iz Srca Isusova.” Papa Franjo

A svetac naših dana papa sv. Ivan Pavao II. ovako potiče na produblјivanje i širenje pobožnosti Srcu Isusovu:

„*Ohrabrenje i poticaj svima koji rade na širenju ove pobožnosti. Želim izraziti svoje odobravanje i svoje ohrabrenje svima, koji u Crkvi s bilo kojeg polazišta nastavljaju njegovati, produblјivati i promicati štovanje Srca Kristova, jezikom i oblicima koji su prikladni našem vremenu, na način da bi ga se moglo prenositi na buduće naraštaje u Duhu koji ga je uvijek vodio. I danas se radi na tome da se vjernici potaknu te usmjere poklonstveni pogled na otajstvo Krista, Bogo-čovjeka, kako bi postali muževi i žene nutarnjeg života, osobe koje osjećaju i žive poziv na novi život, na svetost, na naknadu, što znači apostolsko sudjelovanje u spasenju svijeta. Osobe koje se pripremaju za novu evangelizaciju, priznajući Srce Kristovo kao srce Crkve, trebaju biti svjesne hitnosti te suvremeni svijet shvati da je kršćanstvo religija ljubavi.*

Spasiteljevo Srce nas poziva da dođemo do Očeve ljubavi, koja je izvor svake autentične ljubavi. “U ovome je ljubav; ne da smo mi ljubili Boga, nego on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijehе naše”. (1Iv 4, 10). Isus neprestano prima od Oca, bogatog milosrđem i samilošću, ljubav koju dariva ljudima (usp. Ef 2,4; Jak 5,11). Njegovo Srce posebno objavljuje Božju velikodušnost prema grešniku. Bog, reagirajući na grijeh ne umanjuje svoju ljubav, nego je proširuje u pokret milosrđa koji postaje inicijativa otkupljenja“. (*Pismo od 11. lipnja 1999.g., Svetkovina Presvetog Srca Isusova*)

Papa Benedikt XVI. nas poziva: „*Spoznati Božju ljubav u Isusu Kristu – Bog je ljubav* naveo sam tvrdnju iz Prve Ivanove poslanice: 'Mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj', da bih istaknuo kako na izvoru kršćanskoga bića postoji susret s jednom Osobom. Budući da se Bog očitovao na najdublji način po utjelovljenju svojega Sina, učinivši se u njemu 'vidljivim', upravo u odnosu s Kristom možemo upoznati tko doista Bog jest. I još: budući da je Božja ljubav najdublje izražena u daru što nam ga daje Krist predajući svoj život za nas na križu te, gledajući na njegovu muku i smrt, osobito možemo jasnije prepoznati bezgraničnu ljubav Božju prema nama: 'Bog je doista tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina, da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni' (Iv 3 16).

To, međutim, otajstvo Božje ljubavi za nas nije samo sadržano u kultu i štovanju Srca Isusova: ono je na isti način sadržaj svake prave kršćanske duhovnosti i pobožnosti. Važno je stoga istaknuti da je temelj te pobožnosti star kao što je staro samo kršćanstvo. Doista, biti kršćanin moguće je samo s pogledom upravljenim na Križ našega Otkupitelja, 'na onoga koga su proboli' (Iv 19, 37; usp. Zah 12, 10). S pravom enciklika *Haurietis aquas* podsjeća da su rana na boku kao i rane čavala za bezbrojne duše bile znakovi ljubavi koja je sve izrazitije oblikovala njihov život (usp. br. 52). Prepoznati Božju ljubav u Raspetomu postalo je za njih nutarnje iskustvo kojim su zajedno s Tomom priznavali: 'Gospodin moj i Bog moj!' (Iv 20, 28), što im je dopuštalo da dopru do dublje vjere prihvaćajući bez pridržaja Božju ljubav“. (*Pismo 15. svibnja 2006.*)

Za razmišljanje: Gajim li pobožnost Srcu Isusovu? Jesam li svjestan da je pobožnost Srcu Isusovu jedan od velikih izričaja kršćanskoga bogoštovlja na koju pape redovito potiču?

TREĆI DAN: Bog Ljubavi, naš Stvoritelj, daruje nam Srce svoga Sina

Bog je sam u sebi tajna ljubavi i veliko otajstvo, Presveto Trojstvo, Otac, Sin i Duh Sveti kako nam je to Isus Krist objavio. Presveto Trojstvo je temeljno i središnje otajstvo naše vjere koje osvjetljuje sve druge istine kršćanstva. Sve što je Bog učinio u stvaranju i povijesti spasenja je objava ljubavi Presvetoga Trojstva koja izlazi u susret svojim stvorenjima da ih otkupi, pomiri i sa sobom sjedini.

Sv. Ljudevit, svetac uzvišene kontemplacije koji i nas želi voditi putem molitve i veće ljubavi, ostao je očaran tom tajnom Boga koji je sam u sebi čista ljubav: „O ljubavi! O Bože, ljubavi! Kako je neizmjerana i preobilna ljubav koju si nam pokazao... O Ljubavi, o Ljubavi kako si malo poznata!“ (LJVM br.166)

Bog je iz ljubavi stvorio i stvara sva stvorenja. On ni iz čega stvara i poziva na postojanje, tako da Božja djela otkrivaju tko je On u sebi, a istovremeno tajna ljubavi njegova nutarnjeg Bića osvjetljava ispravno razumijevanje i vrednovanje njegovih stvorova. Sva stvorenja, po onim mjestima koja im je Bog dodijelio, ostvaruju svoju puninu i pokazuju svu svoju ljepotu i dobrotu. Kada promatramo Boga Stvoritelja, onda time želimo reći da je On u slobodi dao početak svemu što postoji, te da nebo i zemlja ovise o Bogu koji im daje da budu, postoje i opstoje. Tako da je Bog istovremeno prvi izvor, autoritet, ali je istovremeno dobrotu i nježnost za svoju djecu.

Što više, Bog ljubavi koji je nas stvorio, nakon što se čovjek po grijehu udaljio od njega je poslao svoga Sina da nas otkupi i spasi: „*Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne nego da ima život vječni*“ (Iv 3,16).

Bl. Marija Terezija od sv. Josipa duboko dirnuta tom tajnom ljubavi uči: „Ljubav to je život, Božji dah, Božja čežnja, Božje djelovanje u nama. Ljubav, ljubav i opet ljubav. Sve je ljubav; ona je svjetlo, ona je život, ona je toplina, ona je početak i svršetak. Ljubav nas je stvorila, ljubav nas je pozvala i zato Bog ne treba od nas ništa drugo nego samo ljubav. Tko prihvaća iznutra Božju ljubav, toga ta ljubav oblikuje. Ljubav, ljubav, ljubav ništa drugo, nego širite ljubav i blagost. Ako vam se predbacuje, idite k Božanskom Srcu. Srce prepuno smilovanja i ljubavi, Božanski izvor ljubavi.“

Čovjek često zaboravlja na Božju ljubav očitovanu kroz Srce Sina Božjega; zaboravlja na cijenu svoga spasenja i otkupljenja. Zato Bog u pojedinim vremenima i naraštajima bira posebne osobe da njima – koji će biti prijenosnici – ukaže na dubine svoje ljubavi, da bi ta ljubav bila upoznata, u srcima ponovno oživjela i postala uzvraćena.“

Svetačka tradicija u kategorijama zaručničke ljubavi opisuje odnos čovjeka i njegova Stvoritelja. Stvaranje i povijest spasenja zapisani u sv. Pismu su svjedočanstvo tome, a temelj za razumijevanje Božje poruke je njegova očinsko-majčinska strastvena ljubav prema čovjeku koja se u povijesti katoličke duhovnosti označava simbolikom Srca. Povijest odnosa Boga i čovjeka je dinamika prijateljstva, čiji je prvi čin stvaranje, a nastavlja se u djelu otkupljenja nakon čovjekova pada u grijeh. I crkveno učiteljstvo koristeći duhovno teološki izričaj poručuje nam isto.

Papa Benedikt XVI potiče sve vjernike: „*Iskusiti Božju ljubav upravljajući pogled na Srce Isusa Krista.* Dublje značenje toga štovanja Božje ljubavi očituje se samo onda kad se pozornije promatra njezin dar ne samo spoznaji, nego poglavito i osobnom iskustvu takve ljubavi u pouzdanom predanju njezinoj službi (usp. enc. *Haurietis aquas*, br.62). Jasno je da se

iskustvo i spoznaja ne mogu međusobno odijeliti: jedno upućuje na drugo. No potrebno je osim toga istaknuti da je prava spoznaja Božje ljubavi moguća samo unutar stava ponizne molitve i velikodušne raspoloživosti. Polazeći od takva nutarnjega stava, pogled koji počiva na kopljem probodenom boku pretvara se u šutljivo klanjanje. Pogled na Gospodinov proboden bok, iz kojega proviru 'krv i voda' (usp. Iv 19, 37), pomaže nam upoznati mnoštvo darova milosti koji odatle proizlaze (usp. enc. Haurietis aquas, br.34-41) i otvara nas svim drugim oblicima kršćanske pobožnosti koje su sadržane u kultu Srca Isusova.

Snažna vjera kao plod Božje ljubavi koju smo iskusili milost je i Božji dar. Ali čovjek će moći iskusiti vjeru kao milost samo u onoj mjeri u kojoj je prihvati u sebi kao dar od kojega nastoji živjeti. Štovanje Božje ljubavi, na što vjernike poziva enciklika Haurietis aquas (br.72), mora nam pomoći da se neprestano podsjećamo kako je On na sebe preuzeo to dragovoljno trpljenje 'za nas', 'za mene'. Kad njegujemo taj kult, ne samo da zahvalno priznajemo Božju ljubav, nego se nastavljamo otvarati toj ljubavi tako da se naš život sve više daje njome oblikovati. Bog, koji je svoju ljubav ulio 'u naša srca po Duhu Svetom koji nam je dan' (Rim 5,5), neumorno nas poziva da prihvatimo njegovu ljubav. Poziv da se posve predamo spasenjskoj Kristovoj ljubavi i da se njoj posvetimo (usp. Isto, br. 4) svoju stoga svrhu ima u odnosu s Bogom. Eto zašto je taj kult, posve usmjeren na Božju ljubav koja se žrtvuje za nas, tako nezamjenjivo važan za našu vjeru i za naš život u ljubavi“ (*Pismo 15. svibnja 2006.*).

Svetačka tradicija nošena iskustvom o kome govori papa Benedikt XVI. očarana kontemplacijom ove tajne prevelike ljubavi o tome redovito piše. Sv. Ljudevit Montfortski zanesen ljubavlju Srca sam se divi toj tajni i druge na to potiče:

„Evo najvećeg čuda koje sam opjevao, slušajte predodređenici i sjedinite vaše melodije s mojom. Uzdižem se iznad samoga sebe, uspinjem se do blaženika i uzlazim do najvišeg među kraljevima, uzvišenijeg od svih nebesa. Što vidim? Cijelo se Nebo divi, cijelo Nebo je začuđeno, vidim ono što ne mogu izreći, dođi kontempliraj predodređeniče. Anđeli, molim vas kažite mi što je taj lijepi plamen koji odsijava? To je Srce Marijina Sina i jedinorođenoga Sina Božjega. Smrtniče, s anđelima se klanjaj Srcu kojemu se treba klanjati, navještaj i pjevaj slave Srcu koje je ljubav ranila. Veliko otajstvo slave koje se ovdje na zemlji uopće ne shvaća! I treba puno vjere kada ga srce ne kuša.

To Srce, slavi Boga svoga Stvoritelja, slavi njegovo milosrđe i iskazuje mu savršenu čast. O kojeg li čuda, Ono se svaki čas ponizuje pred svojim Ocem, slavi, klanja se i moćno za nas zagovara. O neizrecivo čudo! Srce puno Božanstva! Srce beskrajno dostojno klanjanja u Presvetom Trojstvu. O koje li plamenove prema svom Ocu u visine dan i noć uzdiže to Srce! O kako ljubi čovjeka, svoga brata čistom i gorućom ljubavlju! O veliko Srce, o goruća pećnice! O čudesni ognju koji obilno izaravaš plamen da zapali Nebo i zemlju! Budući da je Srce, neprestano nas ljubi svakog časa, ljubi nas kao samoga sebe, preobilno, beskrajno“ (*Molitva: Beskrajna blaga Srca Isusova*).

Za razmišljanje: Imam li proživljenu sliku Boga ljubavi koji nam daruje svoje Srce i Srce svoga utjelovljenoga Sina? Što u meni budi razmišljanje o ovoj temi?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

ČETVRTI DAN: Čovjek grijehom ranjava Očevo Srce i Srce Isusovo koje mu nude svoje praštanje i milosrđe

Prvi čovjek, stvoren od Boga, kao i svako drugo stvorenje, bio je dobar. *I vidje Bog sve što je učinio bijaše veoma dobro* (Pos 1,31). Samo u svjetlu otajstva otkupljenja u Isusu Kristu shvaća se ta izvorna stvarnost ljudskog bića. Čovjek je bio u prijateljstvu s Bogom svojim Stvoriteljem, a kao posljedica toga, u skladu sa samim sobom i drugim stvorenjima oko sebe. Sudjelujući u Božjem životu bio je postavljen u stanje svetosti i izvorne pravednosti.

Čovjek se odlučio za sebe protiv Boga, protivno stvarnosti svoga bića, Božjeg stvorenja, a time i protiv svoga vlastitog dobra. Crkva o tome uči: "Zaveden od đavla, htio je biti kao Bog, ali bez Boga i ispred Boga, a ne u skladu s Bogom. Pismo pokazuje dramatične posljedice tog prvog neposluha. Adam i Eva smjesta gube milost izvorne svetosti. Plaše se Boga o kome su stvorili krivu sliku, to jest Boga ljubomorna na svoje povlastice" (KKC br. 398.) Bog je odlučio otkupiti palog čovjeka po poslanju svoga Sina.

Vjera i iskustvo nas uče da, osim istočnoga grijeha, postoje i osobni grijesi koje ljudi čine. Prepoznati se grešnikom već je Božji dar jednoj osobi. To je moguće učiniti samo u svjetlu vjere i predstavlja tešku pobjedu nad čisto ljudskom sklonošću samoopravdanja.

Tome čovjeku ranjenom grijehom Bog dolazi u susret svojim milosrđem. Papa sv. Ivan Pavao II uči: «Tko vidi mene, vidi i Oca» (Iv 14,9). Crkva priznaje milosrđe Božje, Crkva živi od Njega, od ogromnog iskustva vjere i poučavanja, ukoliko stalno promatra Krista. I usmjeravajući se na Njega napunja se, usmjerena na Njegov život i evanđelje, na Njegov križ i uskrsnuće, na sveobuhvatnu tajnu. Sve što je „vizija" Kristova u živoj vjeri Crkve i u učenju približava nas „viziji" Očevoj u svetosti Njegovog milosrđa. Crkva, čini se, na sasvim poseban način i priznaje i štuje milosrđe Božje ako se obrati Srcu Isusovu.

Približavanje Kristu u tajni Njegova Srca omogućuje nam da u izvjesnoj mjeri dođemo do jedne središnje točke koja je istovremeno najlakše pristupačna i na razini čovjeka. Ta točka je objava milosrdne ljubavi Očeve i središnji sadržaj mesijanskog poslanja Sina Čovječjega.

Srce Isusovo su proboli, a iz njega je potekla voda i krv. Otkupiteljeva Ljubav je početak izbavljenja, izvor našega spasenja i radi našega spasenja je ustanovljena Crkva. Živi Krist i sada i danas nas ljubi i dariva nam svoje Srce kao izvor otkupljenja. Jer «uvijek živi da posreduje za nas» (Heb 7,25). Ljubav ovoga Srca u svakom trenutku grli nas i cijeli svijet. A ipak, kako malo uzvraćaju ljubav ovom Srcu koje je tako ljubilo svijet."

Budući da je čovjek slobodan, da je duhovno biće, on može živjeti svoje prijateljstvo s Bogom samo ako se slobodno opredijeli za Boga i njemu se iz ljubavi preda na služenje. Čovjek mora svoju slobodu upoznati, cijeliti i s pouzdanjem poštovati, a jer je stvorenje, njegova je stvarnost ovisnost o svome Stvoritelju. Tako da je podvrgnut Božjim zakonima i moralnim normama koji ravnaju uporabom njegove slobode. Čovjek grešnik koga Božje milosrđe u Srcu Isusovom traži da ga izmiri sa sobom u tom istom Srcu nalazi razlog za pokajanje i povjerenje u Boga.

Sv. Bernard tako poticajno piše: „Otkriveno je otajstvo ljubavi. Očito krivo govori tko kaže: «Previše je velik moj grijeh da bi se mogao oprostiti» (Izl 4,13). Kada meni nešto nedostaje, s povjerenjem to dobivam iz Srca Isusova jer je ono puno milosrđa i postoje putovi kojima dijeli svoje milosti. Probili su njegove ruke i noge, otvorili su mu bok kopljem i po ovim ranama ja mogu «crpsti meda iz pećine i ulja iz tvrde stijene» (usp. Pnz 32,13), to jest kušati i vidjeti kako je dobar Gospodin. On je gajio misli mira a ja to nisam znao. Uistinu tko je upoznao misao Gospodnju i tko mu je bio savjetnik? (usp. Rim11, 13).

Čavli koji su mu proboli ruke i noge za mene su postali ključ koji otvara, kako bih ja mogao kušati kako je sladak Gospodin. Što vidim po tim ranama? Rane kao da imaju svoj glas i viču da je u Kristu Bog sa sobom pomirio svijet. Koplje je probolo njegov bok te je otvoren pristup njegovu Srcu i ono nam se približilo, te zato zna biti samilosno s mojim slabostima. Po ranama njegova tijela pokazuje nam se iskonska ljubav Isusova Srca. Otkriveno je otajstvo njegove ljubavi, objavljeno je krilo milosrđa našeg Boga. Uistinu, na koji drugi način bi se moglo pokazati da si blag i milosrdan i kako bi mogla bolje zasjati tvoja ljubav, ako ne po rani tvoga Srca? Nitko ne može pokazati veću ljubav od toga da dadne svoj život za onoga tko je osuđen na smrt?“

Svetačka tradicija jednodušno potiče na razmatranje i motrenje ljubavi Srca Isusova kako bi učvrstila povjerenje grešnika u Božju ljubav i praštanje. Tako bl. Marija od Isusa Delvil kao u nekom zanosu kliče: „O, Ljubavi tog Božanskog Srca, koja si toliko ljubila sve do iscrpljenosti da zasnjeđiš svoju ljubav! Dopustite mi da dodam: O, božanske boli tog Srca koje je toliko patilo, koje je uronilo u agoniju da je učini nerazdvojnou družicom svakog od njegovih kucaja na zemlji, koje se dalo probosti i dalo se sve do posljednje kapi svoje krvi u samoj smrti i koje je ostalo otvoreno da bismo u njemu čitali u isti mah njegovu ljubav i njegovo mučeništvo!

Pogledajmo krajnosti i tajne dubine te ljubavi za nas, proniknimo u tu krvavu ranu i uronimo u taj ocean božanske gorčine. Tu suosjećajmo; ljubimo dijeleći bol, dajmo zadovoljštinu za ono što je nagomilalo te gorke valove; ljubimo ljubav koja se daje, koja se žrtvuje. On je toliko ljubio, ljubimo ga. Toliko je patio, i još je žedan, žedan naših vlastitih patnja, za slavu Očevu i za spas duša, u svaki čas. On se žrtvuje na oltaru kao Euharistijska žrtva, i tamo On čeka žrtve ranjene, naše duše, da ih povede sa sobom, da ih prinese i žrtvuje u istoj žrtvi.“

I koliko se više duša uzdiže u ljubavi toliko više shvaća nutrinu Srca Isusova kao preveliko otajstvo ljubavi i milosrđa koje iznutra samo u sebi izgara. Možda najupečatljiviji tekst svetačke tradicije koji o tome govori je onaj sv. Faustine Kowalske:

„Odmah ujutro, nakon buđenja, uronio je savršeno moj duh u Boga - u ocean ljubavi. Za vrijeme Sv. mise dospjela je moja ljubav prema Njemu do vrhunca. Nakon obnove zavjeta i Sv. pričesti iznenada ugledah Isusa koji mi ljubazno reče: "Kćeri moja, pogledaj u moje blago Srce". Kad sam pogledala u Presveto Srce, iziđoše jednake zrake iz njega, kao na slici - kao krv i voda, a ja shvatih kako je veliko Gospodnje milosrđe. Opet mi blago reče Isus: "Kćeri moja, kazuj svećenicima o Mom nepojmljivom milosrđu. Peku me zrake milosrđa. Na duše ih želim izliti. Duše ne žele pokloniti nimalo vjere Mojoj dobroti". Iznenada nesta Isus. Preko cijelog dana ostade moj duh u osjetnoj Božjoj blizini, usprkos buke i razgovora koji su uobičajeni nakon duhovnih vježbi. Sve to me nije smetalo. Moj duh bio je u Bogu, iako sam izvanjski sudjelovala u razgovorima i čak posjetila Derdy.“

Za razmišljanje: Koliko sam li svjestan da grijeh nije samo neko općenito zlo nego ranjava Očevo i Isusovo Srce ljubavi. Kajem li se za svoje grijehe, nastojim li oko istinskoga obraćenja i prihvaćanja Božjem milosrđu u svoj život?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

PETI DAN: Ljubav Srca Isusova prema nama ljudima

Upoznavanje ljubavi Srca Isusova je cilj i vrhunac cjelokupnog življenja vjere pa i puta pripreve na posvetu. Mi smo oduvijek ljubljena stvorenja i pozvani u život kako bi ljubili i služili našem Gospodinu. Može li se ljubiti nekoga koga se ne poznaje? Ljubav pretpostavlja upoznavanje, a spoznaja rađa ljubavlju. Valja odmah napomenuti da se ne radi o samo znanju, nego o duhovnoj spoznaji koja postaje iskustvo u vjeri.

O poznavanju Isusa Krista se može govoriti na više načina i s različitim naglascima. Crkveno učiteljstvo i svetačka tradicija s pravom naglašavaju ljubav kao bitnu kategoriju upoznavanja Srca Isusa Krista. Iz toga kao da proizlazi krik i poziv: «Ljubav nije ljubljena».

Žele nas voditi putem kontemplacije Isusove ljubavi kako bi to u nama pobudio ljubav prema Isusu, želju da mu služimo cijelim bićem i sjedinimo se s njim. I crkveno učiteljstvo i svetačka tradicija ovu dinamiku ljubavi Srca Isusova stavljaju u perspektivu vječnosti. Oduvijek nas je ljubio, prije utjelovljenja u Božje planu spasenja, kod utjelovljenja i kroz cijeli život. Papa Pio XII. piše:

„Isus nas ljubi beskrajnom spoznajom i vječnom ljubavlju „Nas je pak Jedinorođeni Sin Božji prije početka svijeta k sebi prigrlio vječnim i neograničenim svojim spoznanjem i trajnom ljubavlju. I da tu ljubav pokaže vidljivo i načinom koji upravo zapanjuje, združio je sa sobom našu narav u hipostatskom sjedinjenju; po tome se zbiva ono što lijepom nekom jednostavnošću izražava Maksim Turinski, da »u Kristu naše tijelo nas ljubi« (*Govor XXIX; PL LVII, 594*).

Ovakvo poznavanje puno ljubavi, s kojim nas je Božanski Otkupitelj pratio već od prvoga časa svoga Začeća, nadilazi svaki ljudski um; jer On po onome blaženom gledanju, što ga je uživao otkako se pojavio u krilu Bogorodice, stalno i trajno misli na sve udove mističnoga Tijela i ljubi ih spasonosnom ljubavlju. O divne li Božje milostivosti prema nama, o neprocjenjivog li načina neizmjerne ljubavi! U jaslicama, na Križu, u vječnoj Očevoj slavi, Krist gleda pred sobom sve udove Crkve jasnije i grli ih većom ljubavlju negoli majka svoga sina što joj je u krilu; jače ih pozna i ljubi negoli pojedinac sam sebe poznaje i ljubi. (Papa Pio XII. *Mystici corporis* br. 75.).

U vremenu koje je Bog odredio, jedinoorođeni Sin Očev, vječna Riječ, po kojoj je sve stvoreno, utjelovio se i postao čovjekom. Ne gubeći božansku uzeo je ljudsku narav. Začet je po Duhu Svetom i rodio se od Djevice Marije. Utjelovljenje je čudesno ujedinjenje božanske i ljudske naravi u jedinstvenoj božanskoj osobi Sina Božjega tako da je Isus Krist pravi Bog i pravi čovjek, te je zato jedini posrednik između Boga i ljudi. Mi u vjerovanju ispovijedamo da je Sin Božji «radi nas i našeg spasenja sišao s nebesa, utjelovio se po Duhu Svetome od Djevice Marije i postao čovjekom».

Ove stvarnosti koje smo naveli su izraz ljubavi i mogu se sažeti u ljubav Božju i ljubav Srca Isusova koja se ljudima objavljuje u Isusu Kristu. Svaki čovjek je ljubljeno Božje biće, svaki čovjek znao on to ili ne je predmet ljubavi Srca Isusova. Samo i kada otkrije to otajstvo osobne ljubavi koja mu dolazi u susret shvaća i otajstvo samoga sebe. Upoznata i prihvaćena ljubav Srca Isusova vodi vjernika do djelotvornog predanja samoga sebe Srcu Isusovu. Sv. Ljudevit na tako jednostavan u molitvi proživljeni način govori o cijelom životu Isusa Krista pod vidikom i simbolom Srca ljubavi te piše:

„*Preobilna ljubav Srca Isusova*: Pođimo do kraja svetišta, uđimo u to čudesno Srce da ljubimo po njegovu uzoru i motrimo njegovu preobilnu ljubav. Promatramo u Marijinom krilu malo Srce djeteta koje je sama vatra i koje puno Duha Svetoga viče: “Ljubav, ljubav, ljubav prema Bogu! Spremno je moje Srce, Bože Oče, vršiti volju tvoju. Već u krilu moje

Majke podlažem se u istini. Klanjam ti se i ljubim te, evo me, raspolaži sa mnom. Stavljam usred samoga sebe tvoj križ i zakon. Već od sada vidim da trebam prigrliti Križ i na njemu umrijeti. Želim to, moj Bože, to izabirem. Moja ljubav više ne može trpjeti da ljudi propadaju. Želim umrijeti, umirem od želje da zaustavim njihovo gubljenje. Majko moja, ti si mi najdraža, ispunjam te svojim milostima, da bi bila majka i utočište grešnika.”

To Srce u ljubavi koja ga potiče ide u susret Ivanu, svome Prethodniku, i ispunja njegovo srce radošću, milošću i slašću. U cijelom svom djetinjstvu po preobilnom trpljenju i velikom siromaštvu Isus nam pokazuje preobilje ljubavi. Iz svoje štale svima nam naviješta da mu je Srce prelupko, da je tako siromašan u jaslicama, da izgleda nevoljan. Budući da još ne može umrijeti, ljubav potiče njegovo Srce da bude obrezan kako bi trpio i dao nam svoju krv. Evo žrtve u hramu, on zadovoljava Božjoj srdžbi, iskazuje mu uzvišenu čast i potpuno se za nas prikazuje. Ako bježi u Egipat, pod tom slabošću prikriva želju za našim spasenjem, ljubav ga goni, traži nas, želi nas naći.

O ljubezno i slatko Srce koje s djecom razgovaraš, blago govoriš i svojom privlačnošću pobjeđuješ. Da bi za nas zadobio pobjedu podlaže se svojim roditeljima, kako bismo mi zasjali u slavi on se sakrio kroz trideset godina. Srce ide tamo gdje ga ljubav goni, želi nas pronaći. Slab je, zadihan, umoran od puta sjeo je na zdencu ali ne kako bi se odmorio nego zbog Samarijanke koju želi spasiti i zadobiti. Kojom li je mudrošću Srce puno milosrđa zadobilo tu grešnicu! To je čudo ljubavi. S najvećom ljupkošću svoga nježnog i slatkog Srca obratio je Magdalenu i branio je od svih. Divimo se ljubeznom načinu kako je bez strogosti spasio ženu preljubicu iz ruku onih koji su je optuživali.

Vidite li kako se ponizuje pored nogu nesretnog Jude. Njegovo Srce mu govori, više mu: “Prijatelju moj, ne osuđujem te”. Plače i uzdiše, ali Juda nije time dirnut. O nježno Srce puno ljupkosti, uistinu nisi poznato! Ljubav mu oduzima život, čini da nadživi smrt. On ostaje u Euharistiji. O Srce Isusovo kako je jaka tvoja ljubav! U vrtu plače i viče, bori se za nas, u agoniji je shrvano od naših udaraca. Ne plače zbog samoga sebe iako njegova krv kapa u jarak. Budući da nas to sveto Srce ljubi, ne može podnijeti naše gubljenje. Njegovo Srce u toj užasnoj borbi s naporom sve nadvladava, zbog nas je osjetljivo, diže se i ide u susret smrti. Barbarski ga predaju kao nijemo janje mesaru, a on se ne tuži, ne prigovara. Uzimaju ga, vežu, tisuće puta udaraju, pribijaju čavlima, razapinju, a njegovo Srce je uvijek tako blago. Smatra ništavim sva trpljenja koja je pretrpio i zla koja su mu učinili. Njegovo Srce puno beskrajne ljubavi kaže: “Udarajte, udarajte još više, zadovoljan sam da me se dotuče, da se prolije sva moja krv samo da ljudima bude oprosteno samo da oni ne budu izgubljeni.”

Motrimo kako Isus u svom Srcu skuplja malo snage i jakosti kako bi zadobio milost za svoje ubojice i grešnike. Njegovo Srce više nego usta kaže: “Oče moj oprostí im, koliko više zbog njihova zla trpim, to ti više umanjuješ moju bol”. Na kraju je umrlo Srce ili, radije, nije izgubilo život. Još je puno želje da trpi i nakon prijelaza. Otac je uslišao njegove molitve, njegov bok je proboden i iz njega je potekla rijeka vode, krvi i ljubavi. Konačno se pećnica otvorila, veliko Srce je probodeno, konačno je otkriveno zašto je Isus toliko trpio. Motreći plamen kojim je izgaralo to Srce osjeća se olakšanje, jer koplje mu je otvorilo prolaz da uđe u srca grešnika. S tih krvavih usta već stoljećima su izrečene riječi jednim umirućim i živućim glasom koje jedva razumijem. BOG SAM.“

Za razmišljanje: Koliko sam li svjestan da je cijeli Isusov život jedno veliko otajstvo Njegov ljubavi, ljubavi Njegova Srca za nas? Jesam li zahvalan Srcu Isusovu za njegovu ljubav?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

ŠESTI DAN: Srce Isusovo i Crkva

Nakon Drugog vatikanskog koncila došlo je do velikog procvata teološkog razmišljanja o Crkvi. Glavno shvaćanje Crkve prema Saboru sastoji se u tome da je ona narod Božji. Po krštenju vjernici se nanovo rađaju kao nova zajednica, izabrani narod Božji. Taj narod dobiva udio u službi Krista svećenika, proroka i kralja. Cijelo čovječanstvo je pozvano da postane dio tog Božjeg naroda. Crkva sebe opisuje na više načina uz pomoć slika i modela. Tako se opisuje kao tijelo Kristovo, zajednica vjernika, znak i sakrament spasenja u svijetu, Crkva navjestiteljica, moliteljica i služiteljica.

A još od apostolskih vremena ljubav je glava kategorija shvaćanja odnosa između Krista i Crkve: „*Krist je ljubio Crkvu te sebe predao za nju, da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ te sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane*“ (Ef 5, 25-26).

Crkveni oci neumorno i jednodušno uče da je Crkva proizišla iz Srca Isusova probodenoga na križu, Srca koje je otvoreno za nas, a Krist je svojom krvlju i vodom sklopio novi i vječni savez ljubavi između Boga i ljudi. Krv i voda koji potekoše iz Kristova otvorenoga boka prema crkvenim ocima predstavljaju sakramente krštenja i euharistije po kojima se postaje kršćaninom i hrani se Njegovim presvetim Tijelom.

Sv. Bonaventura tako poticajno piše: „Iz Kristova Srca rodila se Crkva. Promisli i ti, otkupljeni čovječe, tko je, kako velik i kakav ovaj koji za te visi na križu, čija smrt oživljuje mrtve, čije preminuće žali i nebo i zemlja, a tvrdo stijenje puca.

S druge pak strane, da bi se iz boka Krista usnuloga na križu stvorila Crkva, i ispunilo Pismo koje kaže:» Gledat će onoga koga su proboli,» božanskim određenjem je dopušteno da jedan od vojnika kopljem probode i otvori onaj sveti bok, sve dok se s krvlju i vodom ne izli cijena našeg spasenja; ono je iz izvora, to jest iz skrovišta Srca, izašlo, snagu dalo otajstvima Crkve da podjeljuje milosni život, te da onima koji već u Kristu žive bude napitak izvora živog koji struji u život vječni.

Ustani dakle, prijateljice Kristova, i budi poput golubice u spiljama kamenim, u skrovištima vrletnim; ondje poput vrapca koji nalazi sebi kuću bdij bez prestanka; ondje usta svoja primakni da s radošću crpiš vodu iz izvora Spasenja. On je naime izvor. On je rijeka što je izvivala u Edenu i odatle se granala u četiri kraka te, izljevajući se u pobožna srca, oplođuje i navodnjava svu zemlju.

Živom željom trči k tom izvoru života i svjetlosti, ti Bogu odana dušo, pa iz dna svoga srca njemu zavapi: »O neizrecivi uresu velikoga Boga i najčišći sjaju vječnoga svjetla, živote što svaki život oživljuješ, svjetlosti što svako svjetlo svjetlošću napajaš te činiš da mnogobrojna svjetla trajno blistaju pred prijestoljem tvoga božanstva sve od prvog praskozorja! O vječno i nepristupno, sjajno i slatko vrelo izvorno koje je skriveno od očiju svih smrtnika, ti si bez dna, dubina ti je beskrajna, širina neobuhvatna, čistoća ne-pokvarljiva.

Odatle istječe rijeka koja razveseljuje grad Božji da uz radosno klicanje i hvalopojke otpjevamo tebi hvalospjeve i iskustvom posvjedočimo kako je u tebi izvor životni i tvojom svjetlošću svjetlost vidimo.“

Crkva može ispravno shvatiti samu sebe i vlastito poslanje samo u svjetlu Isusove ljubavi, ljubavi probodenoga Srca Isusova iz koje se rodila. Prvi zadatak Crkve je naučiti ljubiti Isusa Krista te u sjedinjenju s Njim ljubiti ljude kao što ih je On ljubio. Promicanje i širenje pobožnosti Srcu Isusovu izvršno služi ovome cilju a istovremeno je kao neki ispit savjesti cijeloj Crkvi i svakom vjerniku ponaosob.

Papa sv. Ivan Pavao II. upravo zato potiče Crkvu na štovanje Kristova Srca: „Niti ja nisam propustio više puta pozvati moju braću u episkopatu, svećenike, redovnike i laike da u vlastitom životu njeguju najispravnije oblike štovanja Srca Kristova. (...) Sjećam se onoga što sam pisao u enciklici *Dives in misericordia*: “Čini se da Crkva osobito ispovijeda i štuje Božje milosrđe kada se obraća Kristovu Srcu. Naime, približiti se Kristu u otajstvu njegova Srca omogućuje nam da se zaustavimo na onoj točki – u neku ruku središnjoj, a istodobno i najpristupačnijoj na ljudskoj razini – objave milosrdne ljubavi Oca, koja je bila središnji sadržaj mesijanskog poslanja Sina Čovječjega” (br. 13).

Prigodom blagdana Srca Isusova i u mjesecu lipnju, često sam poticao vjernike da ustraju u prakticiranju toga štovanja, koje “sadrži poruku što je u našim danima od izvanredne aktualnosti” jer “je iz Srca Sina Božjega, umrlog na križu proizašao trajni izvor života koji daje nadu svakom čovjeku. Iz Srca Krista rassetoga rađa se novo čovječanstvo, od grijeha otkupljeno. Čovjek trećeg tisućljeća treba Srce Kristovo da bi spoznao Boga i da spozna samoga sebe; treba ga da bi izgradio civilizaciju ljubavi” (*Insegnamenti*, XVII, 1(1994), 1152). (*Pismo od 11. lipnja 1999., svetkovina Presvetog Srca Isusova*)

A papa Pavao VI. vidi velike plodove za Crkvu koji proizlaze iz ovoga otajstva i ove prakse Crkve: „Sve jače štovanje, koje se u ovo posljednje vrijeme iskazuje Presvetom Isusovu Srcu, toliko je snažno osvjetlilo nedokučivo Kristovo bogatstvo (Ef 3, 8), koje je poteklo iz boka Božanskog Spasitelja, kada je sam - umirući na križu - pomirio s Ocem čitav ljudski rod, da su iz njega urodili preslatki plodovi na korist Crkve“ (*Pismo povodom 200-te obljetnice štovanja Srca Isusova*).

A evo svetačkog ideala i zanosa kako dostojno odgovoriti na ove prevelike darove i poticaje. Sv. Margareti Alacoque potiče: „Divno Srce Isusovo svojom čistom ljubavlju treba posveti nas i našu ljubav. Treba svom snagom ljubiti Srce Isusovo, ma koliko nas to koštalo. Treba se posvetiti pod svaku cijenu, budući da je On svet i mi trebamo postati sveti. Ako za postići ovo treba samo ljubiti, zašto ne izgaramo neprestano u pećnici čiste njegove ljubavi koja nas čisti i posvećuje?“

„Trebamo udisati ljubav, čistu ljubav koja razapinje, sve posvećuje i vodi nas do toga da se žrtvujemo za Božji plan da se on u nama savršeno ispuni. Zadovoljimo se time da ljubimo i dopustimo Njemu da čini sve što hoće, bilo da pripušta da budemo poniženi ili uzvišeni, bilo da smo u utjesi ili suhoći. Neka samo Božansko Srce bude zadovoljno, a u svemu drugome treba biti ravnodušan. Ljubimo ovu jedinu ljubav naših duša, jer On je nas prvi ljubio i trajno gori njegova ljubav u Presvetom Sakramentu. Za posvetiti se, dosta je samo ljubiti ovu Ljubav. Tko nas dakle u tome može zaustaviti kad imamo srca za ljubiti, tijela za trpjeti?

Za one koji ljube Srce Isusovo sva trpljenja, poniženja, preziri, protivštine... sve to može postati sredstvo za ljubiti i preobraziti se u ljubav u ovom Srcu koje želi da ga ljubimo bez mjere. Predajmo se Njegovoj moći, povjerimo se Njemu, i vidjet ćemo kako on sve čini za naš rast sve do savršenstva, brine se za sve naše potrebe pod uvjetom da Mu s naše strane ne stavljamo zapreke. Tko savršeno ljubi i ne pomišlja da bi to učinio. Ljubimo Ga svim srcem, svom dušom i svom snagom, jer On želi sve ili ništa. I nakon što smo sve njemu predali, ne tražimo ništa od toga natrag. On će se brinuti da nas posveti, a mi ćemo Njega proslaviti“.

Za razmišljanje: Koliko sam li svjestan da je Crkva, a onda i ja kao član Crkve, plod ljubavi Srca Isusova? Što sve dobivam od Srca Isusova preko Crkve i kako živim svoju pripadnost Kristu i Crkvi?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

SEDMI DAN: Euharistija i Srce Isusovo

Euharistija je iznad svega događaj ljubavi. Gospodin, budući da je ljubio svoje, do kraja ih je ljubio. Znajući da je došao trenutak odlaska s ovoga svijeta Ocu, za vrijeme posljednje večere, da bi apostolima pokazao i dokazao veličinu ljubavi prema ljudima za čije spasenje je htio umrijeti, želio ih je učiniti dionicima svoje muke i uskrsnuća, a time i božanskog vječnog života. Uz to, Isus je želio ostaviti dokaz da nikada neće napustiti svoje učenike te je ustanovio euharistiju.

„Zatim uze kruh, zahvali i razlomi im ga govoreći: Ovo je tijelo moje, koje se za vas daje. Ovo činite meni na spomen. Isto tako poslije večere uze kalež i reče: Ovo je kalež Novoga saveza u mojoj krvi koja se za vas proljeva“ (Lk 22, 19-20).

Isus je apostolima zapovjedio da slave euharistiju sve do njegova konačnog dolaska. Da bi učenici što bolje shvatili to veliko otajstvo, kao događaj ljubavi i služenja, prilikom uspostave euharistije Isus je htio učenicima oprati noge, te im je naložio: *„Novu vam zapovijed dajem: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio, ljubite i vi jedni druge. Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tome će svi upoznati da ste moji učenici“* (Iv 13, 33-35).

Svetačka tradicija ustanovljenje euharistije vidi kao produžetak u vremenu one ljubavi koja je Isusa dovela do utjelovljenja i smrti na križu i iznašašće ljubavi kako ga smrt ne bi odijelila od druženja s ljudima. Isto tako euharistija je dar Mudrosti po kome Isus nije htio samo na izvanjski nego i na nutarnji način ostati s ljudima.

Sv. Ljudevit Montforski tako proživljeno i poticajno piše: *„Konačno, da bi se Isus što više približio ljudima i što bolje im pokazao svoju ljubav, išlo je dotle da je postao čovjekom, da je postao djetetom, postao je siromahom i za čovjeka umro na križu.*

Htijući zasvjedočiti čovjeku ljubav do smrti koju je prihvatio mjesto njega da ga spasi, i ne mogavši se od njega odijeliti, našao je divnu tajnu po kojoj će istodobno umrijeti i živjeti i ostati s njime do konca vjekova, a to je veličanstveno i puno ljubavi iznašašće euharistije. A da ostvari svoju ljubav u tome otajstvu, nije se ustručavao ni toga da promijeni i preokrene čitavu narav. Budući da nije htio samo na izvanjski način ostati uz čovjeka, nije se skrio pod sjaj dijamanta ili kojeg drugog dragog kamena, već se sakrio pod priliku komadića kruha koji je hrana svojstvena čovjeku, da bi po blagovanju ušao u njegovo srce i tamo našao svoju radost i slast. To je svojstvo onih koji žarko ljube.“ *(Ljubav vječne Mudrosti br. 70-71).*

Poslušna riječi Isusovoj, Crkva slavi spomen-čin njegove žrtve na križu. A o euharistiji uči da prinoseći Ocu njegove darove kruha i vina, oni se snagom Isusovih riječi i Duha Svetoga pretvaraju u tijelo i krv Kristovu, te je Isus prisutan u svakoj misnoj žrtvi. Euharistija je najviši izraz života Crkve jer po njoj, sjedinjeni s Kristom, sudjelujemo u žrtvi hvale i zahvale koju je Spasitelj svijeta jedanput zauvijek prikazao Ocu umrijevši na križu. Crkva i čovječanstvo po ovom svetom sakramentu baštine trajno i svakodnevno izljeve milosti, spasenja i posvećenja. Sama bit euharistije je spomen-čin Kristova djela spasenja koje je on izvršio životom, smrću i uskrsnućem.

Ne radi se samo o pukom navještanju i prepričavanju prošlih divnih događaja koje je Bog učinio za ljude, nego mi sakramentalno postajemo dionici istih događanja. To jest, Kristova pobjedna muka i uskrsnuće se uprisutnjuju u našem liturgijskom slavlju tako da žrtva koju je Isus jedanput zauvijek prinio na križu ostaje uvijek aktualna. Euharistija, dakle, čini prisutnom žrtvu križa jer je njen spomen-čin i jer uprisutnjuje njen plod za dobro Crkve i svijeta. Isto tako obnavljanje Kristove žrtve, u kojoj se nekrvno žrtvuje isti Isus Krist koji je sebe prikazao na križu, postaje i žrtvom njegova Tijela, Crkve. Naime, život vjernika, njihove radosti i nade, patnje i žalosti sjedinjuju se s Kristom i dobivaju novu vrijednost, tako da svi

vjernici tijekom cijele povijesti imaju mogućnost sjedinjenja sa Kristovim pashalnim Otajstvom.

Sv. Ivan Pavao II. jasno poručuje da je pobožnost presvetom Srcu duboko euharistijska: „Štovanje Srca Kristova, „sveopćeg sjedišta zajedništva s Bogom Ocem, sjedišta Duha Svetoga (Insegnamenti, XVII, 1. 1994., 1152), teži da učvrsti naše veze s Presvetim Trojstvom. Međutim slavlje stote obljetnice posvete ljudskoga roda Srcu Isusovu, priprema vjernike na Veliki Jubilej, kako u odnosu na njegov cilj “proslave Trojstva, od kojega sve dolazi i kojemu je usmjereno sve, u svijetu i u povijesti” (*Tertio millenio adveniente*, 55), tako i što se tiče njegova usmjerenja prema Euharistiji (usp. *ibid.*) u kojoj je život koji je Krist donio u obilju (usp. Iv 10,10) priopćen onima koji će jesti od Njega da žive u Njemu (usp. Iv 6, 57).

Sva pobožnost Srcu Isusovu u svakom svome obliku jest duboko euharistijska: izražava se u pobožnim vježbama koje potiču vjernike da žive u skladu s Kristom, koji je blaga i ponizna srca (Mt 11,29) i produbljuje se u adoraciji. Ona se ukorjenjuje i nalazi svoj vrhunac u sudjelovanju u svetoj misi, nadasve onoj nedjeljnoj, gdje srca vjernika ujedinjena bratski u radosti, slušaju riječ Božju, uče da zajedno s Kristom izvrše prikazanje sebe i cijeloga svojega života i hrane se na pashalnoj gozbi Tijela i Krvi Otkupiteljeve, i dijeleći potpuno ljubav koja kuca u njegovu Srcu, nastoje biti uvijek više evangelizatori i svjedoci solidarnosti i nade“ (*Pismo od 11. lipnja 1999., Svetkovina Presvetog Srca Isusova*)

Brojni su tekstovi svetačke tradicije koji pod raznim vidicima govore o povezanosti euharistije i Srca Isusova. Evo kako sv. Petar Eymard o tome piše: „Kraljevstvo Bože u čovjeku je upoznati Isusovu ljubav i biti ispunjeni njome u punini. A to je u biti plod pobožnosti Presvetom Srcu Isusovu koje živi i koje nas ljubi u Presvetom oltarskom Sakramentu. Ova pobožnost je najviše štovanje Božje ljubavi, ona je duša vjere koja je savršenstvo u ljubavi. Presveto Srce je izvor te milosti, uzor i život.

Najplemenitija duševna moć čovjeka je srce. Postavljeno je u središte ljudskoga tijela kao neki kralj koji je u središtu svoga kraljevstva. Ovo što se općenito govori o ljudskom srcu vrijedi i za ljubljeno Srce Isusovo koje je nerazdvojno sjedinjeno sa vječnom Riječju te zaslužuje naš najviši čin bogoštovlja koji spada samo na Boga. Važno je nikada ne dijeliti naše štovanje Srca Isusova od Božanske naravi Bogočovjeka, to jest Sina Božjega koji je postao čovjekom.

Isus Krist želi da ga ljudi uzljube, te je i On njima uvijek pokazao svoju ljubav kako bi zadobio njihovo srce. U Presvetom Sakramentu su ujedinjeni i proslavljeni u Njegovom slavnom Srcu svi čini ljubavi koje je učinio tijekom svoga zemljaskoga života od djetinjstva do žrtve na križu. I tu u Presvetom trebamo doći tražiti njegovu ljubav i njome se napajati. Isus je u Nebu za anđele i svete, a u Euharistiji je za nas te naša pobožnost Presvetom Srcu treba biti euharistijska. Srce Isusovo je živo u Euharistiji. Istina ovo srce više nije vidljivo i ne možemo ga dodirnuti, ali isto tako je istina da je Ono tu za sve ljude.

Srce Isusovo nas gleda dok je zatvoreno u siromašnoj hostiji i izgleda kao da Spasitelj spava, ali njegovo Srce bdije. Ovo Srce bdije i kada mi ne mislimo, Srce nas čuva od srdžbe Očeve koju uzrokuju naši grijesi. Srce Isusov je tu kao na križu otvoreno i izljevna na nas potoke milosti“.

Za razmišljanje: Koliko za moj osobni život vjere znači dar Euharistije koji je proizišao iz samog Srca Isusova? Prepoznajem li u sv. misi ljubav Srca Isusova?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

OSMI DAN: Pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu kao jedan posebni naglasak pobožnosti Srcu Isusovu

Poznata je izreka papa Pio XI. „Pobožnost Srcu Isusovu je sinteza cijeloga kršćanstva“. A u *Direktoriju o pučkoj pobožnosti i liturgiji* čitamo: „Shvaćen u svjetlu božanskoga Pisma, izraz *Srce Isusovo* označuje samo Kristovo otajstvo, cjelokupnost njegova bića, njegove osobe, razmatrane u svojoj najintimnijoj i bitnoj jezgri“ (br. 166).

Dakle, pobožnost Srcu Isusovu je jedna stvarnost prebogata u svom sadržaju, ali i izričaju. Tako da iz povijesti katoličke i svetačke duhovnosti i tradicije navodimo samo neke najčešće izričaje: Božansko Srce Isusovo, Presveto Srce Isusovo, Ranjeno Srce Isusovo, Euharistijsko Srce Isusovo. Duhovno značenje ovog zadnjeg izričaja o kojemu se u Hrvatskoj tamo malo može pročitati uzimamo kao temu današnje meditacije.

Pobožnost Euharistijskom Srcu Isusovu ima svoju lijepu povijest u tradiciji katoličke Crkve. Poslije Drugog vatikanskog koncila ona je sažeta u pobožnost Presvetom Srcu Isusovu i kao takva prisutna u Crkvi. Ipak u zadnje vrijeme na raznim europskim jezicima tiskani su molitvenici i priručnici baš sa izričitim naglascima pobožnosti Euharistijskom Srcu Isusovu pa smo i mi poželjeli da ovaj vidik pobožnosti Božanskom Srcu bude dostupan i na hrvatskom jeziku.

Pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu je nastala u 19. stoljeću na zahtjev koji je sam Isusu uputio pobožnoj mističarki Sofiji Prouver. Ona je 22.1.1854. g. bila na klanjanju u kapeli sestara od Utočišta u bolnici sv. Jakova u Benasonu u Francuskoj. Žalosnim glasom Isusu joj reče: „*Ja sam euharistijsko Srce Isusovo. Žeđam da Me ljube u Presvetom Oltarskome Sakramentu. Toliko duša me okružuje ali me ne tješe. Moje Srce želi i traži samo ljubav, kao što siromah moli kruha*“.

Sofija Prouver ovako opisuje viđenje: „*Božansko Srce kao da je bilo uronjeno u veliku žalost, a na lice mu je bilo neizrecivo ljupkom i blago, izraz beskrajne dobrote povezane sa beskonačnom boli zbog nezahvalnosti ljudi, čak i vjernika koje je On obdario svojim darovima*“. Nekoliko mjeseci kasnije na istom mjestu Isus Sofiji ponovi svoj zahtjev: „*Ja sam euharistijsko Srce Isusovo. Želim biti ljubljeno. Potakni vjernike da Me upoznaju i uzljube! Proširi ovu pobožnost prema meni u svijetu*“.

Ubrzo se ova pobožnost proširila ne samo u Francuskoj nego u cijeloj Europi. Ugledni teolozi tog vremena su zaključili da se radi o produbljivanju jednog posebnog vidika pobožnosti Srcu Isusovu već raširene u cijelome svijetu. Točnije radi se o štovanju i zahvalnosti prema beskrajnoj ljubavi Srca Isusova u Njegovom samodarivanju u Euharistiji.

Pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu su širili ugledni ljudi Crkve toga vremena, a među njima na poseban način treba spomenuti *slugu Božjeg Augustina* od Presvetog Sakramenta, bosonogog karmelićanina i *sv. Petra Julijana Eymarda*.

Prvi od papa koji je dao odobrenje za širenje pobožnosti euharistijskom Srcu Isusovu je bio *Pijo IX.* 1868. godine. On je odobrio oprostite svim vjernicima koji budu molili ovaj zaziv: „*Neka je slavljeno, hvaljeno, čašćeno i ljubljeno u svakom času euharistijsko Srce Isusovo u svim svetohraništima diljem svijeta do konca vijekova*“. Desetak godina nakon njega papa *Lav XIII.* je podržao i promicao pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu u 4 kratka pisma i pojašnjavao je da ova pobožnost ima za cilj potaknuti zahvalnost za ljubav Isusa Krista za žrtvu na križu koju je podnio za nas i ovjekovječio njeno obnavljanje na nekrvan način u Euharistiji. Papa sv. *Pio X.* zapisa: „*Ništa nam nije toliko na srcu ništa nam nije slađe i draže od širenja u cijelom svijetu pobožnosti vjernika Euharistijskom Srcu Isusovu*.“

Papa *Pijo XII* u enciklici *Haurietis Aquas* kojim cijelu crkvu potiče na pobožnost Srcu Isusovu piše: „*Ne može se lakše shvatiti ljubav koja je potakla Spasitelja da postane našom duhovnom hranom od njegovanja posebne pobožnosti prema Euharistijskom Srcu Isusovu*.“

Nakon Drugog vatikanskog koncila Crkva je nastojala sažeti i pojednostaviti mnoge načine izričaja, praksa vjere i pobožnosti te ih približiti vjerniku današnjeg vremena. Išlo se prema ujedinjavanju slavljenja otajstava vjere koja su usko povezana. Tako na primjer prije Koncila su se odvojeno slavile svetkovine Presvete Krvi Kristove i Presvetog Tijela Kristova, a nakon koncila se slavi samo jedna svetkovina Presvetog Tijela i Krvi Kristove koja sadrži sve bitne stvari pred kocilskih dvaju svetkovina.

Slično se dogodilo i sa svetkovinom Srca Isusova i blagdanom Euharistijskoga Srca Isusova. Danas se u Katoličkoj Crkvi slavi samo svetkovina Presvetog Srca Isusova ali kad Crkva slavi i potiče na pobožnost Srcu Isusovu onda to obuhvaća oba ova vidika i obje ove pobožnosti.

Otac Albert Lepidi, tadašnji papinski teolog ovako je pojasnio smisao pobožnosti euharistijskom Srcu Isusovu: „Pobožnost presvetom Srcu Isusovu na općenit način časti i štuje Isusovu ljubav koju je On iskazao ljudima u dobročinstvima otkupljenja počevši od utjelovljenja pa sve do svoje muke i smrti. Dok pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu na poseban i izravan način časti ljubav Isusovu kojom je htio ustanoviti Euharistiju kako bi zauvijek ostao s nama, dajući se ljudima u stvarnosti svoga Tijela i svoje Krvi.“

Monsinjur Augustin Josip Gaudel, profesor teologije na katoličkom univerzitetu u Strazburgu pišući u jednoj raspravi o pobožnosti euharistijskom Srcu Isusovu objašnjava da je ova pobožnost kruna dviju velikih pobožnosti Katoličke Crkve, to jest pobožnosti prema Srcu Isusovu i Presvetom Oltarskom. Predmet pobožnosti euharistijskom Srcu Isusovu nije samo Isusova stvarna prisutnost u Euharistiji i nije samo Srce Isusovo u općenitim obznanjivanjima svoje ljubavi nego „vrhunski čin ljubavi kojim je ljubljeno Srce Isusovo ustanovilo Presveti Oltarski Sakrament i nastavlja trajno nam se darivati u posvećenoj hostiji“.

Kao poticaj na razmatranje donosimo i dvije molitve Euharistijskom Srcu Isusovu. Papa Lav XIII ovako moli: „Euharistijsko Srce Isusovo, slatki pratioče u našem progonstvu klanjam Ti se, Euharistijsko Srce Isusovo, Srce samotno, Srce ponizno, osamljeno i napušteno, Srce zaboravljeno i prezreno, Srce nepoznato i vrijeđano od ljudi, Srce koje ljubiš naša srca, Srce koje žarko želiš da te ljudi ljube, Srce strpljivo koje nas iščekuješ, Srce brižno da nas uslišiš, Srce koje želi da ga molimo, Srce trajni izvore novih milosti, Srce šutljivo koje želiš govoriti dušama, Srce slatko utočište skrivenoga života, Srce učitelju tajni sjedinjenja s Bogom, Srce koje nikada ne spava nego je uvijek budno.

Euharistijsko Srce Isusovo smiluj nam se. Isuse hostijo želim biti Tebi na utjehu, sjedinjujem se s Tobom, Tebi se prikazujem sa mojim žrtvama i križevima, pred Tobom se poništavam, želim zaboraviti na sebe i misliti na Tebe, prihvaćam kad sam prezren i zaboravljen Tebi za ljubav, prihvaćam da budem samo od Tebe shvaćen i ljubljen.

Euharistijsko Srce Isusovo zašutjet ću kako bih Tebe slušao, posvećujem se, predajem se kako bih se u Tebi izgubio. Učini da Tvoja goruća želja za mojim vječnim spasenjem i mojom svetošću meni bude utjeha, da Ti pročišćen mogu uzvratiti čistom i pravom ljubavlju. Ne želim više produljivati Tvoja očekivanja, uzmi me, Tebi se posvećujem. Tebi predajem sva moja djela, predajem Ti moj duh da ga prosvijetliš, moje srca da ga vodiš, moju volju da je sjediniš sa svojom voljom, moju bijedu da je podupreš, moju dušu i tijelo da ih hraniš. Euharistijsko Srce moga Isusa čija Krv je život moje duše, daj da više ne živim ja, nego da Ti živiš u meni. Amen“.

Sv. Petar Eymard je ovako činio dnevno prikazanje Euharistijskom Srcu Isusovu: „O moj Bože u duhu klanjanja, zahvale, nadoknade i prošnje prikazujem Ti djela i trpljenja današnjeg dana u sjedinjenju sa Euharistijskim Srcem Isusovim, kako bih ovom divnom Srcu koje boravi s nama iskazao dužnu čast i ljubav koju smo dužni iskazivati ovoj uzvišenoj Prisutnosti, kako bi tvome Božanskome Veličanstvu po Njemu, s Njim i u Njemu iskazali slavu koju Ti Srce iskazuje ovdje na zemlji. Činim ovaj čin prikazanja kako bi posredstvom

ovoga svemogućega Posrednika zadobio mir Crkvi, spasenje našoj domovini i sve druge milosti koje molimo. Amen.“

Za razmišljanje: Jesam li ikada razmišljao o povezanosti Euharistije i Srca Isusova? Što u mom duhovnom životu bude poticaji na razmišljanje i Euharistijskom Srcu Isusovu?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DEVETI DAN: Pojedine pobožnosti Srcu Isusovo i rast u duhovnosti Srca Isusova u svakodnevnom životu

Posveta Srcu Isusovu nije samo pobožnost shvaćena kao određena praksa molitve i vjere, nego kao što smo vidjeli, autentična i teološki utemeljena duhovnost koja vodi vjernika putem vjerodostojnog kršćanskog života od obraćenja do vrhunaca svetosti.

Ono što sv. Ljudevit Montforski kao veliki učitelj duhovnosti posvete kaže za posvetu Isusu po Mariji svakako vrijedi i za posvetu Srcu Isusovu:

„Nije dosta jedanput se predati Mariji u svojstvu roba; nije dosta to ponavljati čak ni svaki mjesec, ni svake sedmice: takva bi pobožnost bila suviše kratkotrajna i ne bi mogla uzdići dušu do one savršenosti do koje je može uzdići. Nije naročito teško upisati se u neku bratovštinu ili prigrliti ovu pobožnost te izmoliti dnevno koju usmenu molitvu kako to ona propisuje; ali je veoma teško ući u duh ove pobožnosti koji se sastoji u tome da učini dušu ovisnom u nutrini i ropkinjom Presvete Djevice i Isusa po njoj. Naišao sam na mnogo osoba koje su se na izvanjski način veoma gorljivo dale na ovo sveto ropstvo, ali jako rijetko na one koje su ga imale i još rjeđe na takve koje su u njemu ustrajale“ (MT br.44).

Na putu duhovnoga rasta svetac razlučuje što je bitno: nutarnji duh posvete, a što sekundarno: pojedine pobožne prakse i vježbe. Pa ipak treba dobro shvatiti ovu pouku jer ozbiljno nastojanje oko nutarnjeg duha življenja posvete na bilo koji način ne isključuje vanjske vježbe pobožnosti nego one potiču i pomažu rast u tom nutarnjem duhu posvete. Za rast u nutarnjem duhu posvete prema nauci sv. Ljudevita, najvažnije je ozbiljno nastojanje duše u usvajanju nutarnjih vježbi življenja posvete i stila života koji odražava ljubav kojom duša vjernika odgovara na ponuđenu ljubav Srca Isusova. Postoje brojne pobožnosti na čast Srca Isusova, a i mi u dodatku donosimo one najvažnije i svakako ih je dobro moliti, ali ono najbitnije oko čega se vjernik treba truditi jest usvajanje nutarnjeg duha posvete Srcu Isusovu.

Sv. Margareta Mariji Alacoque donosi brojne praktične savjete kako bi u svakodnevnom životu vjere, vjernik mogao konkretno prakticirati življenje posvete Božanskome Srcu Isusovu. Mi smo neke savjete izdvojili i donosimo ih kao jednu vrstu praktične pomoći onima koji budu htjeli gajiti duhovnost posvete Srcu i za dublje ulaženje u sami duh posvete.

Potpuno predanje i prikazanje svoga bića Srcu Isusovu: „Pozivam te da Srcu Isusovu predaš cijelo tvoje biće, dušu i tijelo, sve što si učinila ili ćeš učiniti, potruđi se osloboditi svega što Njemu nije po volji, neka On svime raspoláže kako želi.“

„Uzmi svoje srce kao da ti je u ruci i predaj ga i posveti presvetom Srcu Isusovu kako bi On u tebi kraljevao, poučavao te kako ga ljubiti savršeno i ne žalostiti Ga svojevrijedno ni u čem, nego radije s Njim nosi svoj križ.“

Kratki čini prikazanja Srcu kod pričesti: „Predajte se često providnosti i ljubavi presvetog Srca Isusova, posebno nakon svete pričesti, sve predajte božanskoj moći Njegove ljubavi da sve čini što On želi.“

Jedan dan u Božanskom Srcu: Iz spisa svetice se može sakupiti sljedeći način kako provesti jedan dan u Srcu Isusovu: „Čim se probudiš uđi u Božansko Srce, njemu posveti svoje tijelo, dušu, srce, cijelo biće kako bi služila samo njegovoj ljubavi, njemu na slavu.“

„Izaberi sveto Srce kao uzvišeni hram u kojem ćeš moliti sve svoje molitve, činiti sva svoja djela kako bi bila Bogu mila i na Njegovu slavu. Ljubite Njega u sjedinjenju s ljubavi ovoga presvetoga Srca. Klanjajte Mu se po poklonima ovog Srca, slavite Ga s Njegovim pohvalama. Djelujte skupa s Njegovim činima, želite zajedno s Njegovim željama.“

„Sudjelujući u svetoj misi, molite se ovom presvetom Srcu, sjedinite se s Njim. Prikažite Njegove zasluge u skladu s Njegovim planovima za vas. Isto tako kod sv. pričesti i ispovijedi prikažite njegova nutarnja stanja i spremnost kao dodatak onome u čemu vi imate nedostatke.“

„Kad se poklonite pred Presvetim mislite na Isusove padove tijekom Muke i kažite: Neka se prigne svako koljeno pred uzvišenošću moga Boga koji se beskrajno ponizio u Presvetoj Hostiji. Neka Ga svako srce ljubi, svaki duh neka Mu se klanja, neka mu se svaka volja podloži!“

„Često tijekom dana pošaljite svoga anđela čuvara da se pokloni Isusu u Presvetom Sakramentu.“

Kada jedete pomislite na božansku hranu kojom Isus uzdržava naše duše po sv. pričesti. Neka njegova nakana bude vaša nakana, a njegova milost u vašim dušama. Neka vaše rekreacije budu posvećene Božanskom Srcu. Sjedinite vašu šutnju sa Njegovom šutnjom u Presvetom Sakramentu. Kada nešto trpite, sjedinite to sa Isusovim trpljenjem i onim što trpi njegovo Srce. Kad osjetite da se događa u vama neki čin ljubavi koji je protivan čistoj ljubavi, sjedinite ga s ljubavlju Srca Isusova da vam pročisti ljubav, a vi da za uzvrat porastete u poniznosti.

Kada primijetite vaše manjkavosti, opet se obratite Srcu Isusovu i molite za krjepost koja vam nedostaje. Molite ga da ostanete u njegovoj milosti, to činite i kad vidite nedostatke kod drugih. U svemu kao nadahnuće uzmite Isusove riječi: „*Budi volja tvoja*“ i predajte se Njemu.

Navečer stavite u ovo Božansko Srce sve što ste činili tijekom dana kako bi Srce sve pročistilo što je bilo nečisto i nesavršeno u vašim djelima. Kad idete na počinak uđite u ovo Srce i predajte se u potpunosti njegovoj brizi za vas.

Čuvati mir u protivljenjima: „Tako i u svemu drugome, kad vas zadesi neko trpljenje, žalost ili mrtvljenje kažite samoj sebi: Prihvati to, kao da ti to šalje presveto Srce Isusovo i sjedini se s Njim. Iznad svega nastoj sačuvati mir svoga srca koji vrijedi više od svega blaga. Sredstvo da sačuvaš mir je u tome da svoju volju predaš volji Srca Isusova, dopuštajući mu da Ono u nama želi sve što je na veću slavu Božju. Mi se zadovoljimo da Mu se predamo i budemo Mu podložni. Ovo ljubljeno Srce će u svemu nadoknaditi sve naše moguće nedostatke, jer će ljubiti Boga za tebe, a ti ćeš u Njemu ljubiti Boga.“

„Za one koji ljube Srce Isusovo sva trpljenja, poniženja, preziri, protivštine... sve to može postati sredstvo za ljubiti i preobraziti se u ljubav u ovom Srcu koje želi da ga ljubimo bez mjere. Predajmo se Njegovoj moći, povjerimo se Njemu, i vidjet ćemo kako on sve čini za naš rast sve do savršenstva, brine se za sve naše potrebe pod uvjetom da Mu s naše strane ne stavljamo zapreke. Tko savršeno ljubi i ne pomišlja da bi to učinio. Ljubimo Ga svim srcem, svom dušom i svom snagom, jer On želi sve ili ništa. I nakon što smo sve njemu predali, ne tražimo ništa od toga natrag. On će se brinuti da nas posveti, a mi ćemo Njega proslaviti.“

Dobro koristiti vrijeme: „Izbjegavajmo zabrinutosti, trudimo se graditi našu nutrinu imajući pred sobom poniznost i blagost Srca Isusova. Činimo svoja djela u miru i smiraju kao da se radi o zadnjem činu našeg života. Trudimo se koristiti vrijeme, svaki trenutak za cilj koji nam je dan.“

Truditi se oko čistoće vlastitoga srca: „Krepost se ne sastoji u lijepom razmišljanju i odlukama, ni lijepim riječima, nego u tome da ih provedemo u djelo, bez toga lijepe riječi nam ne bi bile na spasenje nego na propast. Potrudimo se dakle biti vjerni u našoj nutrini i činimo za Boga ono što smo Mu obećali. Naše srce je tako malo i ne može imati dvije ljubavi, a budući da je stvoreno za ljubiti Boga ne može biti u miru kad neuredno i nepročišćeno ljubi. Onaj tko ljubi sve može, ljubimo dakle i ništa nam neće biti teško.“

U napastima tražiti pomoć Srca Isusova: „Jer smo slabi trebamo se držati Njega, On je sigurna hridina. Njemu se utječimo posebno kad osjećamo da nas napada naš neprijatelj u našoj nutrini i kad želi da padnemo u nemire po malodušnosti i nelagodi zbog najmanjih problema na koje nailazimo.“

„Kada smo napastovani sjedinimo naše srce sa Srcem Isusovim govoreći: O Spasitelju moj, budi Ti moja snaga, bori se za mene, ne odbacujem borbu ako si ti moj štit i moja obrana samo da Te ne vrijeđam, želim biti sva tvoja.“

U padovima se podići i nastaviti hod posvete Srcu: „Kad sagriješimo nemojmo se uznemiravati, jer nemiri i zabrinutosti udaljuju naše duše od Boga i izgone Isusa Krista iz naših srdaca. Tražimo da nam Bog oprost. Molimo Božansko Srce da za nas dadne zadovoljštinu i povрати nas u stanje milosti. Tada sa svim pouzdanjem recimo Srcu Isusovu: *Jedina moja ljubavi, moli za svog siromašnog roba i nadoknadi za učinjeno zlo. Promijeni to na svoju slavu i na pouku bližnjemu, a meni na spasenje duše!* Na ovaj način naši padovi će nama biti razlog za duboko se poniziti. Pomoći će nam da shvatimo tko smo mi uistinu i koliki je ponor našeg ništavila.“

Gajiti vanjsku i nutarnju šutnju: „Uistinu meni izgleda da se sva sreća neke duše sastoji u tome da se suobliči volji Božjoj. Tako naše srce pronalazi svoj mir, naš duh Njegovu slavu i svoj odmor. Ovo je najbolji način ponašanja, jer se Isus u svojoj dobroti naslađuje u duši u kojoj ne nailazi na otpore.“

Ljubav prema bližnjemu: „Traži u svemu prigodu da udovoljiš ovom Srcu djelima ljubavi, uvijek misli i dobro govori o bližnjemu. Koliko je u tvojoj moći duhovno i tjelesno pomazi siromasima, u njima gledaj Isusa. Ne čini nikome što ne želiš da drugi učine tebi. Budi strpljiv prema svima, posebno sa siromasima u njihovim potrebama. Koliko je do tebe budi dobar sa svima.“

Tražiti uvijek volju Božju: „Jednostavno ću vam reći kao istinskoj prijateljici divnoga Isusova Srca. Kada za vas molim dolazi mi misao, ako želiš živjeti potpuno za Njega i doći do savršenstva, trebaš učiniti potpunu žrtvu same sebe presvetom Srcu. Koliko ovisi o vama, ne želite ništa drugo osim onoga što želi to divno Srce. Ne navezujte se ni na što drugo, samo Njega ljubite. Ne činite ništa bez svjetla, koje od Njega dolazi! Ne poduzimajte ništa, a da prije nisi pitala Srce za savjet. Zahvaljuj Mu na jednak način u neuspjesima kao i u uspjesima naših poduhvata. Ostani uvijek zadovoljna u duši, ne uznemirujući se ni zbog čega. Neka ti u svemu bude dosta to, da je Božansko Srce zadovoljno, ljubljeno i slavljeno.

Za razmišljanje: Kako shvaćam življenje pobožnosti i posvete Srcu Isusovu u mome životu? Koji od ovih savjeta mi je najkorisniji?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DESETI DAN: Metoda razmatranja za rasti u krepostima i duhovnosti Srcu Isusovu

Pojam meditacija ili razmatranje dolazi od latinske riječi *meditatio* što znači razmišljanje, umovanje. U duhovnom životu tim se pojmom označava razmišljanje o vjerskim istinama uz buđenje čuvstava i stvaranje odluka za budući život. Pojam kontemplacija ili motrenje dolazi od latinske riječi *contemplatio* što znači gledanje, motrenje, duševno promatranje. Kontemplacija se budi u duši kao odgovor ljubavi na slušanu Božju riječ i u meditaciji motrenu stvarnost osobe Isusa Krista ili nekih istina naše vjere. Kršćani mole usmene molitve koje izgovaraju riječima, trebaju se truditi razmišljati o tome kome - Bogu - i što govore, te nastojati buditi čine ljubavi u molitvi. Sv. Ljudevit to ovako opisuje:

„Na usmenu molitvu treba dodati i mislenu jer ona prosvjetljuje duh, raspaljuje srce i priprema dušu da bude sposobna poslušati glas Mudrosti, kušati njezine slasti i posjedovati njezino blago. Osobno ne nalazim ništa moćnijega da u naše duše privuče Kraljevstvo Božje, vječnu Mudrost, od mislene i usmene molitve združene zajedno dok molim sveti ružarij razmišljajući o petnaest otajstava koja su u njemu sadržana“ (LJVM br.193).

Način na koji netko pristupa Bogu i otajstvima vjere oblikuje njegov duhovni lik. Da bismo rasli u pobožnosti i duhovnosti Srca Isusova treba se u molitvi usredotočiti na njegovu nutrinu. Donosimo kratki prikaz metode razmatranja Francuske škole duhovnosti koja vjerniku u tome može najviše pomoći. Ovom metodom možemo moliti i kronicu ili razmišljati o tekstovima i događajima iz Isusova života.

Kod meditacije uvijek imamo pripravu tako da čitamo ili slušamo o predmetu o kojem želimo razmatrati. O toj temi treba misliti, buditi u srcu čuvstva i osjećaje koji su s tim u skladu. Glavni dio razmatranja se sastoji u tome da budemo svjesni važnosti našeg ucjepljenja u osobu Isusa Krista da tako Bogu dostojno iskažemo dužne čine štovanja, klanjanja i slave. Tri su bitna čina u ovoj metodi razmatranja:

Prvi čin se sastoji u tome da držimo Isusa pred očima naše duše, promatramo neku krepost Isusa Krista uzimajući za meditaciju tekstove Evanđelja. Na primjer promatramo Isusovu ljubav prema siromasima, milosrđe kod opraštanja grijeha, mudrost i blagost u odnosu s ljudima, predanje u volju Božju u Getsemanskom vrtu, strpljenje i ljubav na križu, te Mu iskazujemo čine klanjanja, divljenja, zahvaljivanja, radosti i žalosti.

Drugi čin našeg nastojanja je da gledamo Isusa u srcu. Trebamo postati svjesni da su i nama potrebne i korisne Isusove kreposti o kojima razmatramo. U svjetlu razmatrane kreposti promotrimo svoj život s osjećajem kajanja za prošlost, nedostojnosti u sadašnjem trenutku i želji da ubuduće budemo što suobličenijsi Isusu Kristu. Molimo Boga za krepost o kojoj smo razmišljali. Posebno, da postanemo dionici kreposti Isusa Krista o kojoj razmišljamo. Ako razmatramo o Isusu u Getsemanskom vrtu i o kreposti poniznosti i predanja u volju Božju, molimo zazivom: *Neka milost otajstva muke Isusove u Getsemanskom vrtu siđe u moju dušu i učini je doista poniznom, dionicom Isusove poniznosti*. Nakon toga dobro je moliti i za druge potrebe Crkve te za osobe za koje smo dužni moliti.

Treći čin je Isus u našem djelovanju. Pod utjecajem milosti odlučimo se vježbati u kreposti o kojoj razmišljamo donoseći barem jednu konkretnu odluku vezanu uz to, a koju ćemo provesti u djelo tijekom dana (na primjer, biti strpljiv prema nekoj osobi ili u nekoj situaciji). Dobro je obnoviti odluku kod ispitivanja savjesti i vidjeti jesmo li je ostvarili.

Značajke i duhovna korist ove metode razmatranja jesu: rast, napor i napredak u duhovnom životu. Prema ovoj metodi razmatranja nije prvenstveno traženje moralnih i evanđeoskih kreposti, nego se sažimlje u ucjepljenje u osobu i kreposti Isusa Krista. Tako na primjer naglasak nije toliko na traženju i naporu rasta u poniznosti, koliko na traženju i nastojanju da se bude sudionik Kristove poniznosti. Isto tako vidimo da ova metoda

meditacije vodi osobu do distanciranja od same sebe u duhovnom životu, jer su sve osobne potrebe i molitve za dobro Crkve i svijeta u drugom planu u odnosu na suobličenje Isusu Kristu.

Kako prilagoditi metodu razmatranja francuske škole, rastu u duhovnosti Srca Isusova? Kao što smo već naglasili, bit usredotočenosti molitelja koji se kod razmatranja služi metodom francuske škole duhovnosti jesu Isusova nutrina, Njegovo Srce i njegove kreposti te molitva i želja da se postane dionikom tih Isusovih nutarnjih stanja. Sv. Ljudevit Montforski poručuje.

„U svom Srcu naš Učitelj oblikuje sve tajne svoje ljubavi prije nego li je objavi i jednoga dana ostvari. Njegovo Srce je smislilo riječi prije nego li ih je izreklo, mislilo na čudesa prije nego što su učinjena. S toga izvora svjetla crpe ljubljani prijatelji Isusa Krista najveća otajstva i najveće darove Duha Svetoga. Na tom izvoru nevinosti oblikovali su se svi sveci, u njemu su se rodili i ostvarili svi njihovi planovi.“

Treba dakle paziti na sebe, svoju nutrinu, a na poseban način na one kreposti koje nam više nedostaju. A da bi duhovno rasli u toj kreposti treba gledati Srce Isusovo u tu krepost u Njegovu životu, moliti za tu kreposti i poslije se vježbati u njoj u svakodnevnom život. Kao primjer i poticaj za to navodimo molitvu sv. Ljudevita Montforskoga gdje on motri razna otajstva iz Isusova života pod vidikom Srca i njegovih kreposti:

„Pođimo do kraja svetišta, uđimo u to čuderno Srce da ljubimo po njegovu uzoru i motrimo njegovu preobilnu ljubav. Promatramo u Marijinom krilu malo Srce djeteta koje je sama vatra i koje puno Duha Svetoga viče: „Ljubav, ljubav, ljubav prema Bogu! Spremno je moje Srce, Bože Oče, vršiti volju tvoju. Već u krilu moje Majke podlažem se u istini. Klanjam ti se i ljubim te, evo me, raspoložim sa mnom. Stavljam usred samoga sebe tvoj križ i zakon. Već od sada vidim da trebam prigrliti Križ i na njemu umrijeti. Želim to, moj Bože, to izabirem. Moja ljubav više ne može trpjeti da ljudi propadaju. Želim umrijeti, umirem od želje da zaustavim njihovo gubljenje. Majko moja, ti si mi najdraža, ispunjam te svojim milostima, da bi bila majka i utočište grešnika.“

„To Srce u ljubavi koje ga potiče ide u susret Ivanu, svome Prethodniku, i ispunja njegovo srce radošću, milošću i slašću. U cijelom svom djetinjstvu po preobilnom trpljenju i velikom siromaštvu Isus nam pokazuje preobilje ljubavi. Iz svoje štale svima nam naviješta da mu je Srce prelupko, da je tako siromašan u jaslicama, da izgleda nevoljan. Budući da još ne može umrijeti, ljubav potiče njegovo Srce da bude obrezan kako bi trpio i dao nam svoju krv. Evo žrtve u hramu, on zadovoljava Božjoj srdžbi, iskazuje mu uzvišenu čast i potpuno se za nas prikazuje. Ako bježi u Egipat, pod tom slabošću prikriva želju za našim spasenjem, ljubav ga goni, traži nas, želi nas naći.

O ljubezno i slatko Srce koje s djecom razgovaraš, blago govoriš i svojom privlačnošću pobjeđuješ. Da bi za nas zadobio pobjedu podlaže se svojim roditeljima, kako bismo mi zasjali u slavi on se sakrio kroz trideset godina. Srce ide tamo gdje ga ljubav goni, želi nas pronaći. Slab je, zadihan, umoran od puta sjeo je na zdencu ali ne kako bi se odmorio nego zbog Samarijanke koju želi spasiti i zadobiti. Kojom li je mudrošću Srce puno milosrđa zadobilo tu grešnicu! To je čudo ljubavi. S najvećom ljupkošću svoga nježnog i slatkog Srca obratio je Magdalenu i branio je od svih. Divimo se ljubeznom načinu kako je bez strogosti spasio ženu preljubicu iz ruku onih koji su je optuživali.

Vidite li kako se ponizuje pored nogu nesretnog Jude. Njegovo Srce mu govori, viče mu: „Prijatelju moj, ne osuđujem te“. Plače i uzdiše, ali Juda nije time dirnut. O nježno Srce puno ljupkosti, uistinu nisi poznato! Ljubav mu oduzima život, čini da nadživi smrt. On ostaje u Euharistiji. O Srce Isusovo kako je jaka tvoja ljubav! U vrtu plače i viče, bori se za nas, u agoniji je shrvano od naših udaraca. Ne plače zbog samoga sebe iako njegova krv kapa u jarak. Budući da nas to sveto Srce ljubi, ne može podnijeti naše gubljenje. Njegovo Srce u toj

užasnoj borbi s naporom sve nadvladava, zbog nas je osjetljivo, diže se i ide u susret smrti. Barbarski ga predaju kao nijemo janje mesaru, a on se ne tuži, ne prigovara. Uzimaju ga, vežu, tisuće puta udaraju, pribijaju čavlima, razapinju, a njegovo Srce je uvijek tako blago. Smatra ništavim sva trpljenja koja je pretrpio i zla koja su mu učinili. Njegovo Srce puno beskrajne ljubavi kaže: "Udarajte, udarajte još više, zadovoljan sam da me se dotuče, da se prolije sva moja krv samo da ljudima bude oprošteno samo da oni ne budu izgubljeni."

Motrimo kako Isus u svom Srcu skuplja malo snage i jakosti kako bi zadobio milost za svoje ubojice i grešnike. Njegovo Srce više nego usta kažu: "Oče moj oprosti im, koliko više zbog njihova zla trpim, to ti više umanjuješ moju bol". Na kraju je umrlo Srce ili, radije, nije izgubilo život. Još je puno želje da trpi i nakon prijelaza. Otac je uslišao njegove molitve, njegov bok je proboden i iz njega je potekla rijeka vode, krvi i ljubavi. Konačno se pećnica otvorila, veliko Srce je probodeno, konačno je otkriveno zašto je Isus toliko trpio. Motreći plamen kojim je izgaralo to Srce osjeća se olakšanje, jer koplje mu je otvorilo prolaz da uđe u srca grešnika. S tih krvavih usta već stoljećima su izrečene riječi jednim umirućim i živućim glasom koje jedva razumijem. BOG SAM."

Za razmišljanje: Jesam li shvatio metodu meditacije u nastojanju da sudjelujem u krepostima Srca Isusova? Koja mi je krepost potrebna u ovom trenutku? Molim li se za tu krepost i vježbam li se u njoj?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

JEDANAESTI DAN: Neraskidiva povezanost Srca Isusova i Srca Marijina

Marija je puna milosti, najodličniji plod Otkupljenja i već je od prvog časa svoga začeca bila potpuno očuvana od svake ljage istočnoga grijeha. Cijelog svog života ostala je slobodna i od svakog osobnog grijeha. Marija je u slobodi vjerom i poslušom Bogu kod navještenja arkandela Gabrijela započela aktivno sudjelovanje u Božjem planu ljudskog spasenja. Kod Utjelovljenja Sina Božjega, u ime cijeloga čovječanstva, izrekla je svoj „neka mi bude“, te je po poslušnosti postala nova Eva, majka živih. O tom velikom otajstvu Božje ljubavi i Marijinog aktivnog sudjelovanja pod vidikom i simbolom Srca sv. Ivan Eudes piše:

„Koliko je Bog više ispunjao Srce Marijino svojim milostima i savršenostima, toliko više se njeno Srce po poniznosti smanjivalo. Kada se Presveta Djevica Marija srcem podložila volji Božjoj kod Navještenja, kako bi se dogodilo Utjelovljenje Sina Božjega, više je željela slušati nego li postati Majkom Božjom. Rekla je "Evo službenice Gospodnje", kao da je odgovorila Arkandelu: "Pristajem drage volje na ono što Bog traži od svoje službenice, ne da bi bila čašćena kao dostojna Majka Božja nego da izvršim svetu volju Božju i zato kažem neka mi bude po tvojoj riječi".

I Vječna Riječ, Sin Božji, postao je tijelom u krilu Presvete Djevice. Kako se to dogodilo? Tijelo Isusovo je bilo oblikovano u krilu Presvete Djevice od njene prečiste Krvi po djelu Duha Svetoga. I ta prava krv je uzeta manje ili više neposredno iz tjelesnog Srca Marijina. Kraljica Anđela je začela Kralja svemira u prečistoj Krvi svoga Srca, po djelovanju Duha Svetoga, Marija je začela Sina koji je Stvoritelj svoje Majke.

Razmatrajte kako ne samo o tome da je sveto Srce slavne Djevice živi portret božanskoga Srca vječnoga Oca, već i da je Srce ove predragocjene Djevice jedno sa Srcem Oca Djevica. Jedno, i to ne jedinstvom naravi ili biti, već jedinstvom duha, volje, ljubavi i privrženosti. Jer Srce Isusove Majke nikada nije imalo drugoga duha, niti druge volje, niti drugih privrženosti od Srca Isusovog Oca. A ono je došlo do ovog sjedinjenja, ili bolje reći do ovoga jedinstva, trima sredstvima: potpunom odijeljenošću od bilo kakvog grijeha,

potpunom oslobođenošću od svijeta, sebeljublja i svih stvari, vrlo žarkom ljubavlju prema božanskoj volji, te spremnim i srdačnim podlaganjem i prepuštanjem svim njenim zamislama i zapovijedima“.

Svetačka tradicija jednodušno uči da Marijino sudjelovanje u Božjem planu spasenja se ne odnosi samo na tijesnu dimenziju njenog majčinstva nego se po Isusovoj volji proteže i na Crkvu. Marijin majčinski odnos prema Crkvi ne može se odvojiti od njenoga sjedinjenja sa Isusom, nego upravo iz njega proistječe. To sjedinjenje Marije sa Sinom u djelu spasenja, po kome je Marija postala Majkom Crkve, očituje se od trenutka djevičanskog začeća, a vidljivo je posebno u času njegove muke i smrti na Križu. Gospa je rasla u vjeri, brižno čuvajući svoje sjedinjenje s Isusom sve do Križa. Marija je po Božjem planu stajala podno Križa i zajedno sa Sinom mnogo trpjela, a u svome Prečistom majčinskom Srcu pridruživala se njegovoj žrtvi, pristajući s ljubavlju na žrtvovanje svoga Sina za spas svijeta. Sam Isus dok je na križu umirao učeniku kojega je osobito ljubio dao je Mariju za Majku: „*Ženo evo ti Sina! Zatim reče učeniku: Evo ti Majke. I od toga časa učenik je uze u svoju kuću (Iv 19, 26-27)*. O tom otajstvu Isusove žrtve i Marijina materinstva sv. Ljudevit Montforski uči:

«Bog Sin je htio da i Ona prisustvuje njegovoj smrti, da s njom zajedno prinese jednu te istu žrtvu i da se s njezinom privolom žrtvuje Vječnome Ocu, kao nekoć Izak Abrahamovom privolom Božjoj volji (usp. Pos 22,2). Upravo ona ga je dojila, branila, uzdržavala, odgajala i žrtvovala za nas» (PP 18). «Njihova srca, čvrsto povezana unutar njim vezama prikazuju se zajedno kao dvije žrtve da bi zaustavili kaznu što je zaslužuju naši grijesi» (P 87,6).

Ova tajna povezanosti ljubavi između Isusa i Marije - Srca Isusova i Srca Marijina – koja je evanđeoski posvjedočena, a nastavlja se i u Crkvi po otajstvu Marijina Majčinstva duboko je dirala srca svetaca. Apostol Pavao nam daje potvrdu da se svaka prava ljubav koja je bila življena na zemlji očuva i usavršuje u vječnosti ljubav: „*Ljubav nikad ne prestaje (...)* Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat! A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav – to troje – ali najveća je među njima ljubav“ (1 Kor 13,7 i 13).

Koliko to više vrijedi za ljubav Isusa i njegove Majke možemo vidjeti kod sv. Ivan Eudes: „Kao što Marijino djevičansko Srce ljubi svoga Sina više nego svi anđeli i sveci skupa tako i Isusovo Božansko Srce više ljubi Srce Marijino nego sva druga stvorenja. Prikažimo Srcu Isusovu ljubav njegove blagoslovljene Majke kao nadoknadu za sve naše propuste u ljubavi i služenju i prikažimo predostojnoj Isusovoj i našoj Majci Srce njenog Sina kao nadoknadu za sve naše nezahvalnosti i nevjernosti u njenoj službi. Sjedinjujem s njihovim srcima moje siromašno srce i srca svih ljudi i molim da u njima uzmeš trajnu vlast“ (*Srce Isusovo je Marijino srce*).

Sluga Božji Leon Dehon u istom stilu poručuje: „Biti usko sjedinjeni po milosti i ljubavi sa Presvetim Srcem Isusovim i prečistim Srcem Marijinim, ovdje na zemlji najveća je moguća stvar koju čovjek može zadobiti. Mi živimo da bismo nastavili sveti život koji je na zemlji živio Isus Krist. Na krštenju smo se obvezali da ćemo pripadati Kristu i njega obući, to jest da će se On oblikovati u nama. Mi trebamo usvojiti Isusove kreposti, osjećaje, duh, sklonosti. Isusov život i njegovo kraljevanje u našim srcima nas pobožanstvenjuje. Naš Gospodin – kaže sv. Ivan Eudes – silazi u naše duše i u njima stanuje po milosti da bi nas preobrazio u sebe samoga. On nas drži snagom Duha Svetoga, kao neku malu hostiju koju želi posvetiti da bi je sjedinjenu sa sobom prikazao na slavu Oca Nebeskoga: divna žrtva, posvećenje koje nas pobožanstvenjuje, dragocjeno i neizrecivo uzdignuće koje od nas čini

nebeska bića, od nas siromašnih i nedostojnih grešnika čini kršćane, svece, sinove i kćeri Božje.

Srce Isusovo, koje živi i kraljuje u nama, izvor je svakog bogatstva, ono je najdragocjenije od svega blaga. Naša je duša – kaže sv. Ambrozije – istinski raj Presvetoga Srca. Usred zemaljskoga raja bio je izvor vode koji je sve oživljavao i činio plodnim. A u duhovnom životu to je Srce Isusovo, izvor vječnog života koji vrije usred kršćanskih duša kako bi u njih ulio svako obilje nebeskih blagoslova i učinio ih plodnima u krepostima i zaslugama. Činiti da u nama vlada Srce Isusovo naš je jedini i najvažniji posao.

Sv. Ljudevit Monfortski kao veliki učitelj marijanske duhovnosti u gotovo jedinstvenom tekstu svetačke tradicije govori o sjedinjenju ljubavi Srca Isusova i Srca Marijina i po svetoj pričesti u vremenu dok je Gospa još živjela na zemlji, sudjelovala na tadašnjim euharistijama i pričešćivala se. Slični tekstovi svetačke tradicije imaju za cilj pobuditi divljenje, ljubav i prošnju da i mi kao vjernici sudjelujemo u tom otajstvu prevelike ljubavi:

„Isuse, ne možeš ostaviti Mariju, toliko je jaka ljubav koja vas veže, zbog toga si prije svoje smrti ustanovio Euharistiju, da bi nakon svog Uzašašća ovdje na zemlji bio njena utjeha. Toliko si se naslađivao u njenom prečistom krilu tijekom devet mjeseci, da si ponovno htio više puta u njoj otpočiniti u tišini. Ti se u njenom Srcu prikazuješ nebeskom Ocu kao na oltaru. Izgnan iz srca grješnih ljudi, Isuse dolaziš u njeno Bezgrješno Srce i primaš u njemu savršenu čast, jer njeno Srce Ti pjeva slatku uzvišenu pjesmu hvale i slave koju samo ono može otpjevati kako tebi dolikuje. Isuse, Ti se ugodno odmaraš na ležaljci njene čistoće, kušaš neizrecivu radost u plamenu njene ljubavi, ali iznad svega njena poniznost te privlači da siđeš u Nju koja očarava tvoje veličanstvo.

Isuse, ti pun zahvalnosti činiš Mariju dionicom svega svojega blaga, hraniš je svojim tijelom koje je ona u djetinjstvu othranila mlijekom iz svojih prečistih prsiju. Za uzvrat Ti je hraniš svojom božanskom krvlju. Koju li je radost i milinu ona doživljavala u slatkim trenucima kad je nježno primala svog ljubljenog Sina. Tada je njeno sveto Srce klikalo zbog radosti u Isusu, svome Spasitelju. Njeno Bezgrješno Srce je plamen, gorući grm koji izgara i koje samo u svom Bogu pronalazi sebe, svoje boravište i život. Gori, a ne izgara, jer se nikad ne može previše ljubiti. Ljubav u tom velikom otajstvu izgleda kao da njihova srca spaja te postaju jedno. Među njima sve postaje zajedničko, jer Sin je potpuno u svojoj Majci, a u Mariji se nazire samo njen ljubljeni sin Isus. Tada Ona svojom molitvom zadobiva milosrđe siromašnim grešnicima. On je njen Sin, Ona je njegova Majka. Njeno Presveto Srce i prečisto krilo razoružaju Isusa.

Majko divna, zasadi u naša srca sve svoje kreposti da bi slatki Isus u njima rado boravio. Zapali svoju ljubav u nama da bismo s tobom ljubili tvoga Sina. O Isuse, tvoja sveta Majka je naša savršena nadopuna. Siđi žurno u nas i sjedini nas s Ocem, ili radije dođi u njeno Srce koje će nadoknaditi našu premalu ljubav. Amen. (*Sjedinjenje Srca Isusova i Srca Marijina u pričesti*)

Za razmišljanje: Koliko sam svjestan neraskidive veze ljubavi Isusa i Marije koji i meni nude udio u toj ljubavi? Jesam li im zahvalan za sve što su iz ljubavi učinili i čine za mene?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVANAESTI DAN: Milosrdno Srce Isusovo ljubi i traže od mene grešnika da ga uzljubim

Da bi upoznao samoga sebe, čovjek treba spoznati cjelovitost istine o svome biću. Ta spoznaja je bitna i neophodna za svaku autentičnu katoličku duhovnost, svjesno prihvaćanje otajstva Otkupljenja, prihvaćanje istine, u ljubavi, o sebi i vedar suživot s ljudima. Ona podrazumijeva s jedne strane uzvišeno dostojanstvo čovjeka sa svim darovima i talentima koje je dobio stvaranjem kao ljubljeno Božje biće i poziv na vječni život u Bogu, a s druge strane duboku slabost i bijedu koja se očituje u životu svakog čovjeka.

O tome Drugi vatikanski koncil piše: "Čovjek, utemeljen od Boga u Pravednosti, no pod utjecajem Zloga, već je na početku povijesti zloupotrijebio svoju slobodu dižući se protiv Boga i želeći da svoj postigne izvan Boga. Iako su upoznali Boga, nisu mu iskazali zahvalnost kao Bogu (...) nego je potamnijelo njihovo nerazumno srce i klanjali su se i iskazivali štovanje stvorenju umjesto Stvoritelju. To što doznajemo po božanskoj objavi slaže se i sa samim iskustvom.

Ako naime, čovjek pogleda u svoje srce, nalazi da je sklon na zlo i uronjen u tolike jade, koji ne mogu potjecati od njegova dobrog Stvoritelja. Ne htijući često priznati Boga kao svoje počelo, čovjek je poremetio i dužno usmjerenje prema svome posljednjem cilju i ujedno sav sklad sa samim sobom, s drugim ljudima i stvorenjima.

Tako je čovjek u samom sebi podijeljen. Zbog toga sav život ljudi, i pojedinaca i skupina, pruža sliku borbe, i to dramatične, između dobra i zla, između svjetla i tame. Štoviše, čovjek otkriva da je nesposoban da sam od sebe uspješno suzbija nasrtaje zla, tako da se svatko osjeća kao okovan verigama. No sam je Gospodin došao da oslobodi čovjeka i da ga ojača, obnavljajući ga iznutra i izbacujući napolje kneza ovoga svijeta (usp. Iv 12,31) koji ga je držao u ropstvu grijeha. A grijeh umanjuje samog čovjeka sprječavajući ga da postigne svoju puninu. U svjetlu te objave nalaze svoj konačni razlog i uzvišeni poziv i duboka bijeda što je ljudi doživljavaju" (GS 13).

Čovjek se pred Bogom treba priznati grešnikom, gajiti duboku svijest o potrebi Božjeg milosrđa i truditi se oko svoga obraćenja. "*Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama. Ako priznamo svoje grijeha, vjeran je on i pravedan: otpustit će nam grijeha i očistiti nas od svake nepravde*" (1 Iv 1,8).

Sv. Ljudevit Montforski o tom zovu Božje ljubavi tako proživljeno i poticajno piše: „Konačno, da bi se Isus što više približio ljudima i što bolje im pokazao svoju ljubav, išao je dotle da je postao čovjekom, da je postao djetetom, postao je siromahom i za čovjeka umro na križu. I koliko je puta za vrijeme svoga zemaljskog života uzviknuo: Dođite k meni, dođite svi k meni! Ja sam, ne bojte se; zašto se bojite? (usp. Mt 11, 28). Ta ja sam vam sličan, ja vas ljubim. A vi ste grješnici? – Pa upravo njih ja tražim. Ja sam prijatelj grješnika! Udaljili ste se iz ovčinjaka svojom krivnjom? – Ja sam dobri Pastir! Opterećeni ste grijesima, prekriveni gnusobama, uciviljeni žalošću? – Baš zato dođite k meni, jer ja ću vas okrijepiti, ja ću vas odmoriti! (*Ljubav vječne Mudrosti* br. 70).

Sv. Alfonz Liguori o istoj stvari piše koristeći terminologiju Srca: „Oh kad bismo shvatili ljubav kojom gori Srce Isusovo prema nama! On nas toliko ljubi da kad bi se sjedinila sva ljubav svih ljudi, anđela i svetaca sa svim njihovim snagama ne bi se dobio ni tisućiti dio ljubavi kojom nas Isus ljubi. On nas ljubi beskrajno više nego li mi ljubimo sami sebe. Ljubio nas je do pretjeranosti. Koja bi mogla biti veća pretjeranost od toga da Bog umre za stvorenja? Ljubio nas je do kraja. Bog nas je ljubio oduvijek. U vječnosti nije postojao nijedan trenutak kad Bog nije mislio na nas i nije ljubio svakoga ponaosob. Iz ljubavi prema nama je postao čovjekom, teško živio i umro za nas na Križu. On nas je, dakle, više ljubio od svoje časti,

svog odmora i samoga života budući da je sve žrtvovao da bi nam pokazao veličinu svoje ljubavi. Pa zar to nije preobilna ljubav koja začuđuje anđele i Raj za svu vječnost? Njegova ljubav ga je potakla da još i danas ostane s nama u Presvetom Sakramentu kao na prijestolju svoje ljubavi, gdje on boravi u komadiću kruha, bez pokreta i sjetila, izgleda da potpuno poništava svoje Veličanstvo te kao da je tu samo da bi obavljao službu ljubavi prema ljudima. Ljubav želi trajnu prisutnost osobe koju ljubi. Ta ljubav i želja je potakla Isusa da ostane s nama u Presvetom Sakramentu.

Zaljubljenom Gospodinu je izgledalo premalo provesti s nama kao čovjek trideset godina pa je, kako bi pokazao svoju želju da bude uvijek s nama, želio učiniti najveće od svih čudesa, ustanovio je Euharistiju. Djelo otkupljenja je već bilo učinjeno, ljudi su se bili izmirili s Bogom, čemu je služilo Isusu ostati na zemlji u Presvetom Sakramentu? Ah, on je ostao jer se ne može rastaviti od ljudi jer s nama pronalazi svoje radosti. Ta ljubav je toliko prožela njegovo Srce da ga je navela postati hranom naših duša kako bi se s nama sjedinio i učinio naša srca jednim s njegovim Srcem. O koje li divote! O preobilje ljubavi Božje. Jedan sluga Božji je govorio: “Kad bi nešto moglo uzdrmati moju vjeru u otajstvo Euharistije to ne bi bila sumnja kako kruh može postati tijelo i kako Isus može biti na više mjesta i cio sažet u tako malo prostora, jer bih odgovorio da je Bogu sve moguće. Ali ako me se pita kako to da je Srce Isusovo toliko ljubilo čovjeka da je postalo njegovom hranom, ne bih znao što drugo odgovoriti osim reći da je to istina vjere koja nadilazi moj razum te kako se Isusova ljubav ne može razumjeti.” O ljubavi Srca Isusova daj da te ljudi upoznaju i uzljube!“

Slobodnim činima ljudska se osoba usmjeruje ili ne usmjeruje prema dobru što ga je Bog obećao i što ga savjest osobi svjedoči i predlaže činiti. Osoba samo u zreloj ljubavi prema Bogu, sebi i bližnjemu ostvaruje svoje biće. Na tom putu oplemenjenja i ostvarenja čovjek, ima bolna iskustva vlastite ograničenosti i bijede vlastitog bića koja ima zadnji korijen u grijehu. Grijeh je uvijek povreda istinske ljubavi prema Bogu i bližnjemu, a istovremeno je i prekršaj protiv zdravog razuma, istine, dobrote i ispravne savjesti. U samoj biti grijeha je neuredna i izopačena privrženost nekim dobrima protivno Božjem zakonu, tako da se čovjek diže protiv Božje ljubavi i udaljava Boga iz svoga srca. Kada vjernik postane svjesniji veličine i ljepote Isusove ljubavi te svjestan da je griješio i povrijedio u njegovoj duši se javlja velika želja da ljubavlju odgovori na ljubav Srca Isusova:

Sv. Alfonz Liguori upravo to ovako izražava: „O ljubljeno Srce mog Isusa, Srce zaljubljeno u ljude, Srce stvoreno kako bi ljude ljubilo, kako je moguće da ti ljudi ne uzvraćaju ljubavlju te da te vrijeđaju? Ah, bijednog li mene i ja sam bio među tim nezahvalnicima koji te nisu znali ljubiti. Oprosti mi moj Isuse, ovaj veliki grijeh, da nisam ljubio tebe koji si me prvi toliko ljubio i koji nisi mogao ništa više učiniti kako bih te ja uzljubio. Uviđam da zbog vremena u kome sam se bio odrekao ljubavi prema tebi zaslužujem da budem osuđen i tako te više nikada ne bih mogao ljubiti. Ah ne, moj dragi Spasitelju, kazni me svakom drugom kaznom samo tom ne. Udijeli mi milost da te ljubim a zatim dopusti da trpim bilo kakvu patnju koju hoćeš. Kako bih se mogao bojati takve kazne kad mi ti daješ slatku i dragu zapovijed da ljubim tebe, moga Boga? *Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim!*

Da moj Bože, ti želiš da te ljubim i ja te želim ljubiti, ne želim ljubiti ništa drugo do li tebe. O ljubavi Srca Isusova ti si moja ljubav. O ljubavlju zapaljeno Srce Isusovo ražari moje srce. Ne dopusti da ja ubuduće niti za jedan trenutak živim bez tvoje ljubavi, radije me prije ubij, uništi nego da pokažem svijetu tu užasnu nezahvalnost, da ja toliko ljubljen od tebe poslije tolikog svjetla koje sam primio, ponovno prezrem tvoju ljubav. O ne, Srce Isusovo ne dopusti to. Isuse, ufam se u Krv koju si za mene prolio da ću te uvijek ljubiti i da ćeš me ti uvijek ljubiti. Ova ljubav između mene i tebe neće nikada prestati. Marijo, ti koja toliko želiš

vidjeti da je Isus ljubljjen, veži me, stisni me uz Srce Isusovo tako da se nikad više od njega ne odvojim.“

Za razmišljanje: Jesam li svjestan svoga dostojanstva u Božjim očima, ali i bijede koju nosim u sebi? Shvaćam li da tamo gdje sam duhovno najpotrebniji, da me Srce Isusovo tamo traži?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

TRINAESTI DAN: Samo ljubav ima vrijednost nadoknade, zadovoljština presvetom Srcu Isusovu

Zadovoljština je jedna od velikih tema duhovnosti Srca Isusova na poseban način nakon objava sv. Margareti Alacoque. Isus je „*istinsko svjetlo koje prosvjetljuje svakog čovjeka koje dolazi na svijet*“ (Iv 1,9), ali isto tako „*k svojim dođe, a njegovi ga ne primiše*“ (Iv1, 11). Božja ljubav koja se očitovala u Srcu Isusovu i neuzvrćena ljudska ljubav tomu istom Srcu jedini je pravi horizont za duhovnost nadoknade. Zadovoljština je kao i posveta spontana posljedica duboke svijesti božanske ljubavi Srca Isusova.

Sv. Alfonz Liguori o tome ovako piše: „Nema veće muke jednom srcu koje ljubi nego li vidjeti da je prezrena njegova ljubav, i to toliko koliko su bili veći znakovi ljubavi kojom je ljubilo i veći preziri na koje je ljubav naišla. Kada bi se neki čovjek odrekao sveg svoga imanja i pošao živjeti u pustinju, hranio se biljem, spavao na zemlji, trapio se pokorom, i na kraju da ga ubiju zbog Isusa Krista, kako bi uzvratilo za muke, Krv i život koje je ovaj veliki Sin Božji dao njemu za ljubav? Kada bi se žrtvovali svaki čas sve do smrti, sigurno ne bismo nadoknadili ni u najmanjoj mjeri ljubav koju nam je Isus iskazao dajući nam se u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Jedan Bog da se skriva pod prilikama kruha i vina kako bi postao hrana stvorenjima! O Bože moj, kako ljudi uzvraćaju i zahvaljuju Isusu Kristu? Prezirući njegove zakone i nauk, tako ga pogrđuju kako ne bi postupali ni s neprijateljem ili robom ili najvećim bijednikom na zemlji.

Možemo li misliti na sve te uvrede i grozote koje su nanijeli Isusu i koje mu nanose svakodnevno, a da ne osjetimo silnu muku i ne nastojimo svojom ljubavlju nadoknaditi za njih beskrajnoj ljubavi njegova Srca koje je u Presvetom Sakramentu zapaljeno ljubavlju prema nama i željno da nam daruje svoja blaga i samoga sebe, spremno da nas prihvati u svoje Srce uvijek kad ga pohodimo? „*Tko dođe k meni neće ga izbaciti vani*“ (Iv 6, 37). Mi smo se navikli slušati o stvaranju, utjelovljenju i otkupljenju: Isus rođen u štali, umro na Križu. O Bože moj kad bismo znali da je neki drugi čovjek toliko učinio za nas ne bi mogli ne ljubiti ga. Izgleda da samo Bog, da tako kažemo, ima takvu nesretnu sudbinu, koji je sve učinio kako bi ga ljudi uzljubili, a umjesto toga vidi da je vrijeđan i preziran. Sve se to događa, jer ljudi zaborave ljubav kojom ih Bog ljubi.“

Samo ljubav ima vrijednost nadoknade To je najispravnije shvaćanje zadovoljštine. Zadovoljština nije u teškim i okrutnim žrtvama, nego kako to kaže jedan od velikih teologa našeg doba u „velikoj i čistoj ljubavi kojom se daje zadovoljština Isusu i s Njime Ocu za prethodnu mlakost i manjak ljubavi prema Bogu od strane svijeta“¹. Nije riječ o pravnom zahtjevu ni o sentimentalnosti, nego o spoznaji da „Ljubav nije ljubljena“. Ta bol potiče dušu na zadovoljštinsku ljubav, na „žrtve koje traži sama ljubav i koje služe očišćenju i rastu ljubavi prema Bogu i bližnjemu“².

Presveto Srce traži zadovoljštinu za nezahvalnost ljudi prema ljubavi koju nam je iskazao ali i darujem nam svoje Srce jer samo u Njenu, po Njemu i sjedinjenju s Njim možemo nadoknaditi za nedostatke kako to On reče sv. Margareti Alacoque. Jednoga dana

¹ B. Häring, *Srce Isusovo spasenje svijeta*, Zagreb, IHS, 1984., str. 82.

² *Isto*, str. 83.

svetica je pred izloženim Presvetim Sakramentom dobila posebnu milost o kojoj ovako govori: „Tada mi je otkrio divna čudesa svoje čiste i preobilne ljubavi kojom je ljubio ljude, a od kojih za uzvrat dobiva samo nezahvalnost. Ovo je bila moja najveća patnja tijekom moje Muke. Kada bi mi uzvratili na moju ljubav smatrao bih malom stvari ono što sam za njih učinio i kad bi to bilo moguće još više bih za njih trpio. Ljudi su samo hladni prema meni i na brižno iskazivanje moje nježnosti odgovaraju samo odbojnošću.

Barem ti, mi budi na utjehu, tako da koliko ti je moguće nadoknađuješ za tu nezahvalnost. Kad sam Mu iskazala svoju nemoć On odgovori: „Evo Srca kojim možeš nadoknaditi sve svoje nedostatke. U tom trenutku iz Srca je izišao tako gorući veliki plamen koji me prožeo, da sam mislila da ću sagorjeti. Nisam to više mogla podnositi. Molila sam da mi se smiluje zbog moje slabosti. On reče: „Ja ću biti tvoja snaga, ne boj se ničega, oslušuj mene i čini ono što budem od tebe tražio.“

Kada kršćanska teologija i duhovnost govore o zadovoljštini, onda objašnjavaju da je Isus Krist dao zadovoljštinu za grijehе svih ljudi, ali i da Crkva i vjernici imaju poslanje doprinositi iskazivanju zadovoljštine za grijehе svijeta.

Tu se pozivaju na biblijsku tradiciju. Tako apostol Pavao zapisa: „*Sad se radujem patnjama koje podnosim za vas. Tako dopunjam u svome zemaljskome životu za Tijelo Kristovo – to je Crkva – što nedostaje mukama Kristovim*“ (Kol 1,24). Jednostavno, u naravi je ljubavi kada shvati do koje je mjere Bog ljubi da uzvrat i ljubavlju i nadoknađuje za svoju grijehom označenu prošlost, ali i za tolike druge ljude koji ne odgovaraju na ljubav Srca Isusova.

Bl. Marija Terezija od sv. Josipa piše: „Dnevno rastuća ljubav u vašim srcima sama će vas uvesti u Maslinski vrt i naučiti vas tješiti Božanskog Spasitelja u Njegovom velikom trpljenju – jamačno ne pripada li bezboštvo – to đavolsko djelo najvećem i najbolnijem trpljenju u Getsemaniju? Tamo je Božansko Srce unaprijed vidjelo kako će Njegovo trpljenje i život, Njegova žrtva i ljubav, da Njegova smrti od milijuna ljudi biti samo izrugivana i ismijana, ovo trpljenje mu je istisnulo krvavi znoj. Kako nam je pun ljubavi Bog učinio lakim da Njemu za tako mnogo muke i straha i gorčine nadoknađujemo našom srdačnom, predanom, sebe zaboravljajućom ljubavlju! Samo malo trenutaka pred svetohraništem u činu poklonstvene ljubav, utjeha su za ovo za ljubavlju čeznuće Božje Srce, da, i balzam za mnoge rane, koje Mu se iznova zadaju upravo danas!“

A koliko više raste ljubav kojom duša ljubi Srce Isusovo, toliko ta ljubav širi njezino srce te želi da i drugi ljudi uzljube Isusa. Kada vidi da se to ne ostvaruje, sukladno željama njegova Srca ona ima potrebu da mu svojom ljubavlju nadoknađuje za tu neuzvraćenu ljubav. Na posebno bolan način duša to doživljava kada se radi o grijesima vjernika i Crkve, jer bi oni više nego drugi trebali ljubiti Isusa. O toj većoj ljubavi i zadovoljštini ista blaženica nam poručuje:

„Imala sam 21. siječnja 1890. u snu potresno viđenje. Vidjela sam živa Isusa, u naravnoj veličini, razapeta na križu. (...) Dok sam Ga tako gledala, srce mi je drhtalo od bola. Božanski je Spasitelj glava koja živi u nebu bez boli i trnove krune. Udovi, tijelo, jest – sv. Crkva, koju nije samo vlast pribila na križ, već su je i mlaki i otpali katolici duboko ranili. To pokazuje trnje na tijelu, dok trnje u srcu pokazuje mlake i nevjerne Bogu posvećene osobe. (...) Ovaj raspeti Isus lebdi uvijek pred mojim očima, kako onog jutra tako i danas. On uvijek podržava moju revnost.“ Koliko više duša ponire u dubine ljubavi Božanskoga Srca Isusova, toliko uviđa da je njegova ljubav za sve ljude i cijelo čovječanstvo. Nošena poletima ljubavi, želi da i drugi odgovaraju za tu sveopću ljubav Božanskoga Srca Isusova.

Za razmišljanje: Je li u mome duhovnom iskustvu prisutna zadovoljština? Odnosi li se ona prvenstveno na moje grijehе ili su uključeni i drugi ljudi? Imam li širinu ljubavi u svome srcu i molim li za one kojima je najpotrebnije?

ČETRNAESTI DAN: Srce Isusovo liječniče naših duša. Živjeti u milosti Božjoj početak je postupnosti rasta ljubavi duše koja odgovara na ljubav Srca Isusova

Sveta Margareta Marija Alacoque u svojim objavama zapisa: *»Isus me pouči kako je od žive želje da ga ljudi ljube i da ih povuče s puta propasti, u koju ih hrpimice ruši sotona, naumio objaviti ljudima svoje Srce i dati im u ovim posljednjim stoljećima ovaj zadnji napor svoje ljubavi, predmet i pomagalo tako prikladno da ih uputi na pravu ljubav prema njemu...«*

Dakle, motrenje i razmišljanje o Srcu Isusovu i njegovoj ljubavi je jedno od povlaštenih sredstava u duhovnom životu kojim se u srcu vjernika događa duhovno ozdravljenje od grijeha, i na takav način se malo po malo u njemu počne buditi prava ljubav kojom treba uzvratiti na ljubav Srca Isusova.

Isusova ljubav, milosrđe i praštanje liječe rane grijeha u našim dušama i po pokajanju i ispovijedi vraća nas na život u milosti Božjoj. Spasitelj svijeta je s križa ponudio spasenje svima koji su mu kopljem grijeha probili Srce. Odgovor Srca Isusova duboko ranjena grijehom nije srdžba, ni gorčina nego potpuna otvorenost u ljubavi koja prašta, liječi i nudi spasenje. Srce Isusovo s velikom samilošću gleda na siromašnog grešnika i ne želi njegovu smrt nego da se obrati, oslobodi i živi.

Sastavni dio ljubavi je sklonost prema onome što ljubimo, a iz toga proizlazi težnja, nutarnji pokret i napor duše prema ljubljenom da mu se približi i uživa njegovu blizinu, a zatim, ako je ljubav uzvraćena, dolazi do neke vrste jedinstva ili priopćavanja duha i srca. Događa se uzajamna razmjena dobara koje posjeduju osobe koje se ljube, a na kraju proizlazi osjećaj radosti, veselja i sreće jer se posjeduje ljubljeno dobro.

Upravo tu dinamiku jedinstva proživljene ljubavi od nas ljudi želi Božansko Srce Isusovo, a mi s naše strane moramo uzvratiti istom mjerom.

Bl. Marija Terezija od sv. Josipa uči: „Božansko Srce ne želi dio našeg srca, nego naše cijelo srce, sa svom svojom ljubavlju i cijelom voljom. Tome Bogu punom ljubavi treba pripadati i cijelo naše srce, to je ono što On najviše traži 'našu ljubav'. Sve drugo što Mu ponudimo manje je vrijedno.“

Sv. Ljudevit želi voditi vjernika do osobnog susreta s Isusom i njegovom beskrajnom ljubavlju, ali i s njegovom zahtjevnošću posvjedočenom u Evanđelju. Svetac poziva čovjeka traži jasan i cjelovit odgovor, zato u Isusova usta stavlja i sljedeće riječi:

„Isus: Kršćani, morate slušati mene ili svijet; izaberite jedno ili drugo. Slušate li me? Neka mi svatko odgovori. Ja poučavam dobru, a svijet zlu. Kršćani, morate vjerovati meni ili svijetu. Izaberite jedno ili drugo. Vjerujete li mi, neka mi svatko odgovori. Ja nikada ne varam, a svijet vara.

Kršćani, morate slijediti mene ili svijet; izaberite jedno ili drugo. Slijedite li me? Neka mi svatko odgovori. Ja se nikada ne mijenjam, a svijet se mijenja. Kršćani morate služiti meni ili svijetu; izaberite jedno ili drugo. Služite li mi? Neka mi svatko odgovori. Ja nikada ne prolazim, a svijet prolazi. Ako slijedite ovaj mrski svijet, prisežem vam sada da ću vas zauvijek učiniti nesretnima. Slijedite li svijet ili Mene? Neka mi svatko odgovori“ (P 106, 1-5).

Kršćanska svetačka tradicija često govori o onima koji su kršteni, ali u svom življenju vjere nisu nikada napravili minimalni i odlučujući korak osobnog opredjeljenja za Boga. Neodlučnost u opredjeljenju za Boga i svjesno ne odbacivanje grijeha i duha svijeta protivna Evanđelju, glavni su razlog i uzrok takvoga stanja. Ti ne žive u milosti Božjoj. Tu dvoličnost

kršćanskog života vjernika koji se ne odriče grijeha sv. Ljudevit na samo njemu profinjen način ovako opisuje:

„Preuzetni štovatelji jesu grješnici koji su se pustili svojim strastima, ili su to ljubitelji svijeta koji, pod lijepim imenom kršćanina i Gospinih štovatelja, skrivaju ili oholost, ili lakomost, ili nečistoću, ili pijanstvo, ili srdžbu, ili psovku, ili klevetanje, ili nepravdu, itd.; koji mirno spavaju u svojim zlim navikama, a da se ne trude mnogo oko svoga popravka, pod izlikom da su pobožni Djevici; koji umišljaju da će im Bog oprostiti, da neće umrijeti bez ispovijedi i da neće biti osuđeni... Kad im tko rekne da takva njihova pobožnost nije drugo do li đavolska varka i pogibeljna preuzetnost kadra da ih upropasti, oni to neće vjerovati. Oni odgovaraju da je Bog milosrdan; nije nas stvorio da nas osudi; nema čovjeka koji ne griješi“ (PP br. 97).

A pravi put obraćenja i rasta ljubavi u našim srcima kao odgovor na ljubav Božanskoga Srca Isusova nije ni lagan ni brz. Ljudi su se grijesima, neurednim navezanostima, požudama i strastima udaljili od Boga i ljubavi Njegova Srca. Kada postanu dublje biti svjesni tog zova ljubavi onda se redovito u njihovoj duši rađa popratna svijest o ljepoti te iste ljubavi Božanskoga Srca kao i vlastita nepročišćenost i grešnost.

Iskreno obraćenje se prepoznaje po čvrstoj odluci, jer ono ne može ostati samo na nutarnjem kajanju i grižnji savjesti nego se ostvaruje djelima pokore shvaćene kao zadovoljština, to jest nadoknada ljubavi za neživljenju ljubav u prošlosti te sadašnji napor za rast u krjepostima.

Sveti je Ljudevit koji se često u svom svećeničkom radu susretao s obraćenicima opisao kako sama duša to proživljava:

„Konačno je Gospodine, tvoja milost pobijedila nad mojim srcem. Vidim sada moje zablude i moju nesreću. Odmaknimo se od svijeta koji viče i vara, udaljimo se od svijeta, on je varalica. Počinjem jasno vidjeti svijet i njegovo sljepilo. Jao, gorko plačem zbog toga. Odmaknimo se od svijeta koji viče i vara, udaljimo se od svijeta radosno. Snaga istine je učinila da vidim moje bezakonje i vratila mi je slobodu. Zbogom svijete koji blatiš i gundaš, zbogom svijete koji si mi ugađao. Zbogom igre i zabave i prijateljstvo s raskalašenima, zbogom ljudski obziri. Zbogom svijete koji ugađaš i vičeš, zbogom svijete i svi vi slobodnjaci“ (P 142, 1-4).

Obraćenje je uvijek tajna suradnje ljudske volje s Božjom milošću i otkriće Božje ljubavi koje postaje pokretač promjena u cijelom životu. Isti svetac nastavlja:

„Pokornica: Hranim se svojim suzama; moji uzdasi su moja zadovoljstva; osjećam živi nemir, popuštam i polažem oružje, našavši u Bogu više draži nego što moje srce ima želja. Kod moga Boga sve me oduševljava i opčinja, on je moj divni vladar, ljubezni zaručnik. O, kako sam jadna, što ga već do sada nisam ljubila...“

Ovaj dobri Pastir me je tražio među mojim zabludama, vidio me je, našao, nježno nosio i sveto osvojio. Želim ga ljubiti, vrijeme je. Smijem se šalama koje zbijaju na račun moje promjene. Smijem se prijateljima koji me optužuju da sam luda, dala bih tisuću života da ljubim još žarče. O mala stvorenja, moje srce nije stvoreno za vas, vi ste otpad, pustite me, molim vas, ljubiti moga Boga bez mjere, kušati koliko je sladak.“ (P 94, 1- 10).

Samo obraćenje vjernika koji prihvaća ljubav Božanskoga Srca s vremenom ulazi u efektivnu fazu koja postaje autentičan put duhovnog rasta i sazrijevanja. Da bi duša duhovno rasla treba imati čvrstu i odlučnu želju da čistim srcem ljubi Boga, treba dosta vremena za pomake u duhovnome rastu u ljubavi, a sve to se događa postupno. Razlog tome je što za naše nutarnje preobraženje i rast u ljubavi treba puno vremena jer u duši postoji otpor prema čistoj ljubavi, zbog izranjenosti istočnim grijehom, zlih sklonosti, strasti, posljedica osobnih grijeha... S druge strane sama duša mora dokazati vjernost i odlučnost te tako naučiti vrednovati blago koje je dobila i koje pomalo proživljeno zaposjeda. Uz to bl. Marija Terezija

od sv. Josipa pripisuje izričitoj volji Srca Isusova potrebu ulaganja napora da postanemo i ostanemo vjerni prijatelji Njegova Srca.

„Kad bi Božansko Srce Isusovo sve naše želje i molitve, koje mi dnevno i na blagdane osobito – utapamo u more ljubavi i milosrđa za svaku od nas – uslišalo, moralo bi se očekivati, da bismo sve morale biti svete. Ali Božanski Spasitelj ne dopušta nam da postignemo na tako brz i lak način tako željno očekivani cilj – svetost. Radije nas pušta da se kroz mnoge godine neumorno borimo i oko toga trudimo.“ „Sve treba svoje vrijeme, a najviše unutarnja preobrazba čovjeka: to znadu svi, iz iskustva!“

Za razmišljanje: Da li razmatranje o Srcu Isusovu u mojoj duši budi želju da mu ljubavlju uzvratim za Njegovu ljubav? Jesam li na tom putu spreman odbacivati sve što je usmjereno protiv ljubavi Srca Isusova? Prihvaćam li s povjerenjem da je potrebno vrijeme kako bi postao prijatelj Srca Isusova?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

PETNAESTI DAN: Od pokajničke ljubavi i ljubavi zahvalnosti do divljenja Srca Isusovu, daljnji rast ljubavi duše koja odgovara na ljubav Srca Isusova

Motrenje beskrajne i besplatne ljubavi Srca Isusova malo-pomalo u duši oblikuje temeljno uvjerenje kršćanstva na kome se jedino može izgraditi autentičan duhovni put, Bog je ljubav – Bog mene ljubi. Pod tim je vidikom Božansko Srce Isusovo ne samo sredstvo i dokaz Božje ljubavi, nego i povlašteno sredstvo da se ljubavlju uzvratiti na njegovu ljubav. Pred tajnom te ljubavi, kada ona dodirne ljudsko srce, događa se prvi stupanj ljubavi odgovora duše. To je pokajnička ljubav koja gorko žali što je uvrijedila Boga i što mu je oduzela njegovu slavu. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa potiče:

„Božje je Srce prepuno smilovanja i ljubavi! O kad bi svi ljudi to spoznali, kako bi bili sretni! Uronimo u ovo more, u ovaj Božanski izvor ljubavi pa ćemo svi prolijevati suze pokajničke i suze zahvalnosti.“

Budući da je ljubav zapravo darivanje sama sebe, naša će ljubav prema Božanskom Srcu Isusovu biti to savršenija koliko mu se duša stvarno, a ne samo deklarativno, daruje bez rezerve. Rast ljubavi kojom se odgovara Bogu nužno vodi prema žrtvi, jer se duša ne može samodarivati, a da se ne oslobađa od usredotočenosti na samu sebe, svoga egoizma i egocentrizma. Ista blaženica svjesna je da ljubav Božanskoga Srca vodi dušu putem oslobađanja od svega što priječi njegovu ljubav te svima poručuje:

„Pripravimo svoja srca, ispraznimo ih od svakog samoljublja i ovisnosti o stvorovima, da bi tako naš najbolji prijatelj, Božanski Spasitelj, sve, potpuno i sasvim mogao ispuniti Božanskom ljubavlju.“

Blaženica uči: „Dopustimo da se naša srca opiju vinom Božanske ljubavi! Neka naše sebeljublje nestane u nabujaloj rijeci Božje ljubavi i neka se hladnoća našega srca pretvori u veliki žar Božje ljubavi.“

„Neka Božanski Ljubitelj rasplamti Vaše srce žarkom ljubavlju, tako da nikada više ne ohladi. Neka Vas ispuni onom ljubavlju, koja ne trpi u svom srcu nikakva sebeljublja ni svojeglavosti i ispuni vas misionarskim shvaćanjem.“

Duša koja odgovara na ljubav Božanskoga Srca Isusova, kako kaže blaženica, osim suza pokajnica ima i suze zahvale. U biti, ljubav odgovora duše postaje zahvalna. Vidjevši da je Srce Isusovo ljubi usprkos njezinim grijesima i obasiplje svojim dobročinstvima, velikodušno joj oprašta čim se pokaje, upućuje da se bori protiv onoga što priječi ljubav

Božjega Srca u njoj. Duša tada iskazuje iskrenu i pravu zahvalnost, hvali njegovu dobrotu i nastoji se što bolje okoristiti njegovim milostima. To su već plemeniti nutarnji osjećaji koji su neka vrsta pripreme za rast u čistoći ljubavi i upućuju dušu prema daljnjem rastu u ljubavi.

Kako bi poveo dušu putem čišće i velikodušnije ljubavi, Božansko Srce Isusovo pokazuje duši svoju skrb za nju. Blaženica to tako jasno izražava: „Počivajmo u našem stanu u Božanskom Srcu i tu ćemo izmoliti sve milosti.“

Daljnji rast u ljubavi odgovora duše na ljubav Božanskoga Srca ide putem razmatranja i divljenja njegove ljepote, bogatstva, miline i duhovnog bogatstva koje u sebi nosi Sreclisusovo. Sv. Ljudevit Montfortski o tome ovako piše:

„Isusove riječi otkrivaju velika dobra pobožnosti njegovom Presvetom Srcu. U mom Srcu je svaka pobjeda nad vašim i mojim neprijateljima. U mom Srcu je sva moja slava, sva moja blaga i dobra. Čista dušo, otvori svoje srce ili radije uđi u moje Srce, ostavi stvorenja i u mom Srcu posjeduj sva dobra. Pretrpio sam tisuće i tisuće uvreda da bih sada bio tvoj. Čašćenjem nadoknadi za njih, moje Srce te to žarko moli... Kako bi udvostručio svoju pokoru, pokorniče, uđi u moje Srce, da bi me ljubio beskrajnom ljubavlju, uđi u moje Srce koje te toliko ljubi. Kajući se kao što činiš, ti si moja najslađa pobjeda, Nebo i moje Srce se raduju, nad tvojim pokajničkim suzama se naslađujem. Iako te ljubim i opraštam ti, ipak se u suzama kaj neprestano jer ja krunim kraj, a ne početak.

Moje Srce su prsa, koja ti dajem da se hraniš kako bi postao jak i vjeran, kako bih te raskajao bez da te ostavim. Kamo bježiš, grešniče prepun grijeha? Zašto se udaljavaš od mene? Past ćeš u ponore, moje Srce te zove, približi se. Vrijeđaš me jer sam ja dobar, ali moje Srce odlaze osvetu kako bi ti udijelilo oproštenje. Viči svom Bogu: „Milosrđe“. Čuješ li me? Ja sam tvoj Spasitelj, po meni ga Bog daje i grešnik nalazi milost. U mom Srcu je oproštenje, izvan njega nema praštanja, u mom Srcu je nada, bez njega grešnik zauvijek propada. Ako moje Srce puno slatkog plamena ne može zadobiti tvoje, o okrutniče, ti mi paraš dušu i tvoje srce probada moje...

Dođi mom Srcu, vjerna dušo. Hoćeš li me i ti ostaviti? Dođi piti na vječnom izvoru koji otvrdla srca odbacuju. Dušo, trebaš li svjetla? Moje je Srce Božansko sunce gdje sve duše i najprostije postanu sjajne kao kerubini.

Moje Srce jača duše, moćno je svojom privlačnošću. Srce moje izmiruje, ono je središte mira. Dođite brzo u moje Srce, daleko od buke, ono je kuća savršenih u kojoj nema grijeha, nema uvreda. Svijet ne poznaje njegove tajne. Odmori se, draga dušo, odmori se na mom Srcu, ono je krevet od cvijeća. Budući da moje Srce sve sadrži, ne rastresaj se, ne idi drugdje. Je li ti duša mlaka i uspavana, je li tvoje srce lijeno? Moje Srce će je učiniti gorljivom, i od patuljka će učiniti diva. Tvoje srce je žalosno jer te napada zli duh? Moje Srce je puno radosti i iz srca izgoni tugu. Jesi li žedan? Dođi piti na Spasiteljevu izvoru, piće slave, plamena i gorljivosti. Želiš li božansku Mudrost koja čini mudrim po Bogu? Želiš li tu božansku opojenost? Moje Srce je prijestolje njenog plamena? Želiš li izgarati do mile volje? Brzo se baci u moje Srce, ono je plamen, ono je pećnica gdje brzo ljubav pobjeđuje.“

Duša se divi duhovnom blagu Srca Isusova i sve se više distancira od usredotočenosti na sebe. Srce Isusovo postaje njezino srce, želja njezina srca da se ispunja sve više njegovom blagošću i ljubavlju. Veseli se što joj se nudi i daruje Srce Isusovo, uživa i želi postati potpuno njegova. Duša postaje velikodušna prema Božanskom Srcu Isusovu, i Ono pak s još više velikodušnosti odgovara. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa poručuje: „Božansko Srce se ne da nadmašiti u velikodušnosti. Velikodušne duše žive u svetom natjecanju sa Božanskim Srcem.“

Vjernicima koji rastu u ljubavi prema Božanskome Srcu to postaje još veći poticaj da Ga još više ljube. Sv. Ivan Eudes potiče i moli:

„O Presveto Srce Isusovo, ti si beskrajno dostojno svake ljubavi. Dosta mi je to znati da se moje srce ne može nikada nasititi ljubavi prema tebi, koji ne možeš nikada biti dovoljno ljubljen. O Ljubezno Srce, ako te ljubim, to sigurno nije zbog mene samoga. Ne tražim rajске radosti zbog njih samih, niti utjehe nebeske ljubavi, nego tražim Boga koji je njihov izvor.

O ljubljeni moj Spasitelju, nauči me što trebam činiti kako bih došao do čistoće tvoje ljubavi, udijeli mi tu ljubav i duboku poniznost bez koje se ne bih mogao tebi svidjeti, a ti izvrši na meni tvoju svetu volju.

O Srce Isusovo, beskrajno blago svake vrste dobra, budi ti moje jedino blago, utočište i obrana. Tebi se utječem u svim mojim potrebama. Kada bi me sva ljudska srca prevarila i napustila, vjerujem da me predobro i vjerno Srce Isusovo neće nikada napustiti. O presveto Srce Isusovo, budi ti nadoknada mojim grijesima, zaštita u mom životu, utočište u mojoj smrti. Tu istu milost molim za sve grešnike, umiruće, ožalošćene i za sve ljude, kako bi se vrijednost tvoje krvi na sve primijenila, uključujući duše u Čistilištu. Usudujem se to te moliti, Presveto Srce, i neću prestati tražiti tu milost do zadnjeg moga daha. Amen“.

Za razmišljanje: Jesam li zahvalan Bogu za njegova dobročinstva, jesam li zahvalan Srcu Isusovu za sve što mi daruje? Postajem li sve više svjestan ljepote i važnosti svoje vjere i blaga Srca Isusova?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

ŠESNAESTI DAN: Ljubav prijateljstva i sjedinjenja sa Srcem Isusovim, cilj duhovnog rasta ljubavi duše koja odgovara na ljubav Srca Isusova

Čistoća ljubavi kojom duša odgovara na ljubav Božanskoga Srca dalje raste po tome što joj Srce Isusovo daje kušati slasti ljepote svoje ljubavi, a to u samoj duši budi sve jaču za ljubavlju Božanskoga Srca. To kušanje ljepote Božje ljubavi kao čisti Božji dar, u duši rađa novi dar, tj. pobuđuje još jaču želju neutažive žeđi za Bogom, te vjernika potiče da neumorno i u svem traži da ugodu Bogu, odnosno da vrši volju Božju. Duhovni život na zemlji postaje neizbrisivo označen dinamikom želje za Bogom i iščekivanja posjedovanja Boga. Sv. Ljudevit Montforski o tom svom iskustvu ovako zapisa:

„O moj Bože, želim te ljubiti, ljubav me potiče, počinjem izgarati. Ti me očaravaš. Pustite me da ljubim... Želim te ljubiti, o Bože, herojskom ljubavlju, i ako me posvuda ismijavaju, zatvaraju mi vrata, iako posvuda nailazim na protivljenje. (P 138, 1-8).

A dar žarke želje je čisti Božji dar i po njemu se dodatno čisti duša do onih dubina do kojih ne bi nikada sama po sebi mogla doći. Ta žarka želja čisteći dušu po ljubavi istovremeno je preobražava i pripravlja za ostvarenje mističnog sjedinjenja s Bogom.

Srce Isusovo tu pobuđenu ljubav vodi prema ljubav suosjećanja kada promatra njega kako je trpio ili trpi u svojim udovima, Crkvi. Duša se ne može oprijeti osjećaju i želji da s njim to dijeli te velikodušno pristaje na mučan put križa koji je vodi do toga. Istodobno se događa dublje predanje Srcu Isusovu i u svemu se na njega oslanja i iz njega crpi snagu.

Bl. Marija Terezija od sv. Josipa svjedoči: „Vidjela sam živa Isusa, u naravnoj veličini, razapeta na križu. Čitavo njegovo tijelo, od ruku do nogu, bilo je ovijeno trnjem, onako kako se obično plete trnova kruna. Na lijevoj strani, na srcu, bio je utisnut trnovit splet u obliku srca.“

„Kad bi se nečim drugim mogla postići svetost, sigurno bi nam taj put pokazao Božanski Spasitelj. Ne, moje drage. Hrapav, kamenit, strm i pun trnja je put koji vodi do Srca Božjega. Ali duše koje su srčane i strpljive, koje se ne plaše žrtava, truda i teškoća, napreduju uspješno, idu prema cilju, pa stajalo ih što mu drago.“

Duhovni život kojim Srce Isusovo vodi dušu do sjedinjenja s njim, dakle, podrazumijeva i iskustva tame, suhoće i poteškoća u molitvi koje božanska pedagogija šalje kao pripremu za duhovni rast i sazrijevanje. Oni se očituju ponajprije u krjepostima, a među njima poglavito u vjeri, ufanju i ljubavi prema Bogu i bližnjemu te poniznosti.

Preko pasivnih čišćenja i puta prosvjetljenja duša prelazi na put zrelosti u ljubavi, put savršenstva i sjedinjenja. Sv. Ljudevit rođenu sestru koja se prikazala Bogu na službu u kontemplativnom samostanu, ali i sve nas opominje: „A sada ima li izgleda da će mu ova žrtva biti savršeno po volji, ako nije potpuno očišćena od svih pa i najmanjih mrlja? Sveti nad svetima vidi mrlje gdje stvorenje vidi samo ljepotu. Često njegovo milosrđe pretječe pravdu te nas čisti (...). Koje li sreće za tebe da Bog hoće da sam pročisti i pripravi sebi žrtvu po svom ukusu“ (PIS br.17).

Božanska pedagogija Srca Isusova u ovim čišćenjima uvodi dušu u iskustva tame koja se očituje i u poteškoćama u molitvi. Naime, usprkos nutarnjih poteškoća, vjernik želi služiti Bogu i traži ga, a ne nalazi, istovremeno molitva i meditacija postaju teške, ali usprkos svemu on ne odustaje niti traži zadovoljstvo u stvarima koje su protivne duhu Evanđelja. U takvim se situacijama može javiti teška napast da je vjernik ostavljen od Boga. Još jedna stvar se može javiti u takvim iskustvima, naime, duša u molitvi ne nazire Boga, ali vidi sebe i svoje grijehe, pa i one koje do tada nije uviđala. Bog duši daje spoznati njeno ništavilo. Sv. Ljudevit Montforski je ta iskustva opjevao u obliku dijaloga u jednoj pjesmi:

„*Ožalošćeni*: Moj Bože, kako se mučim tijekom molitve! U agoniji sam, potpuno rastresen. *Davao*: Ne činiš ništa dobro, gubiš ovdje vrijeme, moraš raditi, idi, jer te čekaju. *Prijatelj Božji*: Isus Krist je ustrajao, moli u mucu, on je tvoj uzor, trpi poput njega. Moli strpljivo, usprkos duši i tijelu. Molitva patnje je molitva jakih. Bog sam djeluje u duši kad duša zna trpjeti, on je obasjava i zapaljuje, a da se to ne osjeti. Dobri križu s Kalvarije, kao on, kao on, dobri križu s Kalvarije, kao on moći ćeš izdržati“ (P 101, 33-38).

„*Ožalošćeni*: Ja sam žrtva. Tijekom moje molitve vidim se sav u grijehu i potpuno ostavljen. *Davao*: Proklinji, očajavaj, jer Bog te napustio, on je srdit, previše si ga vrijeđao. *Prijatelj Božji*: Gospodin te kuša, izdrži, moli: sigurno je, on će u tome naći i svoju i tvoju čast. Traži od njega milost. Podnosi sebe i trpi i vidjet ćeš lice svoga dragog Zaručnika. Ova ljubavna skrovitost ispunja ljubavlju srce, ispunja dušu svjetlom i puni je snagom. Dobri križu s Kalvarije, kao on, kao on, dobri križu s Kalvarije, kao on moći ćeš izdržati“ (P 101, 33-43).

Sve nutarnje i vanjske poteškoće na putu duhovnoga rasta i molitve imaju za cilj oslobađanje duše od nje same, od samodopadnosoti, navezanosti na sebe te je po spoznaji vlastitog ništavila i bijede voditi putem rasta u svetosti po poniznosti i ljubavi.

Dakle, da bi duša došla do sjedinjenja s Bogom, treba proći kroz tamne noći i nutarnja čišćenja koja mogu trajati dugi niz godina, te biti mučna i teška za dušu, a često su ta iskustva popraćena različitim križevima, vanjskim poteškoćama i progonstvima.³ Sv. Ljudevit, koji je s

³ Jedan od klasičnih priručnika duhovnosti A. Royo Marin, *Teologia della perfezione cristiana*, Rim 1961., str. 514- 518; tvrdi da dužina trajanja tamnih noći ovisi o stupnju ljubavi na koji Bog želi uzdići pojedinu dušu te o većoj ili manjoj količini nesavršenosti od koji Bog treba osloboditi pojedinu dušu. Kod nekih osoba smjenjuju se periodi prosvjetljenja i tame te se ne može reći ni kada su ušli u ta iskustva ni kada su iz njih izišli. Citirajući kardinala Bonu tvrdi da je na primjer sv. Franjo Asiški proveo 10 godina u tim tamnim iskustvima čišćenja, sv. Terezija 18 godina, sv. Klara iz Montefalca 15 godina, sv. Magdalena Paziška prvo 5 a zatim 16 godina. Isti autor sabirući klasične savjete svetačke tradicije duši koja prolazi kroz takva iskustva savjetuje potpunu i ljubeznu podložnost volji Božjoj prihvaćanjem svoga nutarnjeg stanja u predanju u Božju providnost; ustrajnost u molitvi koja može postati mučeništvo za dušu zbog želje za molitvom i kušane nemoći ostvarenja te iste želje kao što bi to duša htjela; ustrajati u slobodi i miru duše u nemoći razmatranja i zadržavanje u nutarnjem miru i jednostavnom pogledu na Boga bez želje da se kuša i uživa u njegovoj prisutnosti što u biti predstavlja početne stadije ulivene kontemplacije te na kraju razgovor i podložnost razboritom duhovniku koji je i sam prokušao na putovima molitve.

Marijom po posveti prošao ta iskustva, tvrdi „da je ovaj djevičanski put, na kojemu nalazimo Isusa, prema svakom drugom putu sav ružičast i meden“ (PP 152).

Kada duša velikodušno i odlučno prihvaća strmi put do sjedinjenja sa Srcem, onda kuša da je ono izvor snage u najtežim protivštinama te da se sve brige njemu povjeravaju. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa potiče: „Stavite svoju odbojnost prema križu u Božansko Srce Isusovo i nemojte nikome govoriti o unutarnjim osjetima vašega srca. Niste li vi prijateljica Božanskog Srca? Božansko Srce je ljubomorno i ne traži ništa više nego šutljivost, ljubav i vjernost. Jedna zaručnica ne govori ništa protiv svoga Zaručnika i njegovih pothvata, niti o zahtjevima koje traži od nje.“

Duša na tom putu uči da joj je Božansko Srce izvorom snage za podnošenje protivština koje susreće na putu rasta u ljubavi, ali i to da ako želi čistom ljubavlju ljubiti Božansko Srce, mora prihvatiti put oslobađanja od sebe same. Ista blaženica nastavlja: „Molim, molim stavite sve brige u Božansko Srce, ono tako rado preuzima naše brige; jer čemu one služe? 'Samo Bog' Bog sam ima moć, Bog sam sredstva, Bog sam ljubav da nam pomogne a to i čini, da, jer mi smo Njegovo oruđe i tražimo samo unaprjeđenje Njegove slave.“

Daljnji rast u čistoći ljubavi odgovora duše na ljubav Božanskoga Srca očituje se u tome s koliko žara i odlučnosti duša u svemu usklađuje svoju volju s voljom Božjom. Sve to dovodi dušu do ljubavi prijateljstva s Božanskim Srcem koja uključuje, osim dobronaklonosti, uzajamnost i međusobnu komunikaciju i darivanje dvaju prijatelja.

Blaženica nastavlja; „Velika je milost naći zadovoljstvo u Bogu. Ali samo onda ako smo to uistinu našli, Gospodin nam dopušta uživati njegovo prijateljstvo. To je divno. Želim i vama, da s pravom u tome uživate. Da, želim vam od svega srca, da vas Gospodin uzme na svoje Srce; da On u Vama i Vi u njemu nađete svoje blaženstvo, blaženstvo koje mogu kušati samo Božji prijatelji.“ „Niste li vi prijateljica Božanskog Srca? Božansko Srce je ljubomorno i ne traži ništa više nego šutljivost, ljubav i vjernost.“

Ovaj prijelaz na ljubav prijateljstva sa sobom nosi veliku nutarnju slobodu duše a duša osjeća da je utješena svojom ljubavlju i želi sve više rasti u toj slobodi ljubavi tako da sada ona služi Božanskom Srcu Isusovu ne više zbog straha od kazne ili zbog uzvišenosti i autoriteta onoga kojemu služi nego jedino iz ljubavi.

Blaženica uči: „Naša srca mogu posve nesmetano i bez pridržaja živjeti Božanskom Srcu Isusovu – sjedinjeni u duhu – s ljubavlju u srcu – služeći Mu rukama, i činimo li to dopustit će Božansko Srce da se na nas dnevno izlijeva iz izvora Njegove milosrdne ljubavi nova snaga, nova revnost i nova ljubav prema Bogu i bližnjima i bit ćemo ispunjeni radošću i mirom.“

Daljni rast u ljubavi odgovora duše na ljubav Božanskoga Srca koja je postala ljubav prijateljstva jest sjedinjenje i zaručništvo s Ljubljenim svoje duše, s Božanskim Srcem Isusovim. Blaženica sama o tome za sebe kaže: „Ja sam zaručnica Božanskog Srca, a Srce Isusovo obuhvaća cijeli svijet. Svakih pet minuta stavljam svih pet dijelova svijeta u Božansko Srce“.

Vrhunac ljubavi prijateljstva kojom duša odgovara na ljubav Božanskoga Srca Isusova jest sutrpljenje s njime. Duša iz ljubavi kojom ljubi, upravo zato što ljubi potpuno nesebično i kao prijatelj, želi da Božansko Srce s njom podijeli, u mjeri u kojoj je to njoj moguće, svoje patnje te želi na takav način i sutrpjeti i biti na utjehu Božanskom Srcu koje je toliko trpjelo za nju i za cijeli svijet, tim više što mu na tu ljubav nije uzvraćeno ljubavlju. Evo uzvišenih Blaženičinih tekstova o ovoj vrhunskoj ljubavi koju je sama živjela i na koju potiče sestre:

„Uzmite križ na ramena, ali predajte se savršeno Srcu Isusovu, potpuno i posve, tada ćete biti same od njega nošene. Bilo bi upravo ludo da Vi taj križ same zadržite na svojim ramenima. – Stavite ga u Isusovo Srce i tada će snaga, hrabrost i jakost doći u Vaše duše i Vi ćete Bogu zahvaljivati što ste mu smjeli tu uslugu učiniti.“

A sav ovaj rast u ljubavi kojom duša odgovara na ljubav Božanskoga Srca nužno vodi do želje da ne samo ona nego i sve druge duše uzljube svoga Spasitelja tim više jer je to žarka želja njegova Srca koju mnogi odbacuju. Tako Blaženica poticajno piše:

“Duše i samo duše, samo za njih kuca Božansko Srce. Tako bi trebalo da mi nemamo nikakve druge misli, nikakve druge želje osim da želimo samo: duše, duše, i samo duše...”
„Naša je pak žarka želja uvijek bila: mnoge duše privesti Božanskom Srcu.“ „Iz ljubavi prema Božanskom Srcu sve učinite do kraja vašeg života da Boga razveselite, čineći zadovoljštinu za mnoge duše, koje su odbacile Njegovu ljubav – i da bi mnoge duše pridobili za dragoga Boga.“

Za razmišljanje: Raste li moja želja da sve više ljubim Srce Isusovo? Kakva su moja iskustva suhoće, tame i poteškoća u molitvi? Što iz njih učim? Jesam li ustrajan u molitvi u takvim iskustvima? Imam li tada povjerenje u Srce Isusovo?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

SEDAMNAESTI DAN: Srce Isusovo i naše vječno spasenje

Govor o vječnom spasenju treba uvijek se uvijek oslanjati na Božje milosrđe, na Boga koji želi naše spasenje. Ali isto tako Bog poziva vjernika da pazi na stanje svoje duše, da se trudi na putu vjere, da bude koliko je moguće više dostojnim toga dara. Bogu sam, omogućuje nam biti dostojnima tog velikog Božjega dara, jer čovjek nikada ne možemo svojim ljudskim silama doći do tog stupnja da kažemo da smo zavrijedili život vječni i spasenje. Ono uvijek ostaje dar, ali dar koji treba s poštovanjem prihvaćati, primati i surađivati.

Sv. Ivan Pavao II. uči: „Otac traži izgubljene Srcem Isusovim: U štovanju Srca Isusova ostvaruje se prorčka riječ na koju podsjeća Ivan: "Gledat će onoga koga su proboli" (Iv 19,37; usp. Zah 12,10). Radi se o jednom kontemplativnom pogledu, koji se trudi prodrijeti u intimnost Kristovih osjećaja, Krista, pravoga Boga i pravoga čovjeka. U tom štovanju vjernik potvrđuje i produbljuje prihvaćanje otajstva Utjelovljenja, koje je učinilo Riječ solidarnu s ljudima, i koja je svjedok da ih Otac traži. Ovo traženje rađa se u Božjoj intimnosti, koji "ljubi" čovjeka "vječno u Riječi i u Kristu ga želi uzdići na dostojanstvo posvojenog sina" (Tertio millenio adveniente, 7). Istodobno pobožnost Kristovu Srcu istražuje otajstvo Otkupljenja, da bi otkrilo dimenziju ljubavi koja je nadahnula njegovu žrtvu spasenja.

U Svetom pismu trajno se ponavlja tvrdnja da je Gospodin "Bog izbavitelj" (Izl 15, 2; Iz 46, 13) te da je spasenje besplatan dar njegove ljubavi i milosrđa. Apostol Pavao, u jednom tekstu od velike doktrinalne važnosti, jasno i odlučno tvrdi: Bog "hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine" (1Tim 2,4). Ta volja koja hoće spasiti, koja se pokazala u tolikim čudesnim Božjim pothvatima u povijesti, svoj je vrhunac dosegla u Isusu iz Nazareta, utjelovljenoj Riječi, Sinu Božjem i Sinu Marijinu. U njemu se, naime, potpuno ispunila riječ koju je Gospodin uputio svojem "Sluzi": "Postavit ću te za svjetlost narodima, da spas moj do nakraj zemlje doneseš" (Iz 49,6). Isus je epifanija – objava – ljubavi Oca koji spasava.

Kad je Šimun uzeo u ruke dijete Isusa, uskliknuo je: "*Vidješe oči moje spasenje tvoje*" (Lk 2,30). U Isusa je, naime, sve u ulozi njegova poslanja, Spasitelja: Ime koje nosi ("Isus" znači "Bog spasava"), riječi koje izgovara, djela koja čini, sakramenti koje ustanovljuje. Isus je potpuno svjestan svoga poslanja koje mu je Otac povjerio: "*Sin Čovječji dođe potražiti i spasiti izgubljeno*" (Lk 19,10).

Iz Srca, to jest iz nutarnjega središta njegova bića, izvire to nastojanje oko čovjekova spasenja, koje ga potiče da uzađe, kao blago janje, na vrh Kalvarije, i rašiti ruke na križu te

"život svoj dade kao otkupninu za mnoge" (Mk 10, 45). U Srce Kristovo možemo, dakle, staviti svoju nadu. To Srce – veli zaziv – spasenje je "onima koji se u njega pouzdaju".

Sam Gospodin, koji je uoči svoje muke tražio od apostola da se pouzdaju u njega – "Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte" (Iv 14, 1) – danas traži od nas da se posve njemu povjerimo: traži to od nas jer nas ljubi, jer mu je za naše spasenje bio proboden bok, probijene ruke i noge. Tko god se pouzdaje u Krista i vjeruje u moć njegove ljubavi, u sebi obnavlja iskustvo Marije Magdalene, kakvu nam prikazuje uskrсна liturgija: "Ufanje mi uskrslo je, Krist, moj Gospod i sve moje" (Uskrs, Posljednica). Utecimo se dakle Kristovu Srcu! Krist nam nudi riječ koja ne prolazi, ljubav koja ne malakše, prijateljstvo koje se ne raskida, prisutnost koja ne prestaje."

Vjernik ne treba nikada sumnjati o Božjoj dobroti i milosrđu, već treba nastojati oko vlastite prikladnosti za spasenjem po životu u milosti Božjoj. Pouzdanje u Božju dobrotu i milosrđe treba, naime, biti cjelovito, a ne kao izgovor za duhovnu lijenost i vjerski nemar.

Isus nas opominje: *Borite se da uđete na uska vrata jer mnogi će, velim vam, tražiti da uđu, ali neće moći.* Ove riječi treba shvatiti sa svom ozbiljnošću. One pozivaju vjernika nego da svjesno i odgovorno živi i trudi se da zadobije život vječni.

Kako se trudimo oko zemaljskoga, još više bi se trebali truditi oko nebeskoga, oko svoga spasenja. Tako bismo uočili da je sukladno našoj ljudskoj naravi da procesu vlastitoga spasenja pristupamo svjesno, jer je svijest bitni dio naše naravi. A svjesno znači da se izravno i izričito trudimo oko duhovnog dobra i vlastitoga spasenja. Na tom putu sam Isus nam je dao prikladno sredstvo za postići taj cilj, svoje Božansko Srce:

Sv. Margareta Marija Alacoque zapisa: „Gospodin mi je dao shvatiti kako On želi da pobožnost Njegovom Presvetom Srcu bude poznata, da ga ljudi ljube i časte te da će im udijeliti mnoge milosti kada budu obavljali ovu pobožnost i kada Mu se posvete. On mi otkriva blaga ljubavi i milosti koje će udijeliti osobama koje se žrtvuju i posvete širenju. Kako bolje znaju i mogu neka slave i časte Njegovo Srce. Nemoguće je izreći kakva i kolika su ta blaga koja je Ono za njih pripravilo.

Čini mi se da Gospodin jako želi da njegovo Srce bude čašćeno, na poseban način s ciljem da obnovi u dušama učinke svoga otkupljenja. Ovo Božansko Srce želi biti posrednik toga, ono jest novi način objave jedinoga posrednika između Boga i ljudi. Grijesi ljudi su se umnožili, stoga je potrebna jakost Njegova Srca i pobožnost Njemu kako bi isprosili i zadobili njegovo milosrđe i spasenjske milosti koje im On žarko želi udijeliti.“

„Isus nam želi udijeliti ove preobilne milosti, no neće ih zadobiti oni koji se time ne okoriste u svome osobnom iskustvu i praksi vjere. Ovdje se radi kao o nekom dragocjenom piću koje nam nudi naš dobri Otac kao zadnjem lijeku za naša zla i probleme. Na ovu ponudu se treba slobodno i osobno odgovoriti.“

„Ne mogu vjerovati da bi osobe koje se posvete Božanskom Srcu mogle bile izgubljene i da će po teškome grijehu zauvijek propasti i pasti pod vlast đavla. Nakon što se posvete Srcu Isusovu neka se trude častiti ga, ljubiti, slaviti koliko više mogu i neka usvajaju njegov sveti nauk. Nema kraćeg i izravnijeg puta do savršenstva, niti sigurnijeg puta spasenja od posvete Božanskom Srcu kad Ga ljubimo, častimo i slavimo.“

Sv. Uršula Ledonchowska tako proživljeno opisuje stanje duše koja razmišlja o svome spasenju i povjerenju u ljubav Srca Isusova: „Zašto živjeti, trpjeti, umarati se u ovoj suznoj dolini? Sve to je put prema mome cilju, cilju za koji se isplati raditi, naprezati, trpjeti, a to je vječno spasenje, vječni život u ekstazi ljubavi do nogu Isusa i Marije. Ovom jedinome važnom cilju moga života želim neprestano težiti i prema njemu usmjeravati sve svoje napore.

Ali vidim svoju bijedu, svoju slabost, jakost zlih nagnuća u meni, gubim hrabrost, moje nemoćne ruke klonu.

Kako ću postići spasenje, ja bijedni zemaljski crvić? Moj ljubljani Isusa poznaje svu svoju slabost i zbog toga mi je otvorio svoje Božansko Srce i hrabri me: Ne boj se, uteci se mome Srcu, u Njemu ćeš pronaći spasenje i nećeš vječno propasti. O moj Isuse, misao na vječnost me zbunjuje i upravo zato se ne želim na tom nemiru zadržavati, nego neprestano Tebi, tvome Srcu povjeravam svoje spasenje i svoju vječnost i želim uživati u blaženoj nadi, Srce Isusovo će me spasti. Božansko Srce u šutnji želim živjeti u tebi i bezgranično se u Tebe pouzdavati. Moja vječnost je u tvojoj ruci Isuse, ne bojim se ničega. Presveto Srce je sa mnom, sakrila sam se u Njemu, osigurana mi je vječnost u ljubavi“.

Za razmišljanje: Imam li povjerenja u Srce Isusovo? Razmišljam li ikad o važnosti svoga vječnog spasenja? Kako surađujem s Božjom milošću koja me želi voditi prema tome cilju?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

OSAMNAESTI DAN: Velikodušno Srce Isusovo

Velikodušnost je uzvišena i plemenita krepost za poduzimanje velikih stvari za Boga i bližnjega. Nesebičnost je oznaka kojom se razlikuje velikodušnost od vlastitih ambicija. Velikodušnost dakle pretpostavlja plemenitu dušu koja ima uzvišeni motiv, ideal i plemenite nakane. Pretpostavlja jaku dušu koja zna založiti svoj život u skladu sa svojim uvjerenjem.

Ona se očituje ne samo u plemenitim osjećajima nego i u plemenitim djelima. I sve to poduzima čovjek bez straha da će time izložiti opasnosti svoju sreću, zdravlje, dobar glas pa i sam život.

Velikodušna je osoba koja čini mučne stvari, iz ljubavi prema Bogu i čovjeku dok ide u susret velikim protivštinama. Velikodušna osoba se ne da zastrašiti poteškoćama, ni zavesti obećanjima, ni ustuknuti pod prijetnjama, ni pokolebati krivim sudovima, ni zaplašiti progonstvom, ne gaji nikakve mržnje prema neprijateljima, nego ih, štoviše, uljudno susreće, prašta i želimo dobro. I u najvećim poteškoćama velikodušna osoba ostaje vedra duha.

O prevelikoj velikodušnosti presvetog Srca Isusova sv. Alfonz Liguori ovako zapisa: „Osobe dobroga srca žele svakome udovoljiti, a posebno onima koji su ožalošćeni i u potrebi. A gdje bismo mogli pronaći osobu koja ima bolje srce od Isusa? Budući da je on vrhunsko dobro, ima najveću želju da nas obdari svojim blagom. *Tako da ne oskudjevate ni u jednoj milosti dok čekate objavljenje Gospodina našega Isusa Krista* (1Kor 1,7). Zbog toga je on postao siromahom da bi nas obogatio kako nam kaže apostol Pavao: *Kako je radi vas od bogataša postao siromahom da bi vi postanete bogataši njegovim siromaštvom* (2Kor 8,9). Zbog toga je i htio ostati s nama u Presvetom Oltarskom Sakramentu gdje je uvijek s rukama punim milosti koje želi udijeliti onome tko ga pohodi, kako je to u jednom viđenju vidio Baltazar Alvarez. S tim ciljem se cio daruje nama po Pričesti, dajući nam do znanja da nam neće uskratiti svoja dobra ako nam već daruje samoga sebe: „*Kako nam neće dati sve ostalo s njime* (Rim 8, 32).

U velikodušnom Srcu Isusovu mi nalazimo svako dobro i svaku milost koju želimo i tražimo. Srce Isusovo je izvor svih milosti otkupljenja, poziva, prosvjetljenja, oproštenja, pomoći, odbijanja napasti, jakosti u protivštinama. Da, jer bez njegove pomoći ne bismo mogli učiniti nikakvo dobro: „*Bez mene ne možete ništa učiniti*“ (Iv 15,5). A ako u prošlosti niste primili dovoljno milosti, nemojte se tužiti na mene, tužite se na vas koji ih niste tražili:

„Do sada niste ništa u moje ime molili. Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna“ (Iv16, 24). O kako je lijepo i velikodušno Srce Isusovo svakome tko se njemu utječe: „Tko u nj vjeruje neće se razočarati“ (Rim 10,11). O koje velike milosti primaju duše koje ih brižno mole u Isusa Krista: „Jer ti si Gospodine dobar i rado praštaš svima koji te zazivaju“ (Ps 86,5). Pođimo uvijek Srcu Isusovu, s povjerenjem molimo i sve ćemo zadobiti.

O moj Isuse ti se nisi ustručavao dati mi svoje Tijelo i Krv, a ja se ustručavam da tebi predam moje bijedno srce? Ne, dragi moj Otkupitelju, sav se tebi predajem, predajem ti svoju volju, primi me i sa mnom raspolaži kako želiš. Ja sam nemoćan, ali imam ovo srce koje si mi ti darovao koje mi nitko ne može oduzeti. Mogu mi oduzeti stvari, život, krv, ali ne i srce. Svojim srcem te mogu i želim ljubiti. Bože moj nauči me da potpuno zaboravim na samoga sebe, što trebam činiti da stignem do čiste ljubavi prema tebi. Ti si mi u svojoj dobroti nadahnuo tu želju. Osjećam veliku želju da budem po tvojoj volji, a kako bih to uspio sve tražim od tebe i molim pomoć.

Na tebe ljubezno i velikodušno Srce Isusovo, spada da učiniš mojim moje siromašno srce koje ti je u prošlosti bilo toliko puta nezahvalno i zbog svoga grijeha lišeno tvoje ljubavi. Srce Isusovo, učini da moje srce bude zapaljeno ljubavlju prema tebi, da moja volja bude sjedinjena s tvojom voljom, da tako želim samo ono što ti hoćeš, da tvoja volja za mene od danas bude pravilo u svim mojim djelima, mislima, činima i željama. Nadam se Gospodine da mi nećeš uskratiti milost da sve ovo provedem u djelo, a ja danas padam ničice do tvojih nogu i prihvaćam u miru sve što ti o meni odlučiš, bilo u mom životu bilo u smrti. Blažena ti, o Bezgrešna Majko Marijo, čije Srce se uvijek slagalo s voljom Srca Isusova. Isprosi mi, Majko moja, da ubuduće želim samo ono što želiš ti i tvojoj Sin“.

Kada se govori o božanskoj velikodušnosti presvetog Srca Isusova to u povijesti katoličke svetačke tradicije, posebno nakon objava Srca Isusova sv. Margareti Mariji Alacoque poprima još jednu dimenziju. Radi se o velikodušnosti Srca Isusova prema onima koji se trude živjeti i širiti pobožnost Srcu Isusovu.

Na puno mjesta u svojim spisima svetica govori kako Isus obećava obilno nagraditi duše koje gorljivo šire i štuju slavu njegova Božanskog Srca. Ova gorljivost tvrdi Margareta je najsigurniji put za postati Isusov prijatelj, primiti obilje njegovih milosti, privući njegovu čistu ljubav i kušati njegove nježnosti:

„Presveto Srce neće ostaviti nenagrađenim vašu gorljivost i želju da Ga i drugi upoznaju, časte i ljube. Neka se smatraju nagrađenima kad Mu mogu u nečemu služiti. Budite na utjehu ovom Srcu, Ono će vas učiniti sretnima za svu vječnost. Ah, blaženi oni kojima se On bude služio da uspostavi kraljevstvo svoga Srca. On mi izgleda kao kralj koji nema nakanu nagrađivati dok osvaja i poništava svoje neprijatelje, nego kad pobjednički kraljuje na svome prijestolju. Divno Srce Isusovo želi u svakom srcu utemeljiti svoje kraljevstvo čiste ljubavi, uništavajući kraljevstvo đavla. Izgleda mi kao da jako želi obećati divne nagrade svima onima koji su dobre volje i budu surađivali sukladno prosvjetljenju i snazi koju će im On dati“.

„Kolike li će posvetne i spasonosne milosti ovo Božansko Srce izliti na one koji Ga pobožno budu častili, i kako ponavlja svoja obećanja da neće propasti. Kada biste samo znali koliko zasluga i koliko slave se dobiva po čašćenju ovoga divnoga Srca, i kako Ono nagrađuje sve koji se njemu posvete i nastoje ga slaviti i častiti. Čini mi se da samo ova nakana donosi pred Bogom više zasluga u djelima, nego li sva druga djela koja se čine bez te nakane.

Ovo Božansko Srce neće nagraditi samo vas nego i vašu rodbinu, i sve one do kojih vam je stalo u vašem srcu. On će ih blagonaklono promatrati, pun milosrđa spremno ih štititi i pomoći u svemu, samo neka se Njemu obraćaju s pouzdanjem.

Ovo Srce čuva na vječno sjećanje sve ono što oni čine ne njegovu slavu: „Morate smatrati da se ovo presveto Srce rado prisjeća kroz svu vječnost onoga što činite za njega.

Kad biste trpjeli i mučeništvo svih mučenika, brzo bi vas nagradio, pa bilo to samo velikim brojem duša koje želi na ovaj način spasiti od vječne propasti.“

„Čini mi se da mi je presveto Srce dalo da vidim kako je Ono zapisalo imena mnogih osoba koje su imale veliku želju da Ga časte i šire pobožnost prema Njemu. Ova imena neće nikada biti izbrisana. Nije mi kazao da ti njegovi prijatelji neće imati križeva, nego želi da oni smatraju svojom najvećom čašću kad ih on učini dionicima svojih muka.“

„Zadržavajući se sa svojom nedostojnom ropkinjom, Srce joj dade da shvati kako želi oblikovati krunu od dvanaest sebi dragih duša, koje su Mu ovdje na zemlji pribavile veću slavu, te će blistati kao dvanaest zvijezda oko njegova presvetog Srca. Neki su u Njega sa žudnjom zaronili kao u neki ponor na uzajamnu radost i užitak govoreći: 'U ovom ponoru ljubavi je utvrđen naš boravak i naš vječni odmor. Ta srca su onih koji su se više trudili da se upozna i uzljubi Srce našeg divnog Spasitelja.“

Za razmišljanje: Koliko sam svjestan velikodušnosti Srca Isusova prema meni u mom životu? Imam li povjerenja da Srce Isusovo neće ostaviti nenagrađenim moje napore da Ga štujem i širim pobožnost prema Njemu?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DEVETNAESTI DAN: Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno

Cilj puta duhovnoga rasta je da nasljeđujemo Isusa, tako da On postane središte našeg života, da budemo suobličeni Isusu tako da Srce Isusovo postane središte naših misli, riječi, djela i ponašanja. Vjernik se uživljava u Isusov život i njegova otajstva, želi ga nasljedovati i snagom djelovanja Božje milosti postaje mu sličan. Na takav način evanđelje za vjernika poprima uvijek nove čari i ljepote. Treba ga čitati polagano, u molitvenom ozračju s čuvstvom, i zanimanju za svaki i najmanji detalj iz Isusova života, a posebno Njegove kreposti. Tu nalazi neiscrpivu građu za razmatranje, uživa u razmatranju njegovih riječi, analizira ih do u sitnice i primjenjujemo na sebe.

Sv. Ljudevit Montforski to ovako izražava: „Glavna briga kršćanske duše je težnja k savršenstvu: *Nasljedujte Boga, budući da ste ljubljena djeca* (Ef 5,1), poručuje nam veliki Apostol. To je obveza koja je sadržana u vječnom Božjem planu našeg predodređenja, kao jedino sredstvo za postizanje vječne slave.

Sveti Grgur iz Nise lijepo kaže da smo mi slikari. Naša duša je pripremljeno platno po kojem prelaze kistovi, original koji treba naslikati je Isus Krist, živa slika i savršen odraz vječnog Oca, a kreposti su boje koje služe da bi ga istaknule. Kako dakle jedan slikar, da bi uživo naslikao pravi portret, stane pred originalom i pri svakom potezu kista ga promatra, tako kršćanin uvijek treba držati pred sobom život i kreposti Isusa Krista kako bi govorio, mislio i radio samo ono što je njemu suobličeno“ (TK 65).

Sv. Ivan Pavao II. naglašava jednu drugu važnu stvar: „Dubina Isusa Krista, označena mjerom njegova Srca, neusporediva je. Nadmašuje dubine bilo kojega čovjeka, jer nije samo ljudska, nego istodobno božanska. Zaziv u litanijama vrlo lijepo govori o "bezdanu" Isusovih kreposti. Taj ponor, ta dubina, znače posebni stupanj savršenosti svake kreposti i njezinu posebnu snagu. Ta dubina i snaga svake kreposti proizlaze iz ljubavi. Koliko su više sve kreposti ukorijenjene u ljubavi, to je veća njihova dubina. Valja primijetiti, da osim ljubavi i poniznost odlučuje o dubini kreposti. Isus je rekao: "*Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca.*" (Mt 11, 29)

Da bi se razvijale, krjeposti zahtijevaju ponavljanje odgovarajućih dobrih djela, jer svako učinjeno djelo u duši stvara naviku koja olakšava vršenje sljedećega. Krjeposti sve više usavršavaju čovjeka, a u isto vrijeme olakšavaju mu činjenje dobra i omogućuju mu da spremno izvrši Božju volju. Bez krjeposti - tih dobrih navika koje se stječu ponavljanjem dobrih djela, uz pomoć milosti Božje - teško i s naporom ćemo izvršiti bilo koje dobro djelo, a ono koje uspijemo izvršiti, ostat će samo slučajan, izoliran događaj. Osim toga, bez krjeposti lakše se pada u slabosti i grijeh.

Sv. Uršula Ledochowska poručuje vjerniku da se nastoji zrcaliti u Srcu Isusovu: „Srcu Isusovo tebi dolazim kako bih uprla pogled na uzor tvoje blagosti i poniznosti kako bih te nasljedovala i postala slična tebi, blaga i ponizna. Udijeli mi milost da upoznam tvoje Srce, daj da upoznam svoje srce. Tvoje Srce kako bi se sve više divila tvojim krepostima, tvojoj poniznosti, moje da spoznam sve više i dublje što mi nedostaje kako bih barem malo postala nalik tebi.

Tvoje Srce više od nas osjeća nezahvalnost, srdžbu, zlobu, zavist farizeja i učitelja zakona, ali Ti blag kakav jesi ne žališ se, ne proklinješ ih, ne činiš im nepravde, ne misliš na osvetu. Uistinu uvijek si blag, praštaš, zaboravljaš, prešutiš. Tvoja poniznost o Božansko Srce je preduboka, autentična, ne samo na riječima nego na djelima. Ti Gospodine, Kralju i Bože naš ostaješ uvijek među malenima i jednostavnima, ne nastojiš se izdići, svima želiš služiti. Tvoje Srce je ponizno, trebao bi vladati, a služiš, trebao bi biti prvi a ti si posljednji. O Srcu Isusovo daj da moje srce bude blago i ponizno.“

Kršćanska krepost je stalno nastojanje vjernika činiti uvijek što je drago Srcu Isusovu. Kreposnim nazivamo onoga koji ima odlučnu i postojanu volju, uvijek i na svakom koraku čini dobro. Što je težnja volje za dobrim jača i što čovjek stvarno više dobra čini, to je kreposniji. U življenju kršćanske vjere kreposni život poprima novo značenje. Na tom putu sv. Ljudevit Montforski upućuje vjernika na Srce Isusovo:

„Srcu Isusovo je živuća korablja koja sadrži sav zakon, tajne nevinih duša i otajstva vjere. U svom Srcu naš Učitelj oblikuje sve tajne svoje ljubavi, prije nego li je objavi i jednog dana ostvari. Njegovo Srce je smislilo riječi prije nego li ih je izreklo, mislilo na čudesa prije nego što su učinjena. S tog izvora svjetla crpe ljubljani Isusa Krista najveća otajstva i najveće darove Duha Svetoga. Na tom izvoru nevinosti oblikovali su se svi sveci, u njemu su se rodili i ostvarili svi njihovi planovi. To Srce je otvor u stijeni gdje se nalazi slatki mir, ono je Raj na zemlji gdje borave savršeni ljudi. Na tom mjestu se odmaraju najveći Isusovi prijatelji, i u njegovu Srcu se pripremaju za najuzvišenije kreposti. O veliko Srce, o duboki ponore duboke poniznosti, o veliko Srce, o uzvišeno prijestolje savršene ljubavi.

O veliko Srce, čudo svijeta, koje sadržiš sve u istini, Nebo, zemlju, more i svu svetost Trojstva. Slaveći to divno Srce dostojno klanjanja, slavim i divno Srce njegove Majke koje je usko s njim sjedinjeno. Ne klanjam se samo slavnom Srcu moga Boga, nego u njemu častim Srce Kraljice Neba. Kršćani, po Marijinom Srcu ljubi se Srce Isusovo, jer je Isus zaživio po njenom Srcu i njenim krepostima. Od krvi iz njenog gorućeg Srca je oblikovano Srce Isusovo. Oni su samo jedno srce i jedna duša, jedno i drugo moraju biti ljubljani. Duše, nepodijeljene izgubite se u ta dva čudesna Srca, i jedno i drugo vas potiču da vidite njihova dva Srca kao jedno. Drage duše, uspinjite se skrovito, po tom nježnom Marijinom Srcu do Srca previšnjega. Brzo ćete postati savršene ljubeći to Srce kako dolikuje. BOG SAM.“

Pozitivni vidik zadobivanja kreposti, u kojima se čovjek vježba na putu duhovnoga rasta, usavršuju nas u odricanju od samoga sebe i stvorenja i to Bogu za ljubav, kako bi se Boga i bližnjega ljubilo čistom ljubavlju. Sv. Bernard potiče vjernika da treba boraviti Srcu Isusovu:

„Kada smo jednom došli preslatkomu Srcu tvojemu, Gospodine Isuse, i dobro nam je ovdje biti, nećemo dopustiti, da se otkinemo od njega, o kojem je pisano: Koji odstupaju od tebe, na zemlji će se napisati. A što s onima, koji pristupaju? Ti sam nas učiš. Ti si rekao onima, što tebi dolaze: Radujte se, jer su imena vaša napisana na nebesima. Pristupajmo dakle tebi, pa ćemo se radovati i veseliti s tobom spominjući se tvoga Srca. O kako li je dobro i kako ugodno stanovati u Srcu Isusovu! Radije ću sve dati, sve misli i osjećaje duše promijeniti, položiti sve svoje u Srce tvoje, Gospodine Isuse, i bez prijekora će me ono braniti.

U ovaj hram, u ovu svetinju nad svetinjama, k ovoj škrinji zavjetnoj dolazit ću klanjati se, i hvalit ću ime Gospodnje govoreći s Davidom: Našao sam, srce svoje, da se molim Bogu svojemu, i ja sam našao Srce kralja, brata i prijatelja dobrotiva, tvoje, Isuse. Pa zar se neću klanjati? Našavši dakle Srce tvoje i moje, preslatki Isuse, molit ću se tebi, Bogu svojemu. Pripusti samo u svetišće duše svoje molitvu moju, pače mene cijeloga privuci u svoje Srce. O, od svih najljepši Isuse, oslobodi me od mojega bezakonja i od grijeha mojega očisti me, da očišćen od tebe tebi prečistomu mogu pristupiti i da dostojan budem boraviti u tvom Srcu sve dane života svojega i vršiti tvoju volju.

Jer zato je proboden tvoj bok, da se nama otvori ulazak. Srce tvoje je zato ranjeno, da u njemu i u tebi od izvanjskih smutnji zaštićeni možemo boraviti. Ali još je i zato ranjeno, da kroz ranu koju gledamo vidimo nevidljivu ljubav. Kako se može žar tvoje ljubavi bolje pokazati, nego tako da si dopustio da ne samo tvoje tijelo nego i samo Srce kopljem bude probodeno? Tjelesna rana pokazuje duhovnu ranu. Tko da ne ljubi Srce tako ranjeno? Daj nam dakle, Isuse dragi, da dok smo još u tijelu, koliko možemo, ljubimo, štujemo, grlimo tebe ranjenika našega, kojemu su bezbožni ljudi proboli ruke i noge, prsa i Srce; i dostoj se naše tvrdo i nepokorno srce ljubavlju svojom vezati i raniti. Amen“.

Za razmišljanje: Koje stvari su iz Isusova života u ovom trenutku najbliže mome duhovnome putu? Koje kreposti Srca Isusova bi ti najviše trebale sada? Moliš li za njih i nastojiš li sjediniti svoj životni put sa Srcem Isusovim?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESETI DAN: Probodeno Srce Isusovo, Isusov križ i naši križevi

Isusova muka i smrt na križu su Božji odabir te najveći dokaz i ostvarenje spasiteljske ljubavi Sina Božjega koji u potpunoj slobodi iz ljubavi prikazuje samoga sebe za naše otkupljenje. Upravo zbog toga što je Isusova muka dokaz i ostvarenje ljubavi, ona potiče i poziva vjernika na odgovor u ljubavi. Kršćanski život je nasljedovanje Isusa Krista i odgovor na pozive njegove ljubavi koji se konkretiziraju u svakodnevici kao nasljedovanje Isusa po križevima. Tek u toj duhovnoj dinamici se može shvatiti duhovnost križa koju naučava svetačka tradicija. Sv. Ljudevit Montforski poručuje:

„Jedan od najsnažnijih razloga koji nas mogu, po mom mišljenju, potaknuti da uzvratimo ljubav Isusu Kristu, Utjelovljenoj Mudrosti, jesu njegove boli koje je htio podnijeti da nam zasvjedoči svoju ljubav“ (LJVM br. 154).

Sv. Alfonz Liguori govori o Isusovoj mucu i pod vidikom Srca te poručuje: „Nije moguće shvatiti koliko je Srce Isusovo nama za ljubav na zemlji bilo ožalošćeno i kao posljedicu toga ne suosjećati s njime. On sam nam kaže da je njegovo Srce bilo ožalošćeno tolikom mukom da je samo ona bila dovoljna da umre iz čiste boli, da ga božanstvo čudom nije spriječilo da ne umre. „Žalosna je duša moja do smrti“ (Mk 14,34). Najveća bol Srca Isusova u Getsemaniju koja ga je toliko ožalostila nije bilo viđenje patnje, mučenja i uvreda

koje su mu ljudi pripravljali, nego nezahvalnost i hladnoća prema njegovoj beskrajnoj ljubavi. Sve razlučujući on je vidio sve grijehе koje ćemo učiniti poslije njegove muke i tako gorke i sramotne smrti. Poglavito je predviđao tolike užasne uvrede koje će ljudi učiniti njegovom ljubeznom Srcu kojeg nam je kao ostavštinu ostavio u Presvetom Oltarskom Sakramentu. O Bože moj, kako sve nisu vrijeđali Isusa u ovom Sakramentu ljubavi prema ljudima!“

Sveci duboko dirnuti ljubavlju Srca Isusova koja se na vrhunski način očitovala u njegovoj mucu i smrti sami s povjerenjem usprkos svijesti o vlastitoj grešnosti pristupaju tom otajstvu spasenja, traže pokajanje iz ljubavi i na to potiču sve druge. Tako sv. Uršula Ledochowska potiče:

„O Srce Božansko, tko je od nas bez grijehа? Zbog toga se prostirem pred tvoje noge raspeti Isuse i moram priznati da sam grijeshila, da nisam dostojna podići oči prema Nebu. Smiluj mi se! Vidim tvoje Srce kopljem probodeno kako iz njega teče krv, veliku ranu tvoga Srca koje mi govori: Evo nadoknade za tvoje grijehе! Nemoj se obeshrabriti. Da su tvoji grijesi crveni kao purpur u krvi moga Srca postat će bijeli kao snijeg, samo imaj povjerenje i uteci se meni kako bi zadobila oprostjenje!

O moj Isuse kako da ti zahvalim? Tvoje ranjeno Srce je nadoknada za moje grijehе te mogu nebeskome Ocu reći: Oče sagrijeshio sam, ali mi oprosti, evo Srca tvoga Sina koje je dalo zadovoljštinu za moje grijehе! Zahvaljujem ti raspeti Isuse, kajem se, jako se kajem, kajem se iz ljubavi prema Tebi. Kao Magdalena želim kleknuti do tvojih nogu i neprestano se kajati i ljubiti te, jer znam o Božansko Srce da si ti moja nadoknada i Tebe prikazujem nebeskome Ocu zazivajući: Oče moj koji si na nebesima po presvetom Srcu molim te oprosti mi, oprosti moje grijehе i smiluj se meni bijednici“.

Kada svetačka tradicija govori o Srcu Isusovu ne naglašava samo njegovu ljubav i smrt za nas i naše spasenje nego često govori o pobožnosti Srcu kao povlaštenom sredstvu za naše nasljedovanje Krista u našim križevima što je Isus postavio kao jedan od uvjeta hoda s njim kroz život. „*Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme križ svoj i neka me slijedi*“! (Mt 16,24).

Svetačka duhovnost križa stavlja u središte nauk o kršćanskom životu. Mudrost nošenja vlastitoga križa je znak je li netko uistinu vođen Duhom Svetim. To podrazumijeva prihvaćanje Božje ljubavi u životu u mučnim i teškim situacijama. Ljubav Božja ima pashalnu dimenziju proslave jer osoba koja trpi u vjeri prihvaća Isusovu ljubav, zalaže sebe u ljubavi po istoj logici križa koja vodi do uskrsnuća. Sv. Ljudevit tvrdi: „Križ je duboko otajstvo, bez puno svjetla ne može ga se spoznati. Da bi se razumljelo križ, potreban je uzvišen duh, a potrebno ga je shvatiti kako bismo se spasili“ (P 19, 1).

O toj potpori presvetoga Srca dušama koje nose križ sv. Margareta Marija Alacoque piše jednoj duši koja trpi: „Prikazujući vas Gospodinu na pamet mi dolaze ove misli. Budi vjerna u svom životu i trpi bez da se žališ, jer se ne može biti pribrojan društvu savršenih prijateljica divnog Božanskog Srca Isusova, ako se nije pročišćen i prokušao u talionici patnje. Trpi dakle i budi zadovoljna Božjim odredbama. Njemu neprestano trebaš biti žrtvovana s čvrstom nadom i pouzdanjem da te presveto Srce neće nikada ostaviti. On vam je bliži kad trpite nego kad se radujete. Život nam je dan da Ga nasljedujemo trpeći. Vječnost nam je dana da se neprestano radujemo, uživajući u Njemu. Križ je hrana izabranika na ovoj zemlji. Bog nas želi spasiti, ali želi da i mi tome doprinosimo, da u tome sudjelujemo trpeći. U protivnom, On neće ništa učiniti bez nas, zato se treba odlučiti nasljedovati Ga, nositi svoj križ i trpjeti.

Vrijeme u kojem živimo je plodno sijanje za vječnost, stoga treba odlučno prigrliti križ. Nemojte se obeshrabriti, muke koje strpljivo trpite vrijede tisuću puta više od svih vaših

pokora. Vi se žalostite zbog vaših nutarnjih muka, a ja vas uvjeravam da ćete upravo iz njih crpsti najveće utjehe, pod uvjetom da ih podnosite u miru, u predanju i podložnosti presvetom Srcu Isusovu. To Srce nam šalje nutarnje muke zbog prevelike ljubavi koju ima prema nama i želi da to znate kako biste Mu bili zahvalni. Po ovim mukama, Srce vas prvenstveno želi očistiti od svih neurednih ljubavi i navezanosti na stvorenja nauštrb čistoće vaše ljubavi prema Bogu. Zatim želi da zaslužite krunu koja je za vas određena, tako da u maloj mjeri sudjelujete u gorčinama koje je On trpio tijekom svoga života na zemlji, a vi ma kakve bile vaše muke, budite zadovoljni da se u tome Njemu suobličujete.“

Malo po malo koliko se vjernik vježba u nošenju vlastitog križa nasljeđujući Kristov križ, raste u toj mučnoj, ali neophodnoj mudrosti kršćanskog života, istovremeno nikada se ne smije smetnuti s uma kontekst duhovnosti križa kako predočuje svetačka tradicija. Nošenje križa ne smije biti odvojeno od Isusa i njegove proslave po križu. A o krajnje praktičnoj dimenziji nasljedovanja Krist po križu sv. Ljudevit nenadmašivo ukazuje na jednu jako bitnu stvar: kako izvući korist više iz malih, nego iz velikih trpljenja

„Upotrebi male križeve još više nego velike. Bog ne gleda toliko na trpljenje, koliko na vrstu trpljenja i način kako trpimo. Trpjeti mnogo i loše trpjeti znači trpjeti poput prokletnika; trpjeti mnogo i hrabro, ali za zlu stvar znači biti mučenikom sotone; trpjeti malo ili mnogo, ali za Boga, znači trpjeti poput sveca.

Možemo li birati križeve, tada birajmo naročito malene i skrivene, i ako su uz njih u isti čas vidljivi i veliki križevi. Ohola narav može tražiti napadne i velike križeve, dapače ih zahtijevati, izabrati i obujmiti, ali izabirati samo malene i skrivene križeve i nositi ih radosno može biti samo po djelu velike milosti i u velikoj vjernosti Bogu. Radite dakle poput trgovaca pred svojom blagajnom: upotrijebite sve, nemojte izgubiti ni najmanji komadić pravoga križa, makar da je samo ubod muhe i igle, ili ma kakva neugodnost od vašega susjeda, mala uvreda ili prezir, mali gubitak ma i jednog malog novčića, kakav maleni duševni nemir, mala bol nekog uda ili tjelesna nezgoda itd.

Nastojte poput trgovca u dućanu iz svega crpsti korist, pa ćete brzo biti bogati u Bogu, kako je onaj trgovac novcem, jer je skupljao novčić po novčić u svoju blagajnu. U svakoj i najmanjoj protivštini, koja vas zadesi, recite: “Hvaljen budi Bog! Bože moj, hvala ti”. Tada onaj križ, koji hoćete steći, sakrijete u Božjem sjećanju koje je kao vaša blagajna, i ne mislite više na nj, osim da kažete: “Tebi, Bože moj, neka bude hvala!” ili: “Hvala ti Gospodine ili budi mi milosrdan!”(PPK br.49)

Za razmišljanje: Koliko sam svjestan žrtve i ljubavi koje je Božansko Srce pretrpilo za mene i moje grijeha? Upirem li svoj pogled na Srce Isusovo kod nošenja svoga križa? Što u životu učim iz njihov svakodnevnih poteškoća i križeva?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET PRVI DAN: Srce Isusovo utjeha i naše utočište u rani njegova Srca

Obeshrabrenje je jedna vrsta razočaranja. Javlja se kada duša ima doživljaj da je težnja prema željenom cilju osujećena, zapriječena, da ne kažemo izigrana i prevarena. Na posebno bolan način doživljava se kada prepreka za postizanje cilja izgleda nepremostiva. Samo se obeshrabrenje ne bi događalo da nisu postojale težnja i čežnja za postignućem cilja. Uz to se u životima nas ljudi javljaju malodušje i strah. Sve to skupa postaju velike duhovne kušnje duše koja proživljava ovakva iskustva i to lako prodire u dubine duše i duha, otežava i čini mučnu molitvu, jača osjećaj beskorisnosti našega napora i trpljenja, dovodi u pitanje je Bog,

li naš milosrdni Otac koji nam je blizu i podržava nas u bolnim mučnim putovima, tamama i kušnjama života. Kroz ovakva iskustva su prolazili i sveci te govore o potrebi utjehe u duhovnome životu. O tome sv. Uršula Ledochowska tako poticajno svjedoči:

„Ljudsko srce ima potrebu za utjehom. Naš život je uistinu jedna borba protiv zla, protiv grijeha, protiv napasti i naših zlih sklonosti, borba protiv našega „ja“, borba protiv raznih protivština i raznih problema, raznih briga koje nas muče. Naše siromašno srce se muči od boli i patnje, a to je često popraćeno zabrinutošću i strahovima te mu treba malo mira i utjehe. I komu da se obrati? Svijetu? Ljudima? Svijet nas vara, ljudi danas ima, sutra nema. Gdje ću pronaći utjehu koja me neće razočarati?

Evo naći ću je u Srcu moga Isusa. Znam da je tamo izvor svake utjehe, problem je što se ja ne utječem redovito tom izvoru. Posvuda tražim utjehu, a najmanje tamo gdje bih je trebala tražiti. A zašto? Jer sam previše usmjerena na izvanjsko, rastresam se, ne bdijem nad mojom sjetilima. Zbog ovoga se srce usmjerava na vanjske stvari, navezuje se na stvorenja, i nije niti u stanju osjetiti milinu utjehe koja od Boga dolazi. O Srce Isusovo nisam stvorena za svijet, ne trebam se njemu utjecati, nego želim da moja utjeha bude u Tebi. Ti da budeš moja radost i sreća. Samo Ti, o božansko Srce si sve, a sve drugo je ništavnost.“

Ovo vrijeme poteškoća duhovnoga života redovito je popraćeno suhoćama i rastresenostima u molitvi, nemogućnošću razmatranja i dubljom spoznajom vlastite bijede, krhkosti i ništavila. Kada duša počne to iskustveno u sebi proživljavati, ima doživljaj da gubi dosadašnju sigurnost u duhovnom životu te da više ne ovisi o samoj sebi, kao da se ne može osloniti ni na svoju dosadašnju molitvu ni na mišljenje o sebi koje je prije imala. Preostaje joj čista vjera, a naš kršćanski Bog je Bog utjehe što se na poseban način očituje u Srcu Isusovu kako to uči sveti papa našeg vremena.

Sv. Ivan Pavao II. piše: „Bog, Stvoritelj neba i zemlje, također je "Bog svake utjehe" (2 Kor 1,3). Brojne stranice Starog zavjeta pokazuju nam Boga koji u svojoj velikoj nježnosti i sućuti, tješi svoj narod u vrijeme žalosti. Da bi ohrabrio razoreni i opustošeni Jeruzalem, Gospodin šalje svoje proroke da donesu poruku utjehe: "Tješite, tješite moj narod... Govorite srcu Jeruzalema, vičite mu da mu se ropstvo okonča" (Iz 40,1-2); i, obraćajući se Izraelu, potištenom od straha pred neprijateljem, izjavljuje: "Ja sam tješitelj vaš" (Iz 51,12).

U Isusu, pravom Bogu i pravom čovjeku, našem bratu, "Bog-koji-tješi" učinio je sebe prisutnim među nama. Tako ga je, naime, prvi označio pravedni starac Šimun, koji je imao radost da u ruke primi dijete Isusa i da u njemu vidi ispunjenu "utjehu Izraelovu" (Lk 2, 25). I u cijelom je Kristovu životu propovijedanje Kraljevstva bilo služba utjehe, naviještanje radosne vijesti siromasima. Iz Kristova je Srca proizašlo ovo blaženstvo: "Blago ožalošćenima, oni će se utješiti" (Mt 5, 4); kao i poziv: "*Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti*" (Mt 11, 28).

Utjeha koja je proizlazila iz Kristova Srca bila je sudjelovanje u ljudskoj patnji, volja da se ublaži tjeskoba i da se olakša žalost; konkretni znak prijateljstva. U njegovim riječima i njegovim gestama utjehe čudesno su se povezivali bogatstvo osjećaja s djelotvornošću čina. Kada je u blizini gradskih vrata Naima vidio udovicu koja je pratila na groblje svojega jedinca, Isus je s njom podijelio bol, "*sažali mu se nad njom*" (Lk 7, 13): dotaknuo je nosila, naredio mladiću da ustane i vratio ga majci.

Srce je Spasiteljevo još na jedan način, dapače u prvom redu, "izvor utjehe", jer Krist daje, zajedno s Ocem, Duha Tješitelja: "*I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek*" (Iv 14, 16) Crkva je tu čudesno zbilju izrazila zazivom: "Srce Kristovo, izvore svake utjehe, smiluj nam se".

Taj je zaziv sjećanje na izvor iz kojega je Crkva kroz stoljeća crpila utjehu i nadu u času kušnje i progona; to je poziv da se u Srcu Kristovu traži prava, trajna, djelotvorna utjeha; to je opomena da nakon doživljavanja i iskustva Gospodnje utjehe, i mi postanemo njezini uvjerljivi i potreseni nositelji, tako da i mi usvojimo Pavlovo duhovno iskustvo, kad je rekao: Gospodin "*nas tješi u svakoj našoj nevolji*" (2 Kor 1, 4).

Svetačka tradicija s papom načelu opominje duše da budno paze da se ne predaju malodušju jer time izravno priječe put rasta u ljubavi te da po pouzdanju i povjerenju u Boga, usprkos iskustvima koje proživljavaju, otvaraju put svoga duhovnog rasta te uče u svojoj osobnoj povijesti iz te mučne božanske pedagogije. Osim utjehe sveci za Srce Isusovo i njegovu ljubav koriste i pojam utočišta koje duši daje osjećaj sigurnost i zaštićenosti:

Sv. Antun Padovanski zapisa: »Tko će mi dati golubinja krila, da odletim, otpočinem i nastanim se u pećini te da budem sličan golubici, koja gradi sebi gnijezdo u pukotinama pećine, na visokim mjestima?« (Ps 55, 7-9 prema Vulgati).

»Pećina je naš Gospodin Isus Krist. A pukotina pećine je rana u njegovu svetom boku. Rana u boku vodi k Spasiteljevu Srcu. I tamo, k toj luci spasenja, poziva On duše. Tu on želi biti Zaručnikom. Kad se golubica krije u pukotinama, hoće ne samo da se spasi od grabežljivaca, nego tamo sebi gradi i stan, u kojemu bi mogla mirno stanovati. Slično čini i revna duša, koja, čim nađe Srce Isusovo, ne samo da u njemu sagradi svoj stan protiv svih napasti, nego u njemu nalazi i sigurno mjesto slatkoga počinka.

Ne može se zadovoljiti samo time, da ostane na ulazu u pukotinu, mora prodrijeti u dubinu. Kod otvora Isusova boka već će se naći krv, koja se prolila za naše otkupljenje. Ali mora ići do samoga vrela, iz koga je potekla krv, do samoga Srca Isusova. Tamo će uživati svjetlo, utjehu i siguran mir. Golubica gradi gnijezdo od slame. Od čega mi gradimo svoje gnijezdo? Onaj koji nam je dao mjesto za stan, dao nam je također i slamu, to jest primjer svoje poniznosti i krotkosti. Svijet prezire ove kreposti kao što prezire i slamu. Ali ti s njima sagradi svoj stan u dubokoj pukotini pećine u Srcu Isusovu!«

»O ljubavi, koja sve rastapaš, u kakvo si stanje zbog našeg otkupljenja dovela našeg Prijatelja? Da potop ljubavi sve poplavi, veliki su bezdani polomili svoje brane, to jest dubine Srca Isusova. Okrutno je koplje prodrlo do dna ne poštedivši ničega. Otvor na boku upoznaje nas s ljubavlju Srca Isusova sve do njegove smrti i poziva nas da pođemo k toj neiskazanoj ljubavi, koja je potakla njega da dođe k nama. Hajdemo, dakle, k njegovu Srcu, k srcu dubokomu, srcu tajnomu, srcu koje misli na sve, srcu koje sve zna, srcu koje ljubi ili, radije, koje gori od ljubavi. Vrata su otvorena. Po tome shvatimo žestinu njegove ljubavi. I srcem, sličnim njegovu, uđimo u ovu tajnu, koja je sve dotle bila sakrita. A otkrivena je, da tako rečemo, kod njegove smrti otvaranjem boka. S čime bolje usporediti Srce Isusovo zbog njegove goruće ljubavi, nego li s kadionicom, punom žarke žeravice?«

Svetačka tradicija u mučnim iskustvima nasljedovanja Krista poziva na bezgranično povjerenje u Srce Isusovo koje će onima koji Ga ljube i Njemu služe sve okrenuti na dobro i to postaje najveći poticaj duši da ustraje na tom putu življenja vjere. sv. Margareta Marija Alacoque potiče:

„Sretna sam zbog toga što nas Gospodin poziva da se svi Njemu povjerimo i predamo. Uzmimo srcu ove Njegove riječi: *Ako ne postanete kao djeca nećete ući u kraljevstvo Božje*. Smatram da to znači postati malenima po istinskoj poniznosti srca, biti jednostavan u duhu, prihvaćati rado poniženja i protivštine kao da dolaze iz ruke dobrog nebeskoga Oca bez da se osvrćemo na njihove neposredne uzroke.

Promatrajmo ovo divno Srce koje nikada neće dopustiti svojoj ruci, da nam nešto učini što ne bi bilo za naše posvećenje. Budući nas On ljubi, često će pripustiti prilike koje nas razapinju, bilo da se to događa preko stvorenja ili od nas samih, ili po napastima i sugestijama đavla. Bilo kako bilo nemojmo se opirati, u šutnji prihvaćajmo govoreći: Ovo je dopustio moj nebeski Otac i meni je to dovoljno, sve se okreće na dobro onima koji Boga ljube, smiluj mi se u svome prevelikom milosrđu. S povjerenjem se bacimo u Njegovo naručje, u njegove ruke koje je ljubav navela da se rašire na križu kako bi nas zagrlile i često ponavljajmo: Bože moj, Ti si moj otac, smiluj mi se. Ja ti se predajem ne odbaci me, znam da se sin ne može izgubiti u naručju svemogućega Oca. Drugi puta promatrajući Njegovu dobrotu i ljubav kaži: Moj dobri Oče, učini me dostojnim vršiti tvoju svetu volju, jer želim biti sav tvoj.“

„Ah, tko bi mogao shvatiti goruću Isusovu ljubav prema nama, tada bi jasno vidio kako se sve ono što on pripušta i određuje događa samo iz njegove ljubavi. On želi da mu kao žrtvu prinesemo svoje sebeljublje u svemu što ga poništava. Želi da mu predamo svoju volju u prigodama za koje On pripušta da se dogode, a sve s ciljem da Božansko Srce kraljuje u nama. U ovome je sav naš mir, ovaj mir u našoj duši nećemo imati bez da žrtvujemo svoje sebeljublje u svemu što ovisi o nama.

Srce Isusovo traži samo naše povjerenje u Njegovu dobrotu kako bi nam dalo da kušamo blagost i jakost njegove potpore u našim potrebama, ali uvijek srazmjerno našem povjerenju. Budite jednostavni pred Gospodinom, On vas ljubi, neće dopustiti da propadnete. Imajte povjerenja, budite zadovoljni time da Ga ljubite, ili da Ga barem želite ljubiti, dopustite Mu da čini što hoće i to vam je dosta.“

Svetica opisuje svoje duhovno iskustvo koje je doživjela na duhovnim vježbama kad se pripravljala položiti prve zavjete, kada joj Gospodin nakon što je došao u njenu dušu po Presvetom Sakramentu ovako reče: „Evo rane moga boka u kojoj ti trebaš stalno boraviti. Ovdje ćeš moći sačuvati bijelu haljinu svoje nevinosti kojom sam odjenuo tvoju dušu, kako bi živjela samo za utjelovljenog Sina Božjega. Kako bi živjela kao da više ne živiš, kako bi Ja savršeno živio u tebi; kako bi djelovala kao da ti ne činiš ništa, kako bi ja djelovao po tebi, jer Ja želim biti sve tvoje. Neka tvoje djelo bude slijepo ljubiti i trpjeti, jedno srce, jedna ljubav, jedno s Bogom“.

Kad je čula ove riječi svetica je svojom krvlju napisala ovu izjavu ljubavi: „Ja, bijedno i jadno ništa, izjavljujem da se podlažem i žrtvujem u svemu što On bude od mene tražio. Žrtvujem svoje srce za vršenje njegovih planova, bez ikakva drugog interesa osim Njegove slave i čiste Njegove ljubavi. Njemu posvećujem cijelo moje biće, sve trenutke moga života. Ja pripadam mome Ljubljenome zauvijek. Njegova sam službenica, njegova ropkinja, njegovo stvorenje, a On je sav moj.“

Za razmišljanje: Kako se nosim s poteškoćama i problemima na koje nailazim u životu i praksi vjere? Utječem li se Srcu Isusovu i u Njemu tražim utjehu? Rastem li u povjerenju u Njegovu ljubav?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET DRUGI DAN: Srce Isusovo mire naš i poslanje mira

U evanđelju redovito vidimo kako uskrsli Isus kada se ukazuje svojim najbližim učenicima i suradnicima redovito im se prvim riječima obraća sa „Mir vama!“ Svaka riječ koju Isus izgovara bremenita je i pomno odabrana: tako i njegov „Mir vama!“ nipošto nije

običan pozdrav, već snažna poruka blisko povezana s njegovom mukom, smrću i uskrsnućem po kome smo spašeni i izmireni s Ocem.

Mir duše je jedna od najvažnijih stvari u životu čovjeka koja mu omogućava da se vedro suoči sa svime u životu. Samo u miru čovjek može pravilno rasuđivati, raspoznavati Božje djelovanje i donositi važne odluke. A što se tiče duhovnog života, mir je preduvjet za rast i sazrijevanje. Svetačka i duhovno mistična tradicija je toga duboko svjesna.

Sv. Ivan Pavao II. uči: „Isus je naš mir. Poznato je biblijsko značenje "mira": ono označuje, ukratko, skup dobara koja je Isus, Mesija, donio ljudima. Stoga dar mira označuje početak njegova poslanja na zemlji, prati njegov razvitak i čini i njegovu krunu. "Mir" pjevaju anđeli uz jaslice novorođenoga "*kneza mironosnoga*" (usp. Lk 2,14; Iz 9,5). "Mir" je želja koja provire iz Srca Kristova, potresena bijedom čovjeka bolesna u tijelu (Lk 4, 48) i duhu (usp. Lk 7, 50).

Mir je svijetli pozdrav Uskrsloga njegovim učenicima (usp. Lk 24, 36; Iv 20, 19.26) koje on, u trenutku kad napušta ovu zemlju, povjerava djelovanju Duha, koji je izvor "ljubavi, radosti, mira" (Gal 5, 22). Isus je istodobno naše pomirenje. Zbog grijeha je nastao duboki i tajnoviti prekid između Boga, Stvoritelja, i čovjeka, njegova stvorenja. Cijela povijest spasenja nije drugo nego čudesni zbroj Božjih pothvata u prilog čovjeka da se taj, u slobodi i ljubavi, vrati njemu; da nakon stanja loma nastane stanje pomirenja i prijateljstva, zajedništva i mira.

U Kristovu srcu, punom ljubavi prema Ocu i prema ljudima, njegovoj braći, dogodilo se savršeno pomirenje između neba i zemlje: "*S Bogom se pomirismo po smrti Sina njegova*" (Rim 5, 10). Tko hoće doživjeti pomirenje i mir, mora prihvatiti Gospodinov poziv i poći k njemu (usp. Mt 11,28). U njegovu će Srcu naći mir i smirenje; tamo će mu se sumnja pretvoriti u izvjesnost; izmučenost u olakšanje; žalost u radost; uznemirenost u duševni mir. Tamo će naći olakšanje za svoje bolove, ohrabrenje da nadvlada strah, jakost se ne preda klonuću te da ponovno krene putem nade.“

Isusov mir je kao neko novo stvaranje te kada uskrsli Isus dolazi među apostole donoseći im svoj mir riječima: „*Mir vama*“, on zapravo tumači sve ono što se dogodilo s Njime. Svojom mukom, smrću i uskrsnućem Isus je obnovio razrušene živote, grijehom uništene odnose s Bogom i drugim ljudima, te iznutra sada iscjeljuje ljudsku dušu, izmiruje ju u Bogom, samu sa sobom i bližnjima te čini cjelovitom, savršenom i bez mane.” To znači Kristov mir! Svetačka tradicija s pravom to motri pod vidikom Srca Isusova.

Sv. Ljudevit Montfortski u molitvi naslovljenoj *Isusove riječi koje otkrivaju velika dobra pobožnosti njegovom Presvetom Srcu* ovako o tome govori: „Grešnici, podimo Srcu Isusa Krista, njega treba slušati kako bi nam udijelio raskajano Srce. «Srce je moje jako žedno.» On neprestano govori „Žedan sam”. Kod tebe, draga pokornička dušo, on traži olakšanje.» Dođi mom Srcu, vjerna dušo. Hoćeš li me i ti ostaviti? Dođi piti na vječnom izvoru koji otvrdla srca odbacuju. Dušo, trebaš li svjetla? Moje je Srce Božansko sunce gdje sve duše i najprostije postanu sjajne kao kerubini.

Moje Srce jača duše, moćno je svojom privlačnošću. Srce moje izmiruje, ono je središte mira. Dođite brzo u moje Srce, daleko od buke, ono je kuća savršenih u kojoj nema grijeha, nema uvreda. Svijet ne poznaje njegove tajne. Odmori se, draga dušo, odmori se na mom Srcu, ono je krevet od cvijeća. Budući da moje Srce sve sadrži, ne rastresaj se, ne idi drugdje“.

Sv. Margareta Marija Alacoque nam pripovijeda o nekim milostima koje joj je Gospodin udijelio: „Jednom zgodom osjetila sam u duši prebolnu muku, a onda se Gospodin udostojao pohoditi me, te mi je kazao: „Uđi kćeri moja u ovaj vrt mira i naslada kako bi

oživjela tvoja malaksala i iznemogla duša.“ Ja sam vidjela presveto Srce Isusovo ukrašeno očaravajućom različitošću prekrasnog cvijeća. Nakon što sam to vidjela nisam se ustručavala pružiti ruke, a On mi reče: „Možeš ubrati cvijeća koliko želiš,, - odgovorih padajući Mu do nogu – „Ah, moj preslatki Gospodine, ne želim drugog cvijeća doli Tebe samoga. Ti si najljepši buket mira koji ću trajno držati u naručju.“ Isus odgovori: „Dobro si izabrala, samo ovaj mir može sačuvati svoju ljepotu i ugodan miris u ovom smrtnom životu, a naći ćeš ga i u drugom životu gdje mijenja ime.“

Čuvati vedrinu duše i nutarnji mir preduvjet je za bilo koji duhovni rast, bez obzira kroz kakva iskustva duša prolazila, uključujući vlastitu grešnost. Duša mora brižno nastojati oko nutarnjega mira koji pronalazi u Srcu Isusovi i ljubomorno ga čuvati jer je on, uz predanje, preduvjet za razlučivanje Božjeg djelovanja u našoj nutrini. U duši, koja ostaje u miru uz predanje i strpljivo iščekuje, Bog čini svoja djela. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa uči:

„Ne daj da išta uznemiruje tvoje srce, pa ni tvoji grijesi. Ako si počinila grijeh, ponizi se pred Bogom i reci: 'Gospodine, evo, ja sam to učinila, jer je moje svojstvo da grijешim. Sad Ti, o dobri Bože, radi i oprosti mi, jer je Tvoje svojstvo uvijek smilovati se i opraštati. Zato nemoj dopustiti da živim u Tvojim nemilosti.' Na taj će način tvoj pad postići viši stupanj kreposti.“

„Ne gubi nikad unutarnji mir, dogodilo se što mu drago, pa i onda, ako bi oko tebe sve propalo, jer sve stvari u životu ne mogu se usporediti s mirom srca. Vježbaj se našem Gospodinu služiti čvrstim i srdačnim predanjem, jer je to pravi put.“

Vjernik mir Srca Isusova treba čuvati prvenstveno u vlastitoj nutrini, ali i u suživotu s drugima i u pastoralu. Samo na takav svagdašnje poteškoće i male neprilike ne priječe, nego postaju prigoda za duhovni rast.

Bog boravi u nama i duša, da bi mu vjerno služila, mora učiti osluškiivati njegov glas u nutrini svoje savjesti. Da bi to postigla, mora se neprestano truditi ostati u miru u nutarnjoj tišini. Bez toga je duhovni put bilo koje osobe nedovoljno autentičan. Bog kao pedagog odgaja dušu ovisno o tome kako je ona raspoloživa i kako surađuje s njegovom milošću. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa tako uzvišeno poučava:

„Iz toga sam ponovno spoznala kako vjerno i pažljivo trebamo osluškiivati glas u našoj nutrini. Prije svega, duša se mora očuvati u neprestanom miru i dubokoj tišini. Došlo što mu drago, našu nutarnju odaju ne smije ništa taknuti. To je Božji stan u nama. U njemu boravi Božanski Spasitelj i dijeli nam milosti prema tome kako smo disponirani.“

Uz našu neophodnu suradnju Srce Isusovo kao pedagog odgaja duše. Jedna stvar na tom putu redovito je vezana i uz nutarnju duhovnu dinamiku samospoznaje pogrešaka, žalosti, nemira i mira. Kako bi duhovno rasla i sazrijevala, duša nužno mora učiti iz svoje osobne povijesti. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa uči:

„Tko se previše uznemiruje radi svojih pogrešaka, time dokazuje da se uzda u svoje sile. Zato Bog i dopušta iste pogreške da se dobro upoznamo.“ „Tko živi samo Bogu i samo Njega traži, Bog je s njim u sreći i nesreći, taj ostaje i usred žalosti u miru.“ „U nemiru ćete jasno spoznati život samovolje, a u neprestanom miru u Bogu, usklađenost sa Božjom voljom.“ „Sveci donose mir kamo god išli, i ja to želim.“

Za razmišljanje: Koja su moja iskustva mira koji nam Isus daruje? Kako čuvam taj mir na svom duhovnom putu? Jesam li svjesna da Kristov mir nije od ovoga svijeta te da za njega moram podnijeti duhovnu borbu? Koliko u tome uspijevam? Što učim iz svojih pogrešaka i grijeha? Nastojim li osluškiivati Boga koji boravi u miru i nutarnjoj šutnji?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET TREĆI DAN: Srce Isusovo izvore žive vode

Slika žive vode koja izvire iz Srca Isusova kako bi se ulila u srca vjernika je dio povijesne baštine pobožnosti Srcu Isusovu. U evanđelju čitamo: „Jedan od vojnika mu koljem probi bok i odmah poteče krv i voda“ (Iv 19,34.). Žeđ za smislom, životom i ljubavlju pritišće srce svakog čovjeka. Na žalost ljudi idu na krive izvore te se ta žeđ time još više povećava. Vjernici su pozvani piti s izvora spasenjeske ljubavi Srca Isusova i dar Duha Svetoga. Isus poziva vjernike da u Njemu utaže svoju žeđ za životom, smislom, ljubavlju. Sv. Ivan Pavao II. to ovako izražava:

„Izvor: sjećamo se kako je Isus jednom otišao u samarijsko selo imenom Sihar, gdje je još postojao izvor iz vremena patrijarha Jakova. Na tom je mjestu susreo Samarijanku koja je došla zahvatiti vode. On joj reče: "Daj mi piti". Žena odgovori: "Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?" Isus joj tada uzvрати: "Kad bi znala dar Božji, i tko je onaj koji ti veli: Daj mi piti, ti bi u njega zaiskala, i on bi ti dao vode žive". I nastavi: "Voda koju ću ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u vječni život" (Iv 4, 5-14).

Drugom zgodom, posljednjeg dana blagdana Sjenica u Jeruzalemu, Isus – kako opet piše evanđelist Ivan – "povika jakim glasom: Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene. Kao što reče Pismo: Rijeke će žive vode poteći iz njegove nutrine". Evanđelist dodaje: "To reče o Duhu kojega su imali primiti oni što vjeruju u njega" (Iv 7,37-39). Svi se želimo približiti tom izvoru žive vode.

Svi želimo piti iz božanskoga Srca koje je izvor života i svetosti. U njemu nam je dan Duh Sveti, koji se trajno daje svima koji se klanjaju i s ljubavlju približe Kristu u njegovu Srcu. Približiti se izvoru znači doseći početak. Na svijetu nije stvoreno nijedno drugo mjesto odakle bi u ljudski život tekla svetost, osim toga Srca koje je toliko ljubilo. "Rijeke žive vode" potekli su u tolika srca... i još će dalje teći! Svjedoče o tome sveci svih vremena.“

Srce Isusovo je neiscrpni izvor Isuseove ljubavi i Duha Svetoga, izvor na kojemu se trebaju napajati svi ljudi svetačka tradicija redovito naglašava. Sv. Margareta Marija Alacoque pripovijeda o posebnoj milosti koju je dobila jednoga dana klanjajući se presvetom Sakramentu:

„Osjetih se tako snažno prožeta Božjom nazočnošću, da zaboravih i sebe i mjesto na kojem sam se nalazila. Predadoh se tomu božanskom Duhu, izručujući svoje srce sili njegove ljubavi. On me ostavi da dugo počivam na njegovim božanskim grudima. Otkrio mi je divote svoje ljubavi i neiskazane tajne svoga presvetoga Srca, koje mi je do tada skrivao.

Otkri mi ih po prvi put, ali tako zbiljski i osjetljivo, da nisam mogla sumnjati zbog učinaka koje je ova milost izvela u meni, iako se obično uvijek bojim da bih mogla biti prevarena u onome što govorim. Reče mi: „*Moje Božansko Srce toliko ljubi ljude, i tebe na poseban način, da ne može više u sebi zadržati plamen žarke ljubavi, pa treba da ga širi tvojom pomoći. Treba se očitovati ljudima, kako bi ih obogatilo svojim dragocjenim blagom, što ga otkrivam tebi, a koje sadrži sve posvećujuće i spasonosne misli, koje su potrebne da se oni izvuku iz bezdana propasti. Ja sam izabrao tebe za ostvarivanje ovog velikog plana, jer si ponor nedostojnosti i neznanja, s ciljem da sve Ja učinim.*“

„Zatim mi je Isus uzeo srce, kao što sam ga molila da učini. Stavio je moje srce u svoje i dade mi da vidim kako izgara kao što bi jedan atom izgarao u ognjenoj peći. Zatim ga svega raspaljena uze i stavi moje srce na njegovo mjesto govoreći: *Vidiš moja preljubljeni kćeri kojeg li predragocjenog zaloga moje ljubavi! U tvoj bok sam stavio jednu iskricu Njegova najvećeg plamena. Ta iskra će biti u tvom srcu i činit će da izgaraš sve do zadnjeg daha svog života. Ako si se do sada nazivala samo mojom ropkinjom, od sada te nazivam učenicom i ljubimicom moga Srca.*“

„Ovu milost, na isti ovaj način sam doživljavala svakog prvog petka u mjesecu. Presveto Srce mi se ukazivalo kao najsjajnije sunce čije su zrake padale ravno na moje srce. Ono je izgaralo tako snažnim živim plamenom da mi je izgledalo da ću se pretvoriti u prah. U ovim trenucima Gospodin mi je objavljivao što je htio od mene, otkrivajući mi tajne svoga ljubljenoga Srca.“

Vjernici s izvora spasenja, a to je Krist i njegovo probodeno Srce, dobivaju veliki dar otkupljenja i piju dar Duha Svetoga koji naše srce čini sposobnim ljubiti i raspaljuje njegovo srce plamenom ljubavi koji gori u Srcu Isusovu. Obećavajući svojim vjernicima puninu dara Duha Svetoga Isus poziva da svoju žeđ u Njemu ugasimo. A o toj povezanosti ljubavi Srca Isusova, Duha Svetoga i vjernika sv. Alfonz Liguori tako poticajno piše:

„Ljubav je voda koja zasićuje! Ljubav se također zove "živo vrelo": živi vrutak, oganj, ljubav. Naš Otkupitelj je rekao Samarijanki: "A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjati nikada" (Iv 4,14).

Ljubav je voda koja zasićuje! Tko ljubi Boga svim srcem, ne traži i ne želi ništa više, jer u Bogu nalazi svako dobro. Zato, zadovoljan Bogom, uvijek veselo govori: "Bog moj i sve moje!" Bože moj, Ti si sve moje dobro. Zato se Bog žali na tolike duše koje traže nevoljne i kratkotrajne naslade od stvorova, a ostavljaju Njega, neizmjereno Dobro i Vrelo svakog veselja: "Mene ostaviše, Izvor vode žive, te iskopaše si studence, studence ispucane što vode držati ne mogu" (Jr 2,13).

Ali, Bog koji nas ljubi, želi da budemo zadovoljni, vapi i svima naviješta: "Ako je tko žedan, neka dođe k meni!" (Iv 7,37) Tko želi biti blažen, neka dođe k meni i ja ću ga učiniti blaženim u ovom i u drugom životu: "Neka pije koji vjeruje u mene! Kao što reče Pismo: 'Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe!'" (Iv 7,38)

Dakle, onaj tko vjeruje i ljubi Isusa Krista bit će obdaren tolikom milošću, da će iz njegova srca, tj. iz volje, koja je kao utroba duše, poteći mnogo izvora svetih kreposti, koje mu neće služiti samo da sačuva svoj život, već i da dade život drugima. A ta voda je upravo Duh Sveti, ljubav osobna, koju je Isus Krist obećao poslati s Neba nakon svoga uzašašća.: "To reče o Duhu kojega su imali primiti oni što vjeruju u njega. Tada doista ne bijaše još došao Duh, jer Isus još nije bio proslavljen" (Iv 7,39).

Ključ, koji otvara prolaze te blažene vode, je molitva, kojom postizemo svako dobro uslijed obećanja: tražite i dobit ćete! Mi smo slijepi, siromašni i slabi, ali molitva nam daje svjetlo, jakost i obilate milosti. S molitvom se sve postiže. Tko moli, prima što god želi! Bog nam daje svoje milosti, ali hoće da Ga za njih molimo.

Gospodine, daj mi tu vodu! Isuse moj, molim Te sa Samarijankom, daj mi tu vodu tvoje ljubavi, neka učini da zaboravim na zemaljsko, i da živim jedino za Tebe, koji si neizmjereno ljubezni. Natopi što je suho! Duša moja je suha zemlja, koja ne rađa ništa osim grmlja i trnja; Ti joj udahni milost, da urodi plodom slave za Tebe, prije nego li otiđe s ovoga svijeta.

O, Izvore žive vode, o najveće dobro, koliko puta sam Te ostavio zbog blata ove zemlje, koja me udaljila od tvoje ljubavi! O, da sam umro, a da Te nisam uvrijedio! Od sada neću ništa tražiti, osim Tebe, Bože moj! Budi mi u pomoći i daj mi da ti budem vjeran. Marijo, nado moja, drži me uvijek pod svojim plaštem“.

Za razmišljanje: Koju žeđ u životu najviše osjećam? Pijem li iz vrela žive vode?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET ČETVRTI DAN: Preobrazba našeg srca u Srcu Isusovu

Još u Starom zavjetu Bog obećava vjernicima da će im dati novo srce (usp. Jer, 31,34). Ta preobrazba se dogodila u Kristu Isusu. Čovjek sam po sebi i svojim naporima ne može to postići, nego mora na tom putu djelotvorno surađivati s Božjom milošću te će ga Bog sam dovesti do sjedinjenja s njime. Svetačka tradicija je naglašeno usredotočena na promjenu života vjernika i iznalaženje sredstava za ustrajnost na putu vjere. Sv. Ljudevit Montfortski je duboko svjestan apsolutne potrebe Božje milosti te piše:

„Bezuvjetno je potrebna milost Božja da se svim tim sredstvima spasenja i posvećenja možemo poslužiti, a ta se milost daje svima u većoj ili manjoj mjeri. U to nitko ne sumnja. Kažem: u većoj ili manjoj mjeri, jer Bog, premda je neizmjerljivo dobar, ne podjeljuje svoje milosti svima u istoj mjeri, ali ipak svakome daje dostatno milosti. Duša, vjerna velikoj milosti, čini veliko djelo, a s malom milosti, malo djelo. Vrijednost i veličina milosti koju Bog daje, a duša slijedi, čini vrijednost i veličinu naših djela. Ta su načela neoboriva“ (MT 5).

Sv. Uršula Ledochowska tako jasno ukazuje na Isusa i Njegovo Srce bez koga ne možemo ništa učiniti u duhovnom životu: „Povezanost s Isusom i Njegovim Srcem dopušta mi činiti toliko dobra i napredovati uvijek na putu kreposti i svetosti. U našem aktivnom životu trebamo se ustrajno boriti kako bi bile sjedinjene s Isusom, kako bi naše djelovanje bilo Božje i sveto. Bez Njega ne možemo ništa, a naše djelovanje, koje je naizgled korisno, je samo iluzija, objeljeni grobovi, puno ambicija, sebeljublja, ispraznosti i sličnih zlih poticaja. O moj Isuse, moj Gospodine, otvori mi svoje Srce da u njemu imam postojano boravište i mjesto počinka“.

Posvetna milost je nezasluženi dar kojim nam Bog dariva svoj život; Duh Sveti nam je ulijeva u dušu da je ozdravi od grijeha i posveti. Naša zasluga pred Bogom samo je posljedica njegova slobodnog nauma da čovjeka pridruži djelu svoje milosti. A zasluge i duhovni rast duše se događaju po molitvi i činjenju dobrih djela. Bog želi da mi ljudi na takav način surađujemo u ostvarenju našeg spasenja. Još je sv. Augustin kazao da Bog koji te stvorio bez tebe, bez tebe te neće spasiti. Pa ipak i tu zaslugu treba u prvom redu pripisati Božjoj milosti, a tek onda čovjekovoj suradnji. I sama čovjekova zasluga pripada Bogu. Posvetna milost se gubi u duši po činjenju teških ili smrtnih grijeha, a dok laki grijesi gase djelovanje milosti u duši i priječe duhovni rast. Izgubljena posvetna milost se zadobiva po dobro obavljenoj ispovijedi.

Kada svetačka tradicija govori o duhovnom životu pod vidikom kreposti, rast u duhovnom životu je rast u ljubavi bez ograničenja, a da bi ljubav rasla, mora se duboko ukorijeniti u poniznosti, dok se sve druge kreposti sažimaju u ljubavi. Ipak, duša svojim naporima, potpomognutima milošću, ne može doći do čiste ljubavi, nego je sam Bog mora pročistiti i do toga dovesti. Sv. Margareta Marija Alacoque opisuje neke od glavnih duhovnih dinamika koje vode dušu do sjedinjenja i preobrazbe našeg srca u Srcu Isusovu:

Poniznija duša će biti bliskija Božanskom Srcu. „Budi ponizna i imat ćeš srce koje je u stanju prodrijeti do Srca Isusova, s Njim ćeš komunicirati, ljubiti ćeš ga i biti ljubljena. Božansko Srce Isusovo je naš Gospodar, neiscrpni izvor ljubavi koja se samo želi izliti u srca ponizna, prazna, nenavezana i slobodna od svega, srca spremna da se za Njega žrtvuju kako bi Mu ugodila ma koliko to bilo teško za našu ljudsku narav.

Srce Isusovo se raduje kad mu malena i ponizna srca služe i obilno nagrađuje njihove napore. Ono se naslađuje u dušama koje su se poništile potpuno u Njemu i u Njemu pronalaze sve svoje, jer su ništa u sebi i same po sebi.“

Duša koja se više ogoli i liši svega zadobit će više koristi. „Samo u savršenom ogoljenu od sebe same i svega što nije Bog pronaći ćeš istinski mir i savršenu sreću, jer ne imajući ništa sve ćeš zadobiti u presvetom Srcu Isusovu. U svemu budi siromašna i Srce će te obogatiti, ispražnjena od svega i On će te ispuniti. Zaboravi na samu sebe i predaj se njemu, On će misliti na tebe. Ne mogu reći drugo osim da će te ogoljenje i poništenje voditi do sjedinjenja. Zaboravljajući na sebe, posjedovat ćeš Njega.“

Poslušniju dušu Srce Isusovo čini pobjednicom. „Uistinu meni izgleda da se sva sreća neke duše sastoji u tome da se suobliči volji Božjoj. Tako naše srce pronalazi svoj mir, naš duh Njegovu slavu i svoj odmor. Ovo je najbolji način ponašanja, jer se Isus u svojoj dobroti naslađuje u duši u kojoj ne nailazi na otpore.“

Šutljiviju dušu Srce Isusovo će bolje poučiti. „U svojoj nutrini uvijek ostani u šutnji. Sa stvorenjima malo razgovaraj, a s Bogom puno. Čini, trpi i podnosi sve Njemu za ljubav. U dubokoj šutnji čuvaj svoja nutarnja i vanjska sjetila u Srcu Isusovu; nutarnja šutnja, ne ispraznim mislima, ne sebeljublju, a sve to kako bi bila spremna slušati glas Zaručnika. Vanjska šutnja u svemu što se radi o pohvalama ili prijekorima upućenima tebi, šutnja nutarnjih pokreta neumrtvljene naravi koja traži užitke u zabavi, šutnja u protivštinama, a svaka šutnja samo s ciljem da se časti šutnja Isusa samotnjaka u Presvetom Sakramentu. Tako ćeš naučiti kako postati prislan sa presvetim Srcem i naučit ćeš Ga ljubiti u šutnji.“

Duša koja više ljubi, bit će više ljubljena. „Budi blaga u dosađivanjima, uznemiravanjima i neraspoloženjima bližnjega, ne dopusti da budeš ogorčena onime čime te on smeta. Za uzvrat koliko bolje možeš služiti i njemu, jer to je izravan put za dobiti lijepe milosti od presvetog Srca i postati Mu prijatelj.“

„Traži u svemu prigodu da udovoljiš ovom Srcu djelima ljubavi, uvijek misli i dobro govori o bližnjemu. Koliko je u tvojoj moći duhovno i tjelesno pomaži siromasima, u njima gledaj Isusa. Ne čini nikome što ne želiš da drugi učine tebi. Budi strpljiv prema svima, posebno sa siromasima u njihovim potrebama. Koliko je do tebe budi dobar sa svima.“

Čista ljubav po kojoj se ostvaruje sjedinjenje s Bogom sebedarna je ljubav i istodobno potpuno vršenje Božjih zapovijedi ili, drugim riječima, potpuno sjedinjenje volje s voljom Božjom. U rastu duhovnoga života vjernik treba težiti za sazrijevanjem i napretkom koji ga vode prema krajnjem cilju, a to je sjedinjenje s Bogom.

Sv. Ljudevit Montfortski o duhovnom blagu preobrazbe u njegovom Srcu govori u molitvi *Isusove riječi koje otkrivaju velika dobra pobožnosti njegovom Presvetom Srcu*: „Dođi mom Srcu, vjerna dušo. Hoćeš li me i ti ostaviti? Dušo, trebaš li svjetla? Moje je Srce Božansko sunce gdje sve duše i najprostije postanu sjajne kao kerubini.

Moje Srce jača duše, moćno je svojom privlačnošću. Dođite brzo u moje Srce, daleko od buke, ono je kuća savršenih u kojoj nema grijeha, nema uvreda. Svijet ne poznaje njegove tajne. Odmori se, draga dušo, odmori se na mom Srcu, ono je krevet od cvijeća. Budući da moje Srce sve sadrži, ne rastresaj se, ne idi drugdje. Je li ti duša mlaka i uspavana, je li tvoje srce lijeno? Moje Srce će je učiniti gorljivom, i od patuljka će učiniti diva. Tvoje srce je žalosno jer te napada zli duh? Moje Srce je puno radosti i iz srca izgoni tugu. Jesi li žedan? Dođi piti na Spasiteljevu izvoru, piće slave, plamena i gorljivosti. Želiš li božansku Mudrost koja čini mudrim po Bogu? Želiš li tu božansku opojenost? Moje Srce je prijestolje njenog plamena? Želiš li izgarati do mile volje? Brzo se baci u moje Srce, ono je plamen, ono je pećnica gdje brzo ljubav pobjeđuje.

Ako želiš ljubiti Mariju beskrajnom ljubavlju, molim te ljubi je po mom Srcu, jer je ono s njenim Srcem sjedinjeno. Naša su Srca bila samo jedna žrtva kad smo ovdje dolje živjeli, usko su sjedinjena i u Nebu i čine samo jednu ljubav. Pobožniku koji čisto ljubi i

ljubezno potaknut klanja se mom Srcu, obećao sam i ponovno obećajem sva moja blaga. U mom Srcu je sva moja slava, sva moja blaga i dobra. Čista dušo, otvori svoje srce ili radije uđi u moje Srce, ostavi stvorenja i u mom Srcu posjeduj sva dobra“.

Za razmišljanje: Jesam li svjestan potrebe da živim u milosti Božjoj kako bih mogao činiti Bogu mila djela i duhovno rasti? Što mi na tom putu najviše pomaže, a koje su glavne poteškoće na koje nailazim?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET PETI DAN: Divno i slavno Srce Isusovo

Uskrsnuće Isusovo je i ključ odgovora na bitna pitanja ljudske egzistencije kao što su: pobjeda života nad smrću, ljubavi nad mržnjom, zajedništva nad egoizmom, svjetla nad tamom koja se trajno nadvija nad čovječanstvom. Za kršćane ne postoji Kristov križ bez slave. Patnja nije sama sebi razlog. Ona je sredstvo kojim se Isus htio poslužiti. Uskrsnuće Isusovo je najviša vjerska istina te je kao središnju istinu treba vjerovati i živjeti u Crkvi (usp. KKC br. 638). Upravo je čudesno otajstvo uskrsnuća pomoglo učenicima da shvate značenje Isusova života, propovijedanja i poglavito njegova poniženja, muke i smrti na križu. Tako da se s pravom može reći kako se vjera Crkve rađa iz smrti i uskrsnuća Isusova. Uzašavši jednom zauvijek u nebesko svetište, Isus Krist nas bez prestanka kao posrednik zagovara kod Oca i trajno nam osigurava izljev Duha Svetoga.

Ova istina vjere je važna i za pobožnost presvetom Srcu Isusovu. Naime to Srce koje mi nastojimo ljubiti i kome želimo služiti, nije samo predmet nekih naših želja i pobožnih sjećanja, nego je živuće i slavno proslavljeno s desna Ocu u Nebesima, ali i u našim svetohraništima u posvećenju hostiji u kojoj neprestano kuca nošeno ljubavlju prema nama ljudima.

Sv. Margareta Marija Alacoque o svom iskustvu slavnoga Srca Isusova ovako zapisa: „Ukaza mi se Isus Krist, sav blistajući u slavi, sa svojih pet rana, sjajnih kao pet sunaca. Iz toga su svetoga čovještva izlazili plamenovi sa svih strana, naročito iz njegovih božanskih grudi, koje su naličile na žarki oganj. Otvoriše se grudi koje su mi otkrivale ljubazno Srce što ljubi i koje je bilo živim vrelom tih plamenova.

Kad sam Mu iskazala moju nemoć On odgovori: „Evo Srca kojim možeš nadoknaditi sve tvoje nedostatke. U tom trenutku iz Srca je izišao tako gorući veliki plamen koji me prožeo, da sam mislila da ću sagorjeti. Nisam to više mogla podnositi. Molila sam da mi se smiluje zbog moje slabosti. On reče: „Ja ću biti tvoja snaga, ne boj se ničega, oslušuj mene i čini ono što budem od tebe tražio.“

Uskrsli Gospodin Isus Krist daruje vjernica svoj mir i ljubav svoga probodenoga i slavnoga Srca kroz sve dane našeg života. Kršćani su pozvani svjedočiti za ovu divnu tajnu Božje dobrote prema nama ljudima, tajnu tako malo poznatu i ljubav tako malo uzvraćenu. Tako je naša vjera i štovanje slavnog presveto Srca Isusova jedno očaravajuće otajstvo kome se treba diviti jer to potiče dušu na još više vrednovanje svoje vjere:

Marguerit d'Oyngt, kartuzijanac, o tom očaravajućem otajstvu slave uskrsloga zapisa:“ Na časnim rukama i nogama uskrslog Isusa vidjele su se slavne Rane koje je zadobio trpeći nama za ljubav. Iz tih slavnih Rana izlazila je takva svjetlost kao da sva ljepota Božanstva prolazi kroz njih. Ono slavno tijelo je bilo tako čisto i prozirno da se jasno vidjela duša; bilo je tako plemenito i sjajno da se moglo jasnije u njemu zrcaliti nego u nekom

kristalu, bilo je tako lijepo da su se u njemu kao ocrtavali anđeli, a sveci kao da su u njemu bili predstavljeni. Lice uskrslog Isusa je bilo tako lijepo da su anđeli neprestano željeli gledati ga i nisu se mogli nasititi divljenja“.

Svetačka tradicija ima jasnu viziju cjelovitosti Božjeg plana spasenja, Božjeg silaska u povijest, ostvarenja spasenja te proslave i povratka u slavu s posebnim njemu svojstvenim teološko-duhovnim naglascima otajstva proslavljenoga Gospodina. Sve se motri počevši od Boga i njegove slave od koje sve dolazi po stvaranju, zatim se tek razmatra povijest spasenja koja ponovno vodi u slavu Očevu.

Sv. Ljudevit nazivajući Isusa Božjom Mudrošću piše: „Tu ćemo Mudrost promatrati u vječnosti, u njezinu božanskom podrijetlu, u Očevu krilu kao predmet Očeve radosti. Gledat ćemo je u vremenu kako sja u svim stvorenjima svemira. Promatrat ćemo je, zatim, u posvemašnjem poniženju, u utjelovljenju i smrtnom životu kako bi joj se potom divili u pobjedničkoj slavi na nebesima“ (LJVM br. 14).

Sv. Ljudevit vidi proslavljenog Krista kao Spasitelja, kontemplira kontinuitet ljubavi i blagosti uskrslog Spasitelja prema svakom čovjeku, kao i potrebu da vjernik nasljeđuje Isusa po križu na putu u vječnu domovinu. Dakle, blagost Srca Isusova na zemlji posvjedočena u evanđelju se nastavlja blagošću njegova slavnoga Srca u vječnosti gdje nas čeka:

„I nemojmo misliti da sada proslavljeni Isus Pobjednik ima manje blagosti i spremnosti da nam se približi. Nasuprot, njegova slava na neki način usavršava njegovu blagost. On i sada više želi opraštati nego se pokazati u slavi, i više mu je stalo pokazati nam bogatstvo svog milosrđa nego slave. Ako pogledamo kroz povijest, vidjet ćemo, kad se je ta slavna utjelovljena Mudrost objavila svojim prijateljima, nije im se pokazala uz munje i grmljavinu, nego na ljubak i blag način, i nije uzela veličanstvenost vrhovne gospodarice svemira i Boga nad vojskama, već nježnost zaručnika i milinu prijatelja. Nakon svega ovoga, nećemo li još više zavoljeti tu vječnu Mudrost koja nas je toliko ljubila i još nas uvijek ljubi, čija ljepota i milina nadvisuju sve što je najljepše i najljupkije i na nebu i na zemlji“ (LJVM br. 127-131).

Proslava i uskrsnuće je prije svega potvrda svega onoga što je sam Krist činio i naučavao. Sve istine, pa i one najnedostupnije ljudskom duhu, nalaze svoje opravdanje jer je Krist, uskrsnuvši, dao konačni dokaz svoje božanske vlasti koji je bio obećao. Tako da je Srce Isusovo bilo svet Božji hram. u vremenu a to je sada i u vječnosti, hram u kome i po kome častimo Boga.

Sv. Ivan Pavao II. ovako uči: „Ako je istina da svaki čovjek na neki način "prebiva" u svojem srcu, onda u Srcu Čovjeka iz Nazareta, Isusu, prebiva Bog. Ono je "Božji hram", jer je Srce tog čovjeka. Bog-Sin sjedinjen je s Ocem kao vječna Riječ, "Bog od Boga, Svjetlo od Svjetla, rođen, ne stvoren". Sin je sjedinjen s Ocem u Duhu Svetom, koji je "dah" Oca i Sina, i koji je, u Trojstvu, Osoba-Ljubav. Srce Čovjeka Isusa Krista jest, dakle, u trojstvenome smislu, "Božji hram": ono je unutrašnji hram Sina koji je sjedinjen s Ocem u Duhu po jedinstvu Božanstva. Kako li je nedokučivo otajstvo toga Srca, koje je "hram Božji" i "šator Višnjega"! Istodobno, ono je "šator Božji s ljudima" (Otk 21, 3), jer Srce Isusovo, u svojem unutrašnjem hramu, prihvaća sve ljude. Tu borave svi koji su obuhvaćeni Božjom ljubavlju. Svima se mogu – u Srcu Isusovu - uputiti riječi prorokove: "Ljubavlju vječnom ljubim te. Zato ti sačuvah milost" (Jer 31, 3).

Za razmišljanje: Vjerujem li da je Isus Krist po svome uskrsnuću Gospodin koji ima svu vlast na nebu i na zemlji nad svime što je protivno čovjeku? Vjerujem li da mi Krist pobjednik želi iskazati ljubav, oprostiti grijehe i voditi me putem istinske sreće sve do života u vječnosti? Znadem li se u vjeri zadiviti pred uzvišenošću i mudrošću otajstva Isusove muke i proslave po kojemu smo spašeni?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET ŠESTI DAN: Postati prijatelj Srca Isusova

Prijateljstvo je vedar i pozitivan odnos između dvije osobe koje doživljavaju uzajamnu prihvaćanje i povjerenje. Sv. Augustin je kazao da prijatelji isto žele i isto ne žele. Prijateljstvo se temelji na ljubavi, povjerenju i međusobnom uvažavanju. Prijateljstvo je jedna vrsta ljubavi, a Bog je stvorio čovjeka s urođenom željom za ljubavlju i prijateljstvom s drugima. Za vedar život važno je imati povezanost s nekim tko nas cijeni i voli. U nedostatku toga čovjek se osjeća sam, napušten, i često bez nade. Život u potpunoj osamljenosti za čovjeka je jako težak.

Isus sam kaže da želi biti prijatelj svojih učenika: *“Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; vas sam nazvao prijateljima jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga”*(Iv 15,15). Isus s učenicima dakle ne želi relaciju podloštva, sužanjstva u neslobodi nego želi prijateljstvo, a On je najpouzdaniji od svih prijatelja, najčudesniji i najbolji prijatelj. Toga su sveci bili duboko svjesni.

Sv. Klaudio la Colombiere tako poticajno govori: „Isuse ti si jedini pravi prijatelj. Ti ne samo da sudjeluješ u mojim patnjama nego ih uzimaš na sebe i poznaješ tajnu kojom preobražavaš moje patnje u radosti. Ti me dobrostivo slušaš i kad ti iznosim sve gorčine uvijek ih zaslađuješ. Svuda te nalazim, nikada se ne udaljuješ od mene. Bilo gdje da idem ti si prisutan. Nije ti dosadno slušati me, niti ti dosadi činiti mi dobro. Ako te ljubim siguran sam da ćeš mi uzvratiti ljubav, ne trebaju ti moja dobra niti ti osiromašuješ darujući me. Iako sam siromašan čovjek, nitko mi ne može ukrasti tvoje prijateljstvo.

Sama smrt koja dijeli prijatelje mene će s tobom sjediniti. Sve protivštine života ne mogu ne udaljiti od tebe, nego naprotiv, nikada ne živim tvoju prisutnost kao u njima. Ti mi nikada nisi bliži do li kada mi izgleda da se sve protivi meni i da se sve protiv mene urotilo. Samo ti sa čudesnom strpljivošću uspijevaš podnositi sve moje mane. Sve moje nevjernosti i nezahvalnosti, iako te vrijeđaju, ne sprječavaju te da budeš uvijek spreman, samo ako ja to želim, da mi daruješ tvoju milosti i ljubav“.

Svetačka tradicija naziva Srce Isusovo, Srce prijatelj, prijateljsko Srce i kontemplira što sve Ono čini za dušu svoga prijatelja. Ono je tu kada nitko drugi nije, ljubi bezuvjetno i vječno, uvijek je spremno oprostiti, želi se družiti s nama, pomaže nam, pruža utjehu i sluša nas, vjerno je, nikada se ne mijenja. Čak kad se mi i udaljimo od njega ostaje naš prijatelj. Sv. Ljudevit Montforski tako poticajno o tom prevelikom otajstvu piše:

„O ljubezno i slatko Srce prijatelja koje s nama razgovaraš, blago govoriš i svojom privlačnošću pobjeđuješ. Da bi za nas zadobio pobjedu podlaže se svojim roditeljima, kako bismo mi zasjali u slavi on se sakrio kroz trideset godina. Srce ide tamo gdje ga ljubav goni, želi nas pronaći. Slab je, zadihan, umoran od puta sjeo je na zdencu, ali ne kako bi se odmorio nego zbog Samarijanke koju želi spasiti i zadobiti. Kojom li je mudrošću Srce puno milosrđa zadobilo tu grešnicu! To je čudo ljubavi. S najvećom ljupkošću svoga nježnog i slatkog Srca

obratio je Magdalenu i branio je od svih. Divimo se ljubeznom načinu kako je bez strogosti spasio ženu preljubicu iz ruku onih koji su je optuživali.

Vidite li kako se ponizuje pored nogu nesretnog Jude. Njegovo Srce mu govori, više mu: "Prijatelju moj, ne osuđujem te". Plače i uzdiše, ali Juda nije time dirnut. O nježno Srce puno ljupkosti, uistinu nisi poznato! Ljubav mu oduzima život, čini da nadživi smrt. On ostaje u Euharistiji. O Srce Isusovo kako je jaka tvoja ljubav! U vrtu plače i više, bori se za nas, u agoniji je shrvano od naših udaraca. Ne plače zbog samoga sebe iako njegova krv kapa u jarak. Budući da nas to sveto Srce ljubi, ne može podnijeti naše gubljenje. Njegovo Srce u toj užasnoj borbi s naporom sve nadvladava, zbog nas je osjetljivo, diže se i ide u susret smrti. Barbarski ga predaju kao nijemo janje mesaru, a on se ne tuži, ne prigovara. Uzimaju ga, vežu, tisuće puta udaraju, pribijaju čavlima, razapinju, a njegovo Srce je uvijek tako blago. Smatra ništavim sva trpljenja koja je pretrpio i zla koja su mu učinili. Njegovo Srce puno beskrajne ljubavi kaže: "Udarajte, udarajte još više, zadovoljan sam da me se dotuče, da se prolije sva moja krv samo da ljudima bude oprošteno samo da oni ne budu izgubljeni."

Motrimo kako Isus u svom Srcu skuplja malo snage i jakosti kako bi zadobio milost za svoje ubojice i grešnike. Njegovo Srce više nego usta kaže: "Oče moj, oprosti im, koliko više zbog njihova zla trpim, to ti više umanjuješ moju bol". Na kraju je umrlo Srce ili, radije, nije izgubilo život. Još je puno želje da trpi i nakon prijelaza. Otac je uslišao njegove molitve, njegov bok je proboden i iz njega je potekla rijeka vode, krvi i ljubavi. Konačno se pećnica otvorila, veliko Srce je probodeno, konačno je otkriveno zašto je Isus toliko trpio. Motreći plamen kojim je izgaralo to Srce osjeća se olakšanje, jer koplje mu je otvorilo prolaz da uđe u srca grešnika. S tih krvavih usta već stoljećima su izrečene riječi jednim umirućim i živućim glasom koje jedva razumijem. BOG SAM."

Isus je dakle naš prijatelj, prijatelj je i grešnika, provodio je vrijeme s grešnicima, ne da se pridruži njihovim grešnim navikama, nego da im navijesti radosnu vijest da je spreman svima oprostiti. Mnogi su se grešnici obratili na Njegove riječi života, Zakej je bio najbolji primjer za to. Kad su ga neprijatelji nazivali „prijateljem grešnika", htjeli su ga uvrijediti. Na Njegovu slavu i našu vječnu dobrobit, Isus je podnio takva omalovažavanja i postao „prijatelj privrženiji od brata" (Izreke 18,24).

Prispodoba o izgubljenom ovci pokazuje koliko su Isusu bili važni izgubljeni i ranjivi, oni koji su zalutali daleko od Boga i sigurnosti. Njemu su izgubljeni toliko važni da će ih tražiti sve dok ih ne nađe i vrati na sigurno, a to znači prihvaćanje i vršenje njegova nauka. „*Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam. Više vas ne zovem slugama. jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; vas sam nazvao prijateljima jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga*" (Iv 15, 14). Srce Isusa prijatelja, je vjerno Srce na koje uvijek možemo računati. Sv. Alfonz Liguori to ovako izražava:

„O koliko je vjerno lijepo Srce Isusovo, Srce prijatelja prema onima koje zove na svoju ljubav i prijateljstvo. *Vjerman je onaj koji vas poziva: on će to i učiniti* (ISol 5,24). Božja vjernost nam dopušta da se svemu nadamo iako ništa ne zaslužujemo. Ako smo izagnali Boga iz našega srca, otvorimo mu vrata i on će prema svome obećanju odmah ući: *Evo na vratima stojim i kucam, poslušaj li tko moj glas i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njime i on sa mnom* (Otk 3,20). Ako želimo milost, tražimo je od Boga u ime Isusa Krista, a on nam je obećao da ćemo je zadobiti. *Što god zaištete Oca u moje ime dat će vam* (Iv 14,13). Ako smo napastovani, položimo svoju nadu u njegove zasluge, i on neće dopustiti da nas neprijatelji napastuju preko naših snaga. *Ta vjerman je Bog, neće dopustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i dobar ishod da možete izdržati* (IKor 10, 13). O koliko je bolje osloniti se na Boga nego na ljude! Koliko puta ljudi obećaju a ne održe obećanje, ili jer lažu kad obećavaju, ili jer nakon obećanja mijenjaju odluku. Bog nije čovjek

da bi slagao, nije sin Adama da bi se kajao (Br 23,19). Bog ne može biti nevjeran svojim obećanjima, ne može lagati jer je sama istina; ne može promijeniti svoju volju jer sve što on želi je dobro i pravično.

Obećao je da će primiti svakoga tko mu dođe, pomoći svakome tko traži pomoć, ljubiti svakoga tko njega ljubi, pa zar to da ne učini. Ah, kad bismo i mi bili vjerni Bogu kako je on vjeran nama! Koliko smo mu puta u prošlosti obećali da ćemo biti njegovi, da ćemo mu služiti i ljubiti ga, a zatim smo ga izdali, napustili njegovu službu te se predali i podložili đavlu. Molimo da nam da snage da ubuduće budemo vjerni. Ah, blago nama ako budemo skupa sa Srcem Isusovim vjerni u onim malim stvarima koje traži od nas. On će biti vjeran nagrađujući nas prevelikom nagradom, i reći će nam što je obećao svojim vjernim slugama: *Dodi slugo dobri i vjerni! U malom si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga (Mt 25, 21).*“

Povjerenje u pravog prijatelja je bit svakog prijateljstva. To vrijedi i za naše prijateljstvo s Isusom. Dakle, s naše strane kao odgovor na Isusovo ponuđeno prijateljstvo i toliko puta dokazano prijateljstvo treba biti čvrsto povjerenje u Njega, u Njegovo prijateljsko Srce. Sv. Margareta Marija Alacoque to ovako svjedoči:

„U Srce Isusa, moga Spasitelja i prijatelja, položila sam svoju nadu. Ono se naslađuje biti mojom nadoknadom i plaćati otkupninu za mene. U presvetom Srcu nalazim sve ono što mi nedostaje u mom siromaštvu. Ono je prepuno milosrđa. Nikada nisam kušala bolji lijek u svim mojim žalostima od povjerenja u ovo divno prijateljsko Srce. U njemu se odmaram bez tjeskobe i počivam bez nemira. Nema ništa tako tvrdog i mučnoga u životu što se u Srcu Isusovu ne zasladi. Bolesnici i grešnici u Njemu nalaze sigurno utočište. Ovo Božansko Srce je razlog sve moje nade, moje je utočište, moja zasluga, moje spasenje i moje uskrsnuće. Dok traje njegovo milosrđe sigurna sam u svoje zasluge, ono je svemoćno u spasenju, u Njemu sam sigurna. Tako sam ispunjena njegovim dobročinstvima i milostima da to ne mogu niti iskazati, a izgleda mi da sam najmanja kapljica uronjena u ocean presvetog Srca“.

Za razmišljanje: Koliko sam proživljeno svjestan da Isus želi biti moj prijatelj? Kako doživljavam ovaj Isusov poziv na prijateljstvo?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET SEDMI DAN: Osobna posveta Srcu Isusovu

Učiteljstvo Crkve je istraživalo evanđeosku i teološku utemeljenost te povijest štovanja Srca Isusova, kao i usklađenost objava sv. Margarete s naukom Crkve. Crkva na čelu s papom prihvaća pobožnost Srcu Isusovu i preporuča posvetu Srcu Isusovu svim vjernicima. Papa Lav XIII. je enciklikom od 25. V. 1899. g. *Annum Sacrum* (Sveta godina) Crkvu i cijeli svijet posveti presvetom Srcu Isusovu.

A da posveta Srcu Isusovom nije samo neka povijesna vrijednost nego je trajno aktualna i preporučivana svim vjernicima svjedoče tekstovi učiteljstva Crkve našeg vremena. Tako papa sv. Ivan Pavao II. posvetu Srcu Isusovu naziva programom svoga pontifikata te kaže:

„U posveti je sadržan i program Drugog vatikanskog sabora. Posveta ljudskoga roda iz 1899.g. jest jedan korak od izvanredne važnosti u hodu Crkve i još je uvijek vrijedno da je se obnavlja svake godine za svetkovinu Srca Isusova. To isto vrijedi i za čin zadovoljštine što se običava moliti na svetkovinu Krista Kralja. Riječi pape Leona XIII. još su uvijek aktualne: “K

njemu se dakle treba uteći, koji je put, istina i život. Zalutali smo: trebamo se vratiti na Put; duhovi su potamnili: treba ukloniti tminu svjetlom Istine; zavlada je smrt: treba učiniti da život trijumfira” (Annum Sacrum, cit., str. 78). Nije li to program Drugog vatikanskog sabora i samoga moga pontifikata?“ (Pismo 11. lipnja 1999.)

A *Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji* koji je 2003.g. izdala Kongregacija za bogoštovlje tvrdi: „Postoje brojni oblici štovanja Spasiteljeva Srca. Neki su izričito odobreni i često preporučavani od Apostolske stolice. Između njih treba spomenuti: osobnu posvetu koja je prema Piju XI „Među svim vježbama koje se odnose na štovanje Presvetog Srca bez dvojbe glavna“ (br.171.).

Postavlja se pitanje što je to posveta Srcu Isusovu? Sam Isus moleći za svoje učenike reče: „*Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih očuvaš od Zloga. Oni nisu od svijeta kao što ni ja nisam od svijeta. Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet tako i ja poslah njih u svijet. I za njih posvećujem samog sebe da i oni budu posvećeni u istini.*“ (Iv 17,15-19).

Temelj posvete je sam Isus koji moli Oca da njegove učenike *posveti u istini* i dodaje *za njih posvećujem samoga sebe*. Drugim riječima, koristeći teološki rječnik temelj posvete kršćanina po Kristu u Duhu Svetome je krštenje, a onda se od nas traži osobni odgovor i rast u vjeri. Posveta Srcu Isusovu je u biti svjesna obnova krsnih zavjeta i čin potpunog predanja Srcu Isusovu.

Papa sv. Ivan Pavao II to izričito uči dodajući još i marijansku dimenziju Gospina zagovora: „Svjesni velikog izazova koji stoji pred nama, zazovimo pomoć Presvete Djevice, Majke Kristove i Majke Crkve. Neka Ona vodi narod Božji preko praga tisućljeća koje će uskoro započeti. Neka ih osvjetljava na putovima vjere, nade i ljubavi! Neka pomogne posebno svakog kršćanina da živi s velikodušnom dosljednošću posvetu Kristu koja ima svoj temelj u sakramentu krštenja i što prikladno nalazi potvrdu u osobnoj posveti Presvetom Srcu Isusovu, samo u kojem čovječanstvo može naći oproštenje i spasenje. (Pismo 11. lipnja 1999.).

Papa Ivan Pavao II. se u nauku o posveti oslanja na sv. Ljudevita Montforskoga za koga u pismu upućenu monfortancima reče da je *vrhunski teolog*, a posvetu koju on naučava preporuča cijeloj Crkvi. U enciklici *Otkupiteljeva Majka* poručuje: „Rado podsjećam na lik sv. Ljudevita Montforskoga koji je kršćanima ponudio posvetu Kristu po Mariji kao uspješno sredstvo da kršćanin može vjerno zaživjeti svoje krsne zavjete“ (br. 48).

Upravo zato što su posveta sv. Ljudevita Isusu po Mariji, ali i posveta Srcu Isusovu kako sugerira papa, obnova krsnih zavjeta one su prikladne i preporučive za sve vjernike jer se po krštenju postaje kršćaninom Po krštenju smo svi posvećeni, a svjesno prihvaćanje svoga krštenja u biti je temelj za osobni put življenja vjere.

Osim što je posveta Božji dar koji dobivamo na krštenju posveta je i naš odgovor vjere i potpunog predanja Isusu sa odlukom i željom da slušamo i vršimo njegov nauk u njegovoj riječi. To sam Isus kaže *posveti ih u istini: tvoja je riječ istina...da i oni budu posvećeni u istini*. U biti, Isus želi da prihvatimo Njega, njegovu ljubav, njegovo Srce, da budemo autentični kršćani, a na tom putu čin našeg predanja u Njegovo Srce je povlašteno sredstvo koje će nam trajno pomagati na tom lijepom ali zahtjevom putu.

Kod posvete Srcu Isusovu vjernik koji je postao svjestan ljepote i važnosti vjere te čiste ljubavi kojom Srce Isusovo ljubi i potpuno mu se daruje želi uzvratiti Srcu Isusovu tako da mu prikazuje i daruje samoga sebe i da mu Srce Isusovo pomogne da ga vjernik istinski

uzljubi, da bdiye nad njim i preda mu svoj cijeli život. Papa Pijo XI. uči: «Među činima pobožnosti presvetom Srcu Isusovu na poseban način se ističe posveta po kojoj Božanskom Srcu Isusovu prikazujemo nas same, sve što jesmo i posjedujemo, sve prikazujemo vječnoj Božjoj ljubavi od koje smo sve dobili» .

Sv. Margareta Marija Alacoque tako poticajno piše i pokazuje što je to posveta. Ona je naše cjelovito predanje: „O Presveto Srce predajem i posvećujem Tebi moje srce, duh, dušu, sjećanje, volju, cijelo moje biće da sve ono što budem činila i trpjela bude iz čiste ljubavi prema tebi i na tvoju veću slavu. Sve što budem slušala i gledala neka me vodi do toga da Tebe ljubim. Svi moji čini, sve moje riječi neka budu na slavu tvoga Veličanstva. Svi pokreti moga srca i mojih usana neka budu čini pokajanja za sve počinjene grijeha i sve propuste koje sam učinila. Preljubljeno Srce molim te da te toliko puta prizovem sebi, koliko puta udahnem i izdahnem prikazujući Te nebeskome Ocu za sve ono što sam dužna činiti.

O Srce puno dobrote usliši me! Srce o kome ovisim, za koje živim, uzmi svu vlast nada mnom. Raspali moju ljubav i preobrazi me u Sebe. Daj da svaki moj korak bude približavanje tebi, svaki čin sjedinjenje s tobom. Izjavljujem da bih radije trpjela tisuće smrti nego da se odvojim od tebe i u najmanjem ti budem nevjerna“.

Nema sveca koji na ovaj ili onaj način nije učinio ovaj čin potpunog predanja Bogu, jer bez da se svjesno prihvati biti kršćaninom, a to je obnova krsnih zavjeta, i bez predanja samoga sebe Bogu nema osobnog življenog puta vjere niti duhovnoga rasta. A mnogi sveci su to učinili upravo kao posvetu i predanje Srcu Isusovu.

Bl. Marija Terezija od sv. Josipa to ovako izražava: „Moj Spasitelju, Ti si me osposobio, Ti si me doveo do ove odluke, da sve dadem za to, da bih posjedovala istinu, da bi postala udom Tvoje svete Crkve. Ah, da bi moje usne našle riječi da hvalim Tebe, da ti izrazim svoju zahvalnost! Primi moju volju, primi moje srce, primi moj život. Iz srdačne ljubavi i zahvalnosti žrtvujem ti svoju volju, svoje srce, svoj život. Tebi pripadam, o slatko Srce Isusovo, tvoja želim biti uvijek i zauvijek. Ali kako je bijedna ova žrtva? Ah, moj Spasitelju, kako bih žarko željela da ti mogu dokazati svoju ljubav!“

U posveti kako uči svetačka tradicija osobito je vidljiva dimenzija potpunost predanja. Ista blaženica nastavlja: „Božansko Srce ne želi dio našeg srca, nego naše cijelo srce, sa svom svojom ljubavlju i cijelom voljom.“

Posveta Srcu Isusovu ne sastoji samo u izgovorenim riječima posvetne molitve, nego puno više u nastojanju njezina življenja svakoga dana. Posveta Srcu Isusovu postupno vodi vjernika do promjene života. Kako kaže bl. Marija Terezija „na mjesto vlastitog srca treba staviti Isusovo Srce s njegovim osjećajima, s njegovim bolima, s njegovim željama, s njegovim htijenjima“.

Sama narav ljubavi svecima čini ovo spontanim. Ista blaženica nastavlja: „Probudimo se u Bogu i mislimo, krećimo se, radimo i molimo u najsrdačnijem sjedinjenju s Njim. Sve što radimo, ima samo jednu svrhu – Njegovu službu – služite Njemu! Da li direktno, ili indirektno, posve je isto, jer u našem bližnjemu služimo indirektno Njemu... Tko može bilo koga na svijetu ljubiti, a da ne misli uvijek i uvijek na svoga ljubljenoga? Prirodnom čovjeku je gotovo nemoguće da iz svojih misli odstrani ljubljeno, a zar bi u nadnaravnom životu trebalo biti drugačije? Moralo bi nam biti nemoguće da naše misli odvratimo od Boga, od Božanskog Spasitelja!“

Jedini smisao posvete Božanskom Srcu Isusovu jest ljubav i služenje Srcu Isusovu iz ljubavi. To je i bit svake ispravno shvaćene posvete Srcu Isusovu.

Za razmišljanje: Jesam li učinio svjesno opredjeljenje za Isusa Krista i obnovio krsne zavjete? Predajem li i posvećujem samoga sebe Srcu Isusovu? Koliko se to odražava u mom životu?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET OSMI DAN: Posveta obitelji i svijeta Srcu Isusovu

U katoličkoj svetačkoj i pobožnoj tradiciji, u praksi i nauku učiteljstva Crkve kad se govori o posveti, onda se ona ne svodi samo na osobnu posvetu nego se govori i o posveti obitelji pa i svijeta. Dosta samo podsjetiti na pobožno obećanje Srca Isusova sv. Margareti Marija Alacoque da će na poseban način blagosloviti i štiti obitelji koje budu štovale njegovo Srce i Njemu se posvete.

Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji koji je 2003. g. izdala Kongregacija za bogoštovlje uz osobnu posvetu obitelji Srcu Isusovu izričito preporuča: „Postoje brojni oblici štovanja Spasiteljeva Srca. Neki su izričito odobreni i često preporučavani od Apostolske stolice. Između njih treba spomenuti: Posveta obitelji pomoću koje obiteljska jezgra, već sudionica na otajstvu jedinstva i ljubavi između Krista i Crkve snagom sakramenta ženidbe, biva posvećena Gospodinu, kako bi on vladao u srcima svakoga od njezinih članova“ (br.171.).

Povlašteno mjesto susreta ljudskog srca s drugim srcem je obitelj. U tom smislu pobožnost Srcu Isusovu se po svojoj naravi prelijeva i na obitelj. Muž, žena i djeca, braća i sestre kao kršćani međusobno se ljube ljubavlju koja svoj zadnji izvor ima u Srcu Isusovu. Osobne relacije u ljubavi i iskrena ljubav prema Srcu Isusovu se uzajamno prožimaju i duhovno rastu.

Papa sv. Ivan Pavao II. kršćanske supružnike potiče: «Vama mladencima, upućujem svoj očinski nagovor da uvijek držite uprti pogled u Srce Isusovo, Srce Kralja i središte svih srdaca. Od njega naučite veliki nauk ljubavi, dobrote, žrtve, pobožnosti, koji su toliko potrebne svakoj kršćanskoj obitelji. Iz Srca Isusova crpite snagu, vedrinu, autentičnu i duboku radost vašeg bračnog života. Crpst ćete njegove blagoslove ako njegova slika, osim što je utisnuta u vaše srce, bude izložena i čašćena u vašim obiteljima».

Obitelj koja se posveti Srcu Isusovu kao što to pape neprestano uče i potiču usredotočuje se na Isusa, a članovi obitelji sukladno njihovoj dobi i duhovnim snagama utječu se Srcu izvoru ljubavi i mira te to prenose jedni na druge.

Sv. Majka Terezija iz Kalkute ukazuje na euharistiju kao bitnu poveznicu posvete, Srca Isusova i obitelji: „Mi počinjemo dan s euharistijom i završimo ga urom klanjanja. Najveći dar za nas. U šutnji smo s Isusom. Nastojte u svome životu iskusiti da je radost iskustvo što Bog daje u klanjanju. On je uvijek živi Isus, čeka. Ako ste umorni dođite, njegovo Srce je otvoreno da vas uzme k sebi. Njegovo Srce je potpuno naše. Zato nastojte sebe i svoje obitelji posveti presvetom Srcu“.

Obitelj koja se posveti Srcu Isusovu kao uzor treba pred sobom imati svetu obitelji s dubokim poštovanjem promatrajući sveti život skroovitosti Isusa, Marije i Josipa. Pristajanje vjerom na Božji plan spasenja kršćanska zajednica postaje jedna Božja obitelj i svećenički narod osposobljen da svoj život prikaže Bogu kao žrtvu ugodnu iz ljubavi. Svaka je obitelj pozvana da u suživotu odaržava sliku svete Obitelji iz Nazareta. U njoj vidimo potpuno ostvarenu uzajamnu suradnju i savršen odgovor na Božji plan spasenja.

Papa Pavao IV. O tom svetom uzoru za obitelj ovako razmatra: „Nazaretska je kuća škola u kojoj se počinje upoznavati život Kristov. To je zapravo škola Evanđelja. U njoj najprije učimo gledati, slušati, misliti i potpuno upoznati koja se velika i tajna snaga nalazi u ovoj vrlo jednostavnoj, poniznoj i divnoj objavi Sina Božjega. Ujedno možda i naučimo pomalo Ga nasljedovati.

Ovdje zapravo shvaćamo način i put kojim lako možemo upoznati tko je Krist. Ovdje osobito razumijemo koliko treba cijeniti ono što se odnosi na njegov boravak među nama, a to nekako uključuje: mjesta, vremena, običaje, govor, svete obrede, napokon sve čime se Isus služio da se očituje svijetu. Ovdje sve ima glas, sve ima značenje.

Doista, ovdje u ovoj školi uviđamo zašto se mora održavati duhovna stega, ako netko želi slijediti nauk Evanđelja i biti Kristov učenik.

O, kako bismo se rado htjeli vratiti na svoje djetinjstvo i ponovo se povjeriti ovoj poniznoj, a ujedno tako uzvišenoj Nazaretskoj školi. O, kako bismo žarko željeli obnoviti svoja nastojanja da stječemo pravo životno znanje uz Mariju, i razumijevanje božanskih istina. Ali ovdje smo se zaustavili samo kao hodočasnici i prisiljeni smo se odreći te želje, jer razabiremo da se na ovom svijetu ne može nikada potpuno dovršiti rad oko upoznavanja Evanđelja. Nećemo ipak otići, a da iz Nazareta ne uputimo na brzu ruku i kao usput, nekoliko kratkih napomena.

Nazaret nas najprije uči šutjeti. O, kada bi u nama ojačala cijena šutnje, toga divnog i tako potrebnog svojstva duše, u vrijeme kada na nas u ovome uzburkanom i odveć uznemirenom životu, u ovo naše doba, juriša toliko povika, galame i vike. O, nazaretska šutnja, uči nas da budemo učvršćeni u dobrim mislima, zaokupljeni nutarnjim nadahnućima, da budemo dobro pripravnici slušati tajne Božje savjete i upute istinskih učitelja.

Uči nas koliko je potrebno i koliko vrijedi spremanje, nauk, razmatranje, osobni i skroviti način života, molitva koju u tajnosti vidi samo Bog. Osim toga, ovdje upoznajemo domaći način života. Neka nas upravo Nazaret podsjeti što je obitelj, zajedništvo obiteljske ljubavi, ozbiljna i sveta ljepota obitelji, sveto i nepovredivo vlasništvo obitelji; neka nam pokaže kako je sladak odgoj u obitelji, koji ne može ništa drugo zamijeniti; neka nas nauči koja je prirodna uloga obitelji u društvenom poretku.

Ovdje napokon upoznajemo obvezu rada. O Nazaretu, o kuću drvodjelčeva Sina, želimo najradije baš ovdje shvatiti i proslaviti, doduše strogi, ali otkupiteljski zakon ljudskog rada. Ovdje želimo tako obnoviti dostojanstvo rada da to svi doznaju. U ovoj kući želimo podsjetiti i na to da rad ne može biti sam sebi svrhom, nego da svoju slobodu i vrijednost prima ne samo iz gospodarske važnosti, nego i zato što nas upravlja prema divnome cilju.“

Osim osobne i obiteljske posvete tradicija Crkve i učiteljstvo govore i o posveti svijeta presvetom Srcu Isusovu. A kao što smo vidjeli to je papa Lava XIII 1899. g. i učinio. Bog ljubi svijet koji je stvorio. Ostajemo zadivljeni vidjevši tu beskrajnu Božju ljubav usprkos grijeha ljudi. *"Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni"* (Iv 3,16.).

Onaj tko se posveti Srcu Isusovu ne može se zatvoriti u neku svoju sferu isključivog intimizma nego ima i poslanje svjedočenja ovome svijetu. Dirljivo je pobožno obećanje koje Srce Isusovo po sv. Margareti Mariji Alacoque daje onima koji aktivno budu sudjelovali u posveti svijeta: „Imena onih koji budu širili ovu pobožnost bit će zapisana u mome Srcu, odakle se nikada ne će izbrisati“. Isus izričito govori o poslanju svojih učenika: *„Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet tako i ja poslah njih u svijet.“* (Iv 17,17) Tako da osoba koja se posveti Srcu Isusovu ne brine se samo za svoje posvećenje i spasenje nego je pozvana živjeti u duhu posvete u svijetu.

Onaj tko se posveti Srcu Isusovu postaje dionik posvete vlastitoga naroda i čovječanstva. Osjeća bilo Srca Isusova koje ljubi, osjeća bilo ljudi u tjeskobi koji traže spasenje, osjeća potrebu ovog svijeta za Bogom te moli i radi na slavu presvetoga Srca.

Papa sv. Ivan Pavao II. izravno povezuje posvetu Srcu Isusovu s misijskim poslanjem svih vjernika i cijele Crkve: „Posveta – vrhunac i kruna čašćenja Srca Isusova. Papa Leon XIII. predstavio je posvetu ljudskoga roda Srcu Isusovu kao “vrhunac i krunu svih počasti koje su se običavale iskazivati Presvetom Srcu” (Annum Sacrum, br.72). Enciklika potom objašnjava da se ta posveta duguje Kristu, Otkupitelju ljudskoga roda, za ono što je on u sebi i za ono što je učinio za sve ljude. Budući da u Presvetom Srcu vjernik susreće simbol i živu sliku neizmjerne ljubavi Kristove, koja sa svoje strane potiče da se uzajamno ljubimo, on ne može ne zamijetiti potrebu osobnog sudjelovanja u djelu spasenja. Stoga je svaki član Crkve pozvan vidjeti u posveti jedno darivanje i obvezivanje Isusu Kristu, Kralju “izgubljenih sinova”, Kralju koji sve zove “u luku istine i jedinstvo vjere”, Kralju svih onih koji čekaju da budu uvedeni “u svjetlo Boga i njegova kraljevstva”. Ovako shvaćenu posvetu treba staviti uz bok misijske djelatnosti same Crkve, jer odgovara želji Srca Isusova da širi u svijet, kroz udove svoga Tijela, svoje potpuno predanje Kraljevstvu, i da uvijek sve više ujedinjuje Crkvu u prikazanju Ocu i njezinu postojanju za druge (Pismo 11. lipnja 1999.).

Za razmišljanje: Kako živim svoju kršćansku posvetu u ovome svijetu? Molim li se za Crkvu i svijet da upozna i uzljubi Srce Isusovo? Koliko se to odražava u mom životu?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica.

DVADESET DEVETI DAN: Srce Isusovo izvore svetosti, svetost cilj posvete presvetom Srcu Isusovu

Svetačka tradicija se ne zadovoljava prosječnim, neophodnim i minimumom nego naglašava da je svetost cilj kojemu Božansko Srce želi voditi vjernika. Sveci, prvo sami herojski velikodušno žive vjeru, a onda kao duhovni vođe vjerni Kristu i Evanđelju sve kršćane pozivaju na taj isti put. Njihov život i njihovi spisi imaju cilj potaknuti i voditi vjernika putem duhovnog savršenstva do svetosti. U tome prethode nauku Drugog vatikanskog koncila (LG 39-43) koji naglašava opći poziv na svetost. Sv. Ljudevit Montforski o tome ovako poticajno poše:

„Dušo, živa slika Božja, otkupljena dragocjenom krvlju Isusa Krista, Gospodin tvoj želi da u ovom životu postaneš sveta kao on, a u drugom slavna kao on! Posve je sigurno da je tvoj poziv postići svetost Božju. Tome moraju smjerati sve tvoje misli, sve tvoje riječi, svi tvoji čini, sve tvoje pokore i sva tvoja nastojanja u životu; inače se protiviš Bogu, jer ne činiš ono za što te je stvorio i radi čega te uzdržava. Oh, divnoga li djela! Prah se pretvara u svjetlo, blato u čistoću, grijeh u svetost, stvor u Stvoritelja i čovjek u Boga! Oh, divnoga li djela! – ponavljam, ali to je djelo tako teško u samome sebi i nemoguće samoj naravi. Jedini ga Bog može proizvesti svojom milošću, i to milošću obilnom, izvanrednom. Stvaranje čitavog svemira nije tako veliko remek-djelo kao to“ (MT 3).

Iz teksta je jasno da je za sv. Ljudevita svetost teologalna kategorija, to jest povezana s našim odnosom s Bogom, sjedinjenjem i preobraženjem duše u Isusa Krista. Kada svetac govori o pozivu na svetost, ne ostaje neodređen nego ukazuje i na samu njenu bit, a tu bit papa sv. Ivan Pavao II. ovako izražava:

„Isus – kako opet piše evanđelist Ivan – "povika jakim glasom: *Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene. Kao što reče Pismo: Rijeke će žive vode poteći iz njegove nutrine*". Evanđelist dodaje: "To reče o Duhu kojega su imali primiti oni što vjeruju u njega" (Iv7,37-39). Svi se želimo približiti tom izvoru žive vode. Svi želimo piti iz božanskoga Srca koje je izvor života i svetosti. U njemu nam je dan Duh Sveti, koji se trajno daje svima koji se klanjajući i s ljubavlju približe Kristu u njegovu Srcu. Približiti se izvoru znači, doseći početak. Na svijetu nije stvoreno nijedno drugo mjesto odakle bi u ljudski život tekla svetost, osim toga Srca koje je toliko ljubilo. "*Rijeke žive vode*" potekli su u tolika srca... i još će dalje teći! Svjedoče o tome sveci svih vremena“.

Današnja teologija duhovnosti pojašnjava da je postizanje svetosti uvijek jedan proces i put, a bitni elementi tog puta duhovnoga rasta su sljedeći: svetost je cilj duhovnoga života shvaćena kao životni plan, sa strane vjernika treba biti težnja usmjerena prema tom cilju i koristeći se sredstvima koje Crkva raspolaze i koja preporuča. Za ostvarenje toga treba vrijeme i to se događa po etapama duhovnoga rasta. Bl. Marija Terezija o nekim bitnim stvarima vezanim uz ovo poručuje:

„Sve treba svoje vrijeme, a najviše unutarnja preobrazba čovjeka: to znadu svi, iz iskustva!“ A da treba ulagati puno truda u nutarnjem životu i da treba puno vremena, nije samo antropološka pretpostavka nego Majka i Utemeljiteljica Karmela BSI zajedno sa svom svetačkom i karmelskom tradicijom to pripisuje i pozitivnoj Isusovoj volji. Srce Isusovo to samo tako želi da bi duša iskustveno naučila vrednovati dragocjenost dara.

„Kad bi Božansko Srce Isusovo sve naše želje i molitve, koje mi dnevno i na blagdane osobito – utapamo u more ljubavi i milosrđa za svaku od nas – uslišalo, moralo bi se očekivati, da bismo sve morale biti svete. Ali Božanski Spasitelj ne dopušta nam da postignemo na tako brz i lak način tako željno očekivani cilj – svetost. Radije nas pušta da se kroz mnoge godine neumorno borimo i oko toga trudimo.“

U konkretnom svakodnevnom životu sveci nastoje sve svoje čine i djela usmjeriti na postizanje svetosti. Bez ucjepljenja u praksu svakodnevnice, općeniti poziv na svetost ostaje bez korijena na kojemu bi mogao izrasti plod. Sv. Ljudevit to poručuje kada govori o življenju posvete, on uvjerava o potrebi: „da se njome poslužiš da postaneš sveta i nebeska, jer je ova tajna samo toliko velika koliko se koja duša njome okoristi. Pazi da ne ostaneš skrštenih ruku, besposlena, jer bi ti moja tajna mogla postati otrov i biti na propast. I u onoj mjeri, kojom se budeš njome služila u običnim poslovima svoga života, upoznat ćeš njezinu vrijednost i izvrsnost“ (MT 1).

Sv. Uršula Ledochowska o tome ovako piše: „Srce Isusovo izvore svetosti! Moj cilj, smisao moga života je svetost, to znači postići pravi i istinski život, Božji život u meni. Ipak nije lako umrijeti mome starom „ja“ i postići istinski život to jest da Krist živi u meni i da ja budem sveta. Kome se trebam uteći kako bi zadobila pomoć u mojim nastojanjima da zadobijem božanski život, kada znam da sam slaba i da sama ne mogu ništa? Uteći ću se Srcu moga Gospodina i u Njemu zadobiti pomoć u svim potrebama. Kada se radi o težnji za svetošću mogu potpuno računati na pomoć moga Boga jer kako kaže apostol Pavao: „*Ovo je volja Božja, vaše posvećenje*“. Ako se ja ustrajno utječem divnom i vjernom Srcu Isusovu i neprekidno Ga zazivam, ako učim Isusove kreposti blagost, poniznost, poslušnost, ovo Srce koje me toliko ljubi, će mi sigurno pomoći da postignem svoj cilj, svetost. O božansko Srce, primi moju čvrstu odluku, neka košta koliko košta, ali ja želim biti sveta, želim da ti moj Isuse živiš u mojoj duši, ne ja, nego ti moj Gospodine“.

Dakle, po krštenju je svetost darovana kao poziv i bitno posvećenje u vjerniku mora zaživjeti, mora postati odgovor i u konkretnom životu i proživljena svetost. Za kršćane svetost

je najviša vrednota koja nadopunja i usavršuje sve druge ljudske i duhovne vrijednosti i krjeposti. Svetost svjedoči o Božjoj prisutnosti u nama koja preobražava, usavršuje i usrećuje privlačeći ljude Bogu. Mi u vjerovanju ispovijedamo: „vjerujem u općinstvo svetih“.

A svaka svetost je crkvena, eklezijalna, ostvaruje se živeći u Crkvi i za izgradnju same Crkve. Ne postoji privatna svetost. Ona je uvijek osobna u zajednici vjernika i za izgradnju Crkve. Sljedeći klasični nauk katoličke duhovnosti koji biblijske temelje pronalazi u hvalospjevu ljubavi apostola Pavla (1Kor 13), teološki ga je možda najjasnije izrazio sv. Toma Akvinski: „Savršenstvo kršćanskog života se na poseban način sastoji u ljubavi“ Svetačka tradicija naglašava ljubav kao bit kršćanskog života i svetosti. Taj nauk je potvrdio i Drugi vatikanski koncil: „Jer ljubav je kao veza savršenstva i izvršenje zakona, upravlja svim sredstvima posvećenja, daje im oblik i dovodi ih do savršenstva“ (LG 42).

Duhovni rast svake duše mjeri se po tome s koliko oslobođenosti od grijeha, duha svijeta i sebeljublja, s koliko čistoće ljubavi duša odgovara na čistu ljubav Srca Isusova. Onoliko je duša napredovala na putu svetosti koliko više ljubi Srce Isusovo i onda u Njemu i po Njemu, sebe i blišnjega.

Koliko duša više postaje toga svjesna u njoj se javlja polet i poticaj o kome tako lijepo svjedoči bl. Marija Terezija „Vrijeme leti, kao san prolazi cijeli život. Mислеći na to, ne trebamo li iskoristiti ne samo dane, nego i sate i minute, Bogu da služimo, Boga da ljubimo, da bi uspjeli prispjeti upravo gore do vrha brda, gdje je sv. Suzo vidio na predzadnjoj litici stijene, samo četiri ili pet, a na najvišem vrhu samo jednu dušu!“

Za razmišljanje: Težim li čistom ljubavlju ljubiti moga Boga? Što me najviše priječi da uzljubim Srce Isusovo? Koliko se s tim borim u mom životu?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica

TRIDESETI DAN: Srce Isusovo izvore naše radosti u vremenu i vječnosti

Radost i zadovoljstvo se javljaju u duši zbog posjedovanja ili kušanja nekoga dobra. Svojom radošću i vedrim raspoloženjem duša iskazuje čast Bogu, a nama ljudima ono je potrebna snaga da se u evanđeoskom duhu nosimo s problemima života, jer Gospodin je prijatelj svakoga zdrava zadovoljstva i radosti. Bit samog evanđelja je u tome da je ono radosna vijesti. Taj evanđeoski duh zadovoljstva i radosti nužan je i za duhovni rast svake osobe.

Isus više puta ponavlja svoju žarku želju da se vidi kako njegova radost raste u dušama vjernika: „*Da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna*“ (Iv 15,11). A apostol Pavao poručuje kršćanima: „*Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim, radujte se.*“ Radost u službi Bogu, znak je povjerenja prema njemu koji nam je dao poslanje na zemlji.

Bl. Marija Terezija sve potiče na zahvalnost Bogu u tim iskustvima: „Kad ti se dogodi nešto lijepo i ugodno, odmah za to zahvali Bogu koji ti je udijelio ovu radost i sjeti se da se u Njemu nalazi sve što je dobro i lijepo, neizmjereno i savršeno.“ Koliko je duša više ili manje slobodna od same sebe, od sebeljublja i koliko ima čiste ljubavi prema Bogu, toliko je dublja i nepomućena radost i mir u njoj. Posljedica je toga osjećaj da duša nije sama te svjedoči evanđeosku vedrinu i radost. Ista blaženica tako poticajno piše da duša treba sve učiniti da čuva taj evanđeoski duh u sebi: „Došlo što mu drago, u unutarne odaje ne smije ništa provaliti, jer je to stan Božji u nama.“

Radost u službi Bogu znak je zahvalnosti jer nas on ne prestaje obasipati svojim dobročinstvima. Ništa ne veseli toliko darovatelja koji iz ljubavi dijeli svoje darove kao kada

vidi da je onaj kome je darovano vedar i sretan, s druge strane onaj kome je darovano i sam postaje darovatelj jer je to svojstveno ljubavi. Svetačka tradicija motri Srce Isusovo i Njegovo duhovno bogatstvo kao prvi i zadnji temelj evanđeoske radosti. Sv. Margareta Marija Alacoque o tome ovako piše:

„Gospodin mi je dao shvatiti da je njegovo Srce svetište nad svetištima, izvor radosti. Svetište ljubavi koje želi biti upoznato kao posrednik između Boga i ljudi, posrednik svemogućí koji želi da vlada mir između Boga i ljudi. Ono želi zaustaviti kazne koje zaslužujemo zbog naših grijeha i zadobiti nam milosrđe. Srce je utočište i siguran zaklon za one koji se budu htjeli njemu uteći. Takvi će izbjeći Božjoj pravdi čija srdžba bi mogla potopiti grešnike sa njihovim tolikim grijesima koji ga uvelike vrijeđaju.

Srce Isusovo je prijestolje milosrđa gdje su najbjeđniji najbolje prihvaćeni, jer ih ljubav vodi u ponor njihove bijede. A ako smo i mi slabi, hladni, nečisti, nesavršeni, nije li Srce Isusovo goruća pećnica u kojoj se treba pročistiti i usavršiti kao zlato u talionici kako bi za Njega postali živa hostija, žrtvovana za njegove planove? Ovo Božansko Srce je ponor radosti i svakoga dobra u kome se trebamo izgubiti, kako više ne bi uživali ni u čemu što je zemaljsko. Srce je ponor ljubavi u kome je odaja našeg vječnog odmora.

Srce Isusovo je neiscrpan izvor milosrđa i svih slasti, što se više iz njega crpe to su one u njemu obilnije. Srce je izvor žive vode, izvor obilja radosti, blagoslova i milosti. Neiscrpan je izvor svakog znanja i ljubavi svetaca. Srce Isusovo je skriveno blago koje se samo želi objaviti nama i obogatiti naše siromaštvo. Škrinja je nebeskog i zemaljskog blaga.

Srce Isusovo je svetohranište, raj mira i naslada, oltar naših žrtava, uzvišeni posvetitelj, jedino što je potrebno našem srcu. Ono je naš učitelj koji nas uči kako Ga ljubiti svom dušom. Srce Isusovo želi biti u nama kvasac vječnog života, osloboditelj od lanaca Sotone, zaštita u olujama ovog života, božansko blago kojim ljudi mogu platiti svoje dugove i zadobiti vječni život.“

Evanđeoska radost i vedrina plod su Duha, plod su ljubavi i zbog toga one ne dokidaju žrtvu, nego je preobražavaju dajući u Božjim očima puninu vrijednosti i plodnosti i žrtvi i radosti. Zbog toga sveci potiču na služenje Srcu Isusovu u svemu. Sv. Uršula Ledochowska uči:

„Srce Isusovo radosti i srećo sviju svetih. Ljubav, najdivniji Božji dar ponuđen siromašnim ljudima. Što bi bio ovaj naš ljudski život bez ljubavi i radosti? Ljubav prosvjetljuje, daje istinsku vrijednost, donosi sreću i radost. Srce Isusovo izvor ljubavi i radosti nam dopušta da Ga ljubimo, želi da Ga ljubimo. Mogu pružati svoje ruke i reći Mu: Preslatko Srce Isusovo, izvore sreće i radosti, ljubim te, ljubim te više od svega. Tebi za ljubav se isplati žrtvovati i sve podnijeti. Sretne li duše koja je izabrala preslatko Srce Isusovo kao predmet sve svoje ljubavi. U Njemu će pronaći svu svoju sreću i radost.“

Kršćanski život, služenje Bogu ima svoju dinamiku rasta. Događa se u ovome životu, a vodi prema punini života s onu stranu u vječnost gdje ćemo skupa sa svim svetima uživati vječno zajedništvo radosti, ljubavi i mira. Papa sv. Ivan Pavao II. ljude i ovaj svijet koji tako lako zaboravlja na ove velike i prevažne stvari potiče:

„Od nade do ispunjenja, od želje do ostvarenja, od zemlje do Neba: čini se da je to ritam prema kojem slijede jedan za drugim tri posljednja zaziva litanija Presvetoga Srca. Nakon zaziva "spasenje onima koji se u te uzdaju" i "ufanje onima koji u tebi umiru", litanije završavaju obraćajući se Srcu Isusovu kao "radosti sviju svetih". To je već gledanje raja; to je kratka oznaka o životu na Nebu; to je kratka riječ koja otvara beskrajne prostore vječnoga blaženstva. Na ovoj zemlji učenik Isusov živi u očekivanju da dostigne svojeg Učitelja, u želji da promatra njegovo lice, u žarkoj težnji da zauvijek s njim živi.

Na nebu naprotiv, nakon što se ispuni očekivanje, učenik se već nalazi u radosti svojega Gospodina (usp. Mt 25, 21-23); promatra lice svoga Učitelja, ne više preobražena samo kroz koji tren (usp. Mt 17, 2) nego kako vječno sjaji u bljesku vječnoga svjetla; živi s Isusom i samim Isusovim životom. Život neba nije drugo nego savršeno, neprolazno, snažno uživanje Božje ljubavi – Oca, Sina i Duha Svetoga-; ništa drugo nego posvemašnja objava nutarnjega Kristova bića i puna komunikacija u životu i ljubavi, koji izvire iz njegovoga Srca.

U Nebu blaženici vide zadovoljenu svaku želju, ispunjeno svako proroštvo, zasićenu svaku žeđ, ispunjenu svaku težnju. Stoga je Kristovo Srce izvor života ljubavi za sve: u Kristu i po Kristu nebeski su blaženici ljubljani od Oca koji ih sa sobom sjedinjuje vezom Duha, božanskom Ljubavi; u Kristu i po Kristu oni ljube Oca i ljude, svoju braću, ljube ljubavljaju Duha. Srce Kristovo životni je prostor blaženika: mjesto gdje ostaju u ljubavi, uzimajući iz njega vječnu i bezgraničnu radost. Beskrajna žeđ za ljubavlju, tajnovita žeđ koju je Bog stavio u ljudsko srce, smiruje se u božanskom Kristovu Srcu. Tu se u punini očituje Otkupiteljeva ljubav prema ljudima kojima je potrebno spasenje; Učitelja prema učenicima koji su željni istine; Prijatelja koji ništi udaljenosti i sluge uzdiže na razinu prijatelja, zauvijek, u svemu. Snažna želja koja se na zemlji izražavala uzdahom: "Dođi, Gospodine Isuse!" (Otk 22,20), sada se na Nebu preobražava u gledanje licem u lice, u mirnom posjedovanju, u stapanju života: Kristova u blaženicima i blaženika u Kristu!"

Za razmišljanje: Radujem li se zbog toga što sam vjernik? Razmišljam li ikada o vječnosti i vječnom životu u radosti i ljubavi koji bi mogao zadobiti, ali i izgubiti ovisno o tome kako služim Bogu, kako služim Srcu Isusovu?

Litanije Srcu Isusovu i Zlatna krunica

DODATAK: POSVETA I POSEBNE POBOŽNOST I MOLITVE SRCU ISUSOVU

ČIN SLAVLJENJA POSVETE SRCU ISUSOVU

Za posvetiti se Srcu Isusovu dosta je izmoliti posvetnu molitvu, ako je moguće bolje pred slikom Srca Isusova. Onima koji se posvete Srcu Isusovu preporučamo da se koji dan prije ispovjede, a na sam dan posvete, ili ako im to tada nije moguće koji dan kasnije, neka se pričeste s tom nakanom.

Sam čin obavljanja posvete Srcu Isusovu može se obaviti jednostavnom molitvom posvete onom koju nalazite u ovom priručniku ili nekom drugom molitvom posvete. Posveta može biti učinjena osobno, bez ičije prisutnosti u prostoru koji vjernik izabere, vlastitoj sobi, nekoj crkvi ili svetištu, može biti obavljena u prisutnosti nekog prijatelja, člana obitelji, svećenika ili u nekoj molitvenoj zajednici.

Molitva posvete je čin štovanja Srca Isusova našeg predanja Njemu, a onda u svakodnevnom životu trebamo nastojati ući u nutarnji duh posvete i usvojiti ga kao jednu vrijednost našeg življenja vjere koja nas vodi putem duhovnoga rasta.

To usvajanje nutarnjeg duha posvete Srcu Isusovu stječe samo u dužem vremenskom razdoblju življenja posvete dinamikama, praksama i sredstvima koje smo nalazimo u ovoj knjizi. Neke savjete sv. Margarete smo saželi u dodatku koji nosi naslov *Kako živjeti posvetu Srcu Isusovu u svakodnevnoj praksi vjere*.

Za one koji osobno ili u grupi žele na svečaniji način obaviti sam čin posvete Srcu Isusu donosimo obrazac se nadahnjuje na praksi posvete Isusu po Mariji koju je prakticirao i učio. sv. Ljudevit Montfortski. Taj obrazac se sastoji iz ispovijesti vjere pred otvorenim

Evandjeljem, obnovom krsnog zavjeta pred krstionicom i molitvom posvete pred oltarom ili kipom Srca Isusova.

Za slavljenje čina posvete koji slijedi ovaj obrazac treba prirediti Sveto pismo, blagoslovljenu vodu, ako nema krsnog studenca, i sliku ili kip Srca Isusova. Naravno da se mogu koristiti i drugi simboli tijekom slavlja kao paljenje svijeće prigodom obnove krsnih zavjeta, prikazivanje cvijeća, lančića, svijeća ili tamjana na oltaru ako se obred slavi u Crkvi. A može se zamoliti nekog svećenika da predvodi ovo slavlje.

Za početak se može zapjevati neka prikladna pjesma.

Znak Križa: *U ima Oca i Sina i Duha Svetoga*

Predvoditelj: Bog koji nas je u Kristu ponovno rodio iz vode i Duha Svetoga, neka bude sa svima vama.

Odgovor: I s duhom tvojim.

Uvodni pozdrav predvoditelja ovim ili sličnim riječima: Braćo i sestre, skupili smo se da slavimo čin posvete N.N. Srcu Isusovu. Zahvalimo Bogu koji nam je darovao život, a nakon pada u grijeh iz ljubavi nas otkupio smrću i uskrsnućem svoga Sina Isusa, i posvetio izljevom Duha Svetoga u svojoj Crkvi. Molimo da N.N. koji će obnoviti svoje krsne zavijete i posvetiti se Srcu Isusovu da pod Marijom zaštitom vjerno živjeti svoj kršćanski život i jednoga dana dospije u vječno zajedništvo blaženih u nebu. A sada ćemo našu žarku želju za Bogom iskazati molitvom psalma.

Antifona: Dođite, slavimo Gospodina koji je izvor života.

O Bože, ti si Bog moj;
gorljivo tebe tražim;
tebe žeda duša moja,
tebe želi tijelo moje,
kao zemlja suha, žedna, bezvodna.
U Svetištu sam tebe motrio
gledajuć' ti moć i slavu.

Ljubav je tvoja bolja od života,
moje će te usne slaviti'.
Tako ću te slaviti' za života,
u tvoje ću ime ruke dizati.
Duša će mi biti kao sala i mrsa sita,
hvaliti ću te kliktavim ustima.

Na postelji se tebe spominjem,
u bdjenjima noćnim mislim na tebe.
Ti postade meni pomoć,
kličem u sjeni krila tvojih.
Duša se moja k tebi privija,
desnica me tvoja drži.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome...

Antifona: Dođite, slavimo Gospodina koji je izvor života.

Pomolimo se: Bože, danas se sjećamo Srca tvoga ljubljenoga Sina i spominjemo dobročinstava Njegove ljubavi. Daj da iz tog nebeskoga vrela primimo obilje milosti. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Slušanje Božje riječi

Čitanje poslanice sv. Pavla apostola Rimljanima (6, 3-19)

Braćo, zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasiti i po sličnosti njegovu uskrsnuću. Ovo znamo: naš je stari čovjek zajedno s njim raspet da onemoća ovo grješno tijelo te više ne robujemo grijehu. Ta tko umre, opravdan je od grijeha. Pa ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njime.

Znamo doista: Krist uskrišen od mrtvih, više ne umire, smrt njime više ne gospoduje. Što umrije, umrije grijehu jednom zauvijek; a što živi, živi Bogu. Tako i vi: smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu! Neka, dakle, ne kraljuje grijeh u vašem smrtnom tijelu da slušate njegove požude; i ne predajte grijehu udova svojih za oružje nepravde, nego sebe, od mrtvih oživjele, predajte Bogu i udove svoje dajte Bogu za oružje pravednosti. Valjda grijeh neće vama gospodovati! Ta niste pod Zakonom nego pod milošću! Što dakle? Da griješimo jer nismo pod Zakonom nego pod milošću? Nipošto! Ne znate li: ako se komu predate za robove, na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate: bilo grijeha – na smrt, bilo poslušnosti – na pravednost. Bijaste robovi grijeha, ali ste, hvala Bogu, od srca poslušali ono pravilo nauka kojemu ste povjereni; da, oslobođeni grijeha, postadoste sluge pravednosti. Po ljudsku govorim zbog vaše ljudske slabosti: kao što nekoć predadoste udove svoje za robove nečistoći i bezakonju – do bezakonja, tako sada predajte udove svoje za robove pravednosti – do posvećenja. Riječ Gospodnja.

Antifona: Hvalite Gospodina, svi puci!

Hvalite Gospodina, svi puci,
slavite ga, svi narodi!

Silna je prema nama ljubav njegova,
i vjernost Jahvina ostaje dovijeka!

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome....

Antifona: Hvalite Gospodina, svi puci!

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

A kod Isusova su križa stajale njegova majka i sestra njegove majke, Marija, žena Kleofina, i Marija Magdalena. Kad je, dakle, Isus ugledao majku i pokraj nje učenika koga je ljubio, rekao je svojoj majci: “Ženo, evo ti sina!” Onda je rekao učeniku: “Evo ti majke!” I od onog časa učenik ju je uzeo u svoj dom.

Nakon toga Isus je, znajući da je sada sve dovršeno, da bi se ispunilo Pismo, rekao: “Žedan sam!” A ondje se nalazila posuda puna octa, te su oni natopili spužvu octom i stavili

je na isopovu trsku pa je prinijeli njegovim ustima. Kad je, dakle, Isus dobio ocat, rekao je: "Dovršeno je!" Onda je pognuo glavu i predao duh.

Tada su Židovi, pošto je bila Priprava, da tijela ne bi ostala na križu na Šabat, jer je onaj Šabat bio velik dan, zamolili Pilata da se *razapetima* prelome njihove golijeni i *da ih* se ukloni.

Uto su došli vojnici i prelomili noge prvomu, onda drugomu koji je bio razapet s njim. A kad su došli do Isusa i vidjeli da je već mrtav, nisu mu prelomili golijeni, nego mu je jedan od vojnika kopljem probio bok, te je odmah potekla krv i voda. (Iv 19, 25 -38)

Nagovor ili čitanje nekog teksta o Seru Isusovu

Slijedi čin ispovijedi vjere, obnove krsnih zavjeta i posveta Srcu Isusovu. Iza svakog dijela može se zapjevati prikladna pjesma.

1. Obnova vjere u Riječ Božju

Na knjigu Svetoga pisma položi se desna ruka i izgovori osobni čin vjere i predanja:

Čvrsto vjerujem u sve istine svetog Evandjelja jer su to riječi Isusa Krista koji je put, istina i život. Njemu slava, čast i hvala u sve vijeke vjekova! Amen.

Nakon toga, ako se koristi simbolika svijeće, upali se svijeća.

2. Obnova krsnih zavjeta

Pristupi se krsnom zdencu, ili pripremljenoj blagoslovljenoj vodi, i slijedi obnova krsnih zavjeta.

Predragi, odlučili ste se spomenuti svoga krštenja i ponovno prihvatiti sve obaveze krsnog saveza, zato se odrecite grijeha i ispovjedite vjeru u Isusa Krista.

Predvoditelj: Odričete li se grijeha da živite u slobodi djece Božje?

Odgovor: Odričem.

Predvoditelj: Odričete li se zavodljivosti zla da vas grijeh ne nadvlada?

Odgovor: Odričem.

Predvoditelj: Odričete li se Sotone, začetnika i vođe grijeha?

Odgovor: Odričem.

Predvoditelj: Vjerujete li u Boga Oca svemogućega, stvoritelja neba i zemlje?

Odgovor: Vjerujem.

Predvoditelj: Vjerujete li u Isusa Krista, Sina njegova jedinorođenoga, Gospodina našega, koji je rođen od Djevice Marije, trpio i bio pokopan, koji je od mrtvih uskrsnuo i sjedi s desna Ocu?

Odgovor: Vjerujem.

Predvoditelj: Vjerujete li u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela i život vječni?

Odgovor: Vjerujem.

Predvoditelj: To je vjera naša. To je vjera Crkve. Njom se dičimo. Nju ispovijedamo u Kristu Gospodinu našem. Amen.

Osobni čin obnove krsnoga zavjeta: Ja N.N. obnavljam zauvijek zavijet svoga krštenja. Odričem se grijeha i davla i predajem u potpunoj slobodi Isusu Kristu, mome Spasitelju, koji

me ljubi i koji mi je obećao život vječni. Njemu slava, čast i hvala u sve vijeke vjekova! Amen.

Na kraju predvoditelj blagoslovi vodom osobe koje su se posvetile ili one same učine svetom vodom znak križa. Upaljena svijeća se može odložiti na glavni oltar ili pred sliku (kip) Srca Isusova. Ako se koristi simbolika cvijeća ili tamjana, prikazati ih Isusu i moliti sljedeću molitvu posvete Srcu Isusovu:

Osobna posveta Božanskome Srcu Isusovu

Preslatko Srce moga Gospodina Isusa, Tebi posvećujem cijelo moje biće, moj život i moju smrt, moja djela, radosti, želje, muke, nevolje, rad i svoj posao; za sebe ništa ne pridržavam, neka sve bude na Tvoju veću slavu. Već sada odričem se svega što bih mogao učiniti, pomisliti ili poželjeti a što bi moglo Tebe uvrijediti. Presveto Srce moga Otkupitelja, budi Ti zauvijek jedini predmet moje ljubavi, pa me kao svoje dijete čuvaj i brani. Brani moju dušu i tijelo; budi zalog moga spasenja, jakost u mojim slabostima, oprosti moje grijehe i budi mi utočište u smrtnom času.

O velikodušno divno Srce Isusovo, budi moje opravdanje pred nebeskim Ocem, da me ne zadesi nesreća vječne propasti! O Srce koje nas neizmerno ljubiš, promijeni u meni što nije Tebi po volji. Daj, da se u mojoj duši i u mome srcu ukorijeni i raste ljubav prema Tebi i bližnjemu, daj da me ništa od Tebe ne može rastaviti. Radi Tvog neizmjernog milosrđa ureži moje ime u svoje Presveto Srce, da do posljednjeg časa života moga Ti budeš jedina čežnja moga srca, jedina želja moje duše i moje vječno blaženstvo! Amen.

Zajednička molitva: *Oče naš... Zdravo Marijo... i Slava Ocu...*

Predvoditelj: Bože, koji si nas u sakramentu krštenja po Duhu Svetom posvetio za svoju djecu i pridružio svome narodu novoga i vječnog saveza, daj da po zagovoru Blažene Djevice Marije i sv. Margarete živimo životom dostojnim kršćanina, da u srcu vjerno čuvamo krsnu milost, postanemo istinska tvoja djeca, te da se jednog dana pojavimo pred tobom odjeveni vječnim svjetlom Božanskoga Srca Isusova. On koji s tobom i Duhom Svetom živi i kraljuje u vijeke vjekova. Amen.

Završni blagoslov:

Gospodin s vama. – *I s duhom tvojim.*

Blagoslovio vas svemogući Bog Otac i Sin i Duh Sveti. – *Amen.*

Završna pjesma.

KAKO UČINITI ČIN POSVETE I KOLIKO GA ČESTO OBNAVLJATI?

Posvetu mogu svakodnevno obnavljati kratkim zazivom *Presveto Srce Isusovo, u Tebe se uzdam, Tebi sve predajem, Tebi sve posvećujem*, ili nekim drugim svojim riječima. A kao se želi dodati Marijino posredništvo *Presveto Srce Isusovo, u Tebe se uzdam, po Bezgrešnom Srcu Marijinu Tebi sve predajem i Tebi sve posvećujem*.

Ovu jednomjesečnu pripremu za posvetu Srcu Isusovu mogu ponoviti svake godine kao sjećanje na prvu posvetu i produbljenje načina života posvete u svakodnevnicu. Dovoljno je samo reći da papa sv. Ivan Pavao II, kao što smo vidjeli preporuča svake godine obnovu posvete Srcu Isusovu i naziva je sažetkom Drugog vatikanskog koncila i programom svoga pontifikata. (*Pismo 11. lipnja 1999.*)

Naime vježbajući se ustrajno usvaja se nutarnji duh posvete te na takav način Srce Isusovo sve više prožima našu nutrinu te mi sve dublje i dublje kušamo one duhovne plodove o kojima sv. Margareta tako poticajno govori.

MOLITVE POSVETE SRCU ISUSOVU

Osobna posveta presvetom Srcu Isusovu

Za one koji žele sami obaviti čin posvete Srcu Isusovu bez posebnog slavlja mogu to učiniti jednostavnom molitvom posvete koja slijedi ili nekom drugom molitvom. Posveta može biti učinjena osobno, bez ičije prisutnosti u prostoru koji vjernik izabere, vlastitoj sobi, nekoj crkvi ili svetištu, može biti obavljena u prisutnosti nekog prijatelja, člana obitelji, svećenika ili u nekoj molitvenoj zajednici.

Pre slatko Srce moga Gospodina Isusa, Tebi posvećujem cijelo moje biće, moj život i moju smrt, moja djela, radosti, želje, muke, nevolje, rad i svoj posao; za sebe ništa ne pridržavam, neka sve bude na Tvoju veću slavu. Već sada odričem se svega što bih mogao učiniti, pomisliti ili poželjeti a što bi moglo Tebe uvrijediti. Presveto Srce moga Otkupitelja, budi Ti zauvijek jedini predmet moje ljubavi, pa me kao svoje dijete čuvaj i brani. Brani moju dušu i tijelo; budi zalog moga spasenja, jakost u mojim slabostima, oprosti moje grijehe i budi mi utočište u smrtnom času.

O velikodušno divno Srce Isusovo, budi moje opravdanje pred nebeskim Ocem, da me ne zadesi nesreća vječne propasti! O Srce koje nas neizmjerne ljubiš, promijeni u meni što nije Tebi po volji. Daj, da se u mojoj duši i u mome srcu ukorijeni i raste ljubav prema Tebi i bližnjemu, daj da me ništa od Tebe ne može rastaviti. Radi Tvog neizmjernog milosrđa ureži moje ime u svoje Presveto Srce, da do posljednjeg časa života moga Ti budeš jedina čežnja moga srca, jedina želja moje duše i moje vječno blaženstvo! Amen.

Posveta kršćanske obitelji presvetom Srcu Isusovu

(«Štitit ću obitelji koje se meni posvete» rekao je Isus sv. Margareti)

Presveto Srce Isusovo, Ti si svetoj Margareti očitovale svoju želju, da zavladaš kršćanskim obiteljima. Stoga evo, danas Tebi dolazimo, da otvoreno priznamo Tvoje neograničeno gospodstvo nad našom obitelji. Hoćemo da u njoj procvatu kreposti i mir koji si Ti obećao ovdje na zemlji. Želimo da duh ovoga svijeta, koji si Ti osudio, bude što dalje od nas. Zavladaj dakle, premilostivo Srce, našim razumom, da u Tebe čvrsto vjerujemo. Zavladaj našim srcima, da usplamtimo gorućom ljubavi prema Tebi. Žar ove ljubavi podržavat ćemo molitvom i čestom pričesti.

Udostoj se o božansko Srce Isusovo, biti vazda uz nas; udostoj se blagosloviti naša duhovna i vremenita dobra, posveti svaku našu kršćansku radost, a nevolje ublaži. Ako bi Te tko od nas ožalostio milostivo nam oprosti. A kada smrt zakuca na vrata naše obitelji, da nas liši bilo kojega člana, daj da se svi podvrgnu tvojoj svetoj volji u nadi, da ćemo se jednom svi naći u Nebu, da Te uvijek slavimo i blagoslivljamo. Prečisto Srce Marijino i slavni patrijarh sv. Josip neka Ti prinesu ovu našu posvetu i neka nas podsjećaju na nju sve dane života. Slava Srcu Isusovu, Srcu našega Kralja i Oca našega! Slava Ti i hvala, o božansko Srce Isusovo, što si u našoj obitelji podiglo prijestolje svoga gospodstva! S nama dijeli radost i žalost, da nas svojom neizrecivom ljubavlju vodiš putem vječnoga života. Amen.

Posveta Srcu Isusovu

Sv. Marija Margareta Alacoque

Ja N.N. darujem i posvećujem presvetom Srcu Gospodina našega Isusa Krista svoju osobu i svoj život, svoja djela, muke i patnje, da od sada jedino njega štujem, ljubim i slavim. To je moja čvrsta odluka: da budem sva njegova, da njemu za ljubav činim sve, odričući se svega što bi njemu moglo biti mrsko. Tebe dakle, o Presveto Srce, odabirem za jedini predmet svoje ljubavi, za zaštitnika svoga života, za sigurnost svoga spasenja, za lijek protiv svoje slabosti i nestalnosti, za nadoknadnika svih pogrešaka svoga života i za svoje sigurno utočište.

Budi Ti, o predobro Srce, moje opravdanje pred Ocem svojim, i odvрати od mene zaslužene udarce njegove srdžbe. O Srce puno ljubavi, u tebe postavljam sve svoje ufanje jer se bojim svega od svoje zloće i slabosti, svemu se nadam od tvoje dobrote. Uništi u meni sve što bi Ti moglo biti neugodno ili protivno. Neka se tvoja čista ljubav usadi u moje srce, da nikada na te ne zaboravim, niti da se od tebe rastavim. Zaklinjem te tvojom neizmjernom dobrotom, da moje ime bude uvijek upisano u tebi. Sva moja sreća i slava neka bude u tome da živim u umrem kao tvoj rob.

Posveta Kristu kralju

(Na njegov blagdan, Pijo XI. 8. V, 1929)

Isuse preslatki, Otkupitelju ljudskoga roda, pogledaj na nas pred oltarom tvojim preponizno prostrte. Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo; a da možemo s tobom što čvršće bili sjedinjeni, evo se danas svaki od nas drage volje posvećuje Tvome Presvetomu Srcu. Tebe, istina, mnogi nisu nikada upoznali; tebe su prezrevši zapovijedi tvoje, mnogi odbacili. Smiluj se jednima i na drugima, predobrostivi Isuse, i sve ih privuci svetomu Srcu svojemu. Kralj budi, Gospodine, ne samo vjernima, koji se nisu ni u jedno vrijeme udaljili od tebe, nego i rasipnim sinovima, koji su te ostavili: učini da se ovi u kuću očinsku brzo povrate, da od bijede i gladi ne poginu. Kralj budi onima, koje ili kriva mišljenja zavaravaju ili nesloga rastavlja, i prizovi ih natrag u luku istine i jedinstvu vjere, da naskoro bude jedno stado i jedan pastir. Kralj budi napokon svim onima, koji se još u tami krivoboštva nalaze, i ne krati se privesti ih u svoje kraljevstvo.

Svrni napokon svoj milosrdni pogled na potomke onoga naroda, koji je tako dugo bio narod izabrani; a krv, nekoć na njih izazvana, neka sada i na njih siđe kao otkupljenje vrelo života. Udijeli, Gospodine, Crkvi svojoj sigurnu i potpunu slobodu, udijeli svima narodima mir i red; učini, da s obadva stožera zemlje jedan odliježe glas: Budi hvala Božanskomu Srcu, po kojem nam je stečeno spasenje, njemu slava i čast u vijeke. Amen.

Molitva posvete svijeta Srcu Isusovu pape Lava XIII

Isuse preslatki, Otkupitelju ljudskog roda, pogledaj na nas, pred oltarom Tvojim preponizno prostrte. Tvoji smo, Tvoji hoćemo biti; a da uzmognemo s Tobom što čvršće biti sjedinjeni, evo se danas svaki od nas drage volje posvećuje Presvetomu Srcu Tvojemu.

Tebe, istina, mnogi nisu nikada spoznali; Tebe su, prezrevši zapovijedi Tvoje, mnogi odbacili. Smiluj se na jedne i na druge, predobrostivi Isuse, i sve ih pritegni k svetomu Srcu svojemu.

Kralj budi, Gospodine, ne samo vjernima, koji se nisu nikada odmetnuli od Tebe, nego i rasipnim sinovima, koji su te ostavili; učini da se ovi u kuću očinsku brzo povrate, da od bijede i glada ne poginu.

Kralj budi onima koje ili kriva mnijenja zavaravaju ili nesloga rastavlja: prizovi ih natrag k luci istine i k jedinstvu vjere, da naskoro bude jedno stado i jedan pastir.

Kralj budi svim onima, koji se još u tami krivoboštva ili islama nalaze, i ne krati se privesti ih u svijetlo i kraljevstvo svoje. Svrni napokon milostive oči svoje na potomke onoga naroda, koji je tako dugo bio narod izabrani; a krv, nekoć na njih izazvana, neka sada i na njih sađe kao otkupnina i vrelo života.

Udijeli, Gospodine, Crkvi svojoj sigurnu i potpunu slobodu; udijeli svim narodima mir i red; učini, da s obadva stožera zemlje jedan odliježe glas: Budi hvala Božanskomu Srcu, po kojem nam je stečeno spasenje! Njemu slava i čast u vijeke. Amen.

KAKO ŽIVJETI POSVETU SRCU ISUSOVU U SVAKODNEVNOJ PRAKSI VJERE

Sv. Margareta u meditacijama za pojedine dane donosi i praktične savjete kako bi u svakodnevnom životu vjere vjernik moga konkretno prakticirati življenje posvete Božanskome Srcu Isusovu. Mi smo neke od savjeta izdvojili i donosimo ih u ovom poglavlju kao jednu vrstu praktične pomoći onima koji budu htjeli gajiti duhovnost posvete Srcu da se dublje uđe u sami duh posvete.

Potpuno predanje i prikazanje svoga bića Srcu Isusovu: „Pozivam te Srcu Isusovu predaš cijelo tvoje biće, dušu i tijelo, sve što si učinila ili ćeš učiniti, potrudi se osloboditi svega što Njemu nije po volji, neka On svime raspolaže kako želi.“

„Uzmi svoje srce kao da ti je u ruci i predaj ga i posveti presvetom Srcu Isusovu kako bi On u tebi kraljevao, poučavao te kako ljubiti Ga savršeno i ne žalostiti Ga svojevoljno ni u čem, nego radi s Njim nosi svoj križ.“

Kratki čini prikazanja Srcu kod pričesti: „Predajte se često providnosti i ljubavi presvetog Srca Isusova, posebno nakon svete pričesti, sve predate božanskoj moći Njegove ljubavi da sve čini što On želi.“

Jedan dan u Božanskom Srcu: Iz spisa svete se može sakupiti slijedeći način kako provesti jedan dan u Srcu Isusovu: „Čim se probudiš uđi u Božansko Srce, njemu posveti svoje tijelo, dušu, srce, cijelo biće kako bi služila samo njegovoj ljubavi, njemu na slavu.“

„Izaberi sveto Srce kao uzvišeni hram u kojem ćeš moliti sve svoje molitve, činiti sva svoja djela kako bi bila Bogu mila i na Njegovu slavu. Ljubite Njega u sjedinjenju s ljubavi ovoga presvetoga Srca. Klanjajte Mu se po poklonima ovog Srca, slavite Ga s Njegovim pohvalama. Djelujte skupa s Njegovim činima, želite zajedno s Njegovim željama.“

„Sudjelujući u svetoj misi, molite se ovom presvetom Srcu, sjedinite se s Njim. Prikažite Njegove zasluge u skladu s Njegovim planovima za vas. Isto tako kod sv. pričesti i ispovijedi prikažite njegova nutarnja stanja i spremnost kao dodatak onome u čemu vi imate nedostatke.“

„Kad se poklonite pred Presvetim mislite na Isusove padove tijekom Muke i kažite: Neka se prigne svako koljeno pred uzvišenošću moga Boga koji se beskrajno ponizio u Presvetoj Hostiji. Neka Ga svako srce ljubi, svaki duh neka Mu se klanja, neka mu se svaka volja podloži!“

„Često tijekom dana pošaljite svoga anđela čuvara da se pokloni Isusu u Presvetom Sakramentu.“

Kada jedete pomislite na božansku hranu kojom Isus uzdržava naše duše po sv. pričesti. Neka njegova nakana bude vaša nakana, a njegova milost u vašim dušama. Neka vaše rekreacije budu posvećene Božanskom Srcu. Sjedinite vašu šutnju sa Njegovom šutnjom u Presvetom Sakramentu. Kada nešto trpite, sjedinite to sa Isusovim trpljenjem i onim što trpi njegovo Srce. Kad osjetite da se događa u vama neki čin ljubavi koji je protivan čistoj ljubavi,

sjedinite ga s ljubavlju Srca Isusova da vam pročisti ljubav, a vi da za uzvrat porastete u poniznosti.

Kada primijetite vaše manjkavosti, opet se obratite Srcu Isusovu i molite za krjepost koja vam nedostaje. Molite ga da ostanete u njegovoj milosti, to činite i kad vidite nedostatke kod drugih. U svemu kao nadahnuće uzmite Isusove riječi: „*Budi volja tvoja*“ i predajte se Njemu.

Navečer stavite u ovo Božansko Srce sve što ste činili tijekom dana kako bi Srce sve pročistilo što je bilo nečisto i nesavršeno u vašim djelima. Kad idete na počinak uđite u ovo Srce i predajte se u potpunosti njegovoj brizi za vas.

Čuvati mir u protivljenjima: „Tako i u svemu drugome, kad vas zadesi neko trpljenje, žalost ili mrtvljenje kažite samoj sebi: Prihvati to, kao da ti to šalje presveto Srce Isusovo i sjedini se s Njim. Iznad svega nastoj sačuvati mir svoga srca koji vrijedi više od svega blaga. Sredstvo da sačuvaš mir je u tome da svoju volju predaš volji Srca Isusova, dopuštajući mu da Ono u nama želi sve što je na veću slavu Božju. Mi se zadovoljimo da Mu se predamo i budemo Mu podložni. Ovo ljubljeno Srce će u svemu nadoknaditi sve naše moguće nedostatke, jer će ljubiti Boga za tebe, a ti ćeš u Njemu ljubiti Boga.“

„Za one koji ljube Srce Isusovo sva trpljenja, poniženja, preziri, protivštine... sve to može postati sredstvo za ljubiti i preobraziti se u ljubav u ovom Srce koje želi da ga ljubimo bez mjere. Predajmo se Njegovoj moći, povjerimo se Njemu, i vidjet ćemo kako on sve čini za naš rast sve do savršenstva, brine se za sve naše potrebe pod uvjetom da Mu s naše strane ne stavljamo zapreke. Tko savršeno ljubi i ne pomišlja da bi to učinio. Ljubimo Ga svim srcem, svom dušom i svom snagom, jer On želi sve ili ništa. I nakon što smo sve njemu predali, ne tražimo ništa od toga natrag. On će se brinuti da nas posveti, a mi ćemo Njega proslaviti.“

Dobro koristiti vrijeme: „Izbjegavajmo zabrinutosti, trudimo se graditi našu nutrinu imajući pred sobom poniznost i blagost Srca Isusova. Činimo svoja djela u miru i smiraju kao da se radi o zadnjem činu našeg života. Trudimo se koristiti vrijeme, svaki trenutak za cilj koji nam je dan.“

Truditi se oko čistoće vlastitoga srca: „Krepost se ne sastoji u lijepom razmišljanju i odlukama, ni lijepim riječima, nego u tome da ih provedemo u djelo, bez toga lijepe riječi nam ne bi bile na spasenje nego na poropast. Potrudimo se dakle biti vjerni u našoj nutrini i činimo za Boga ono što smo Mu obećali. Naše srce je tako malo i ne može imati dvije ljubavi, a budući da je stvoreno za ljubiti Boga ne može biti u miru kad neuredno i nepročišćeno ljubi. Onaj tko ljubi sve može, ljubimo dakle i ništa nam neće biti teško.“

U napastima tražiti pomoć Srca Isusova: „Jer smo slabi trebamo se držati Njega, On je sigurna hridina. Njemu se utječimo posebno kad osjećamo da nas napada naš neprijatelj u našoj nutrini i kad želi da padnemo u nemire po malodušnosti i nelagodi zbog najmanjih problema na koje nailazimo.“

„Kada smo napastovani sjedinimo naše srce sa Srcem Isusovim govoreći: O Spasitelju moj, budi Ti moja snaga, bori se za mene, ne odbacujem borbu ako si ti moj štit i moja obrana samo da Te ne vrijeđam, želim biti sva tvoja.“

U padovima se podići i nastaviti hod posvete Srcu: „Kad sagriješimo nemojmo se uznemiravati, jer nemiri i zabrinutosti udaljuju naše duše od Boga i izgone Isusa Krista iz naših srdaca. Tražimo da nam Bog oprost. Molimo Božansko Srce da za nas dadne zadovoljštinu i povрати nas u stanje milosti. Tada sa svim pouzdanjem recimo Srcu Isusovu: *Jedina moja ljubavi, moli za svog siromašnoga roba i nadoknadi za učinjeno zlo. Promijeni to*

na svoju slavu i na pouku bližnjemu, a meni na spasenje duše! Na ovaj način naši padovi će nama biti razlog za duboko se poniziti. Pomoći će nam da shvatimo tko smo mi uistinu i koliki je ponor našeg ništavila.“

Gajiti vanjsku i nutarnju šutnju: „Uistinu meni izgleda da se sva sreća neke duše sastoji u tome da se suobliči volji Božjoj. Tako naše srce pronalazi svoj mir, naš duh Njegovu slavu i svoj odmor. Ovo je najbolji način ponašanja, jer se Isus u svojoj dobroti naslađuje u duši u kojoj ne nailazi na otpore.“

Ljubav prema bližnjemu: „Traži u svemu prigodu da udovoljiš ovom Srcu djelima ljubavi, uvijek misli i dobro govori o bližnjemu. Koliko je u tvojoj moći duhovno i tjelesno pomaži siromasima, u njima gledaj Isusa. Ne čini nikome što ne želiš da drugi učine tebi. Budi strpljiv prema svima, posebno sa siromasima u njihovim potrebama. Koliko je do tebe budi dobar sa svima.“

Tražiti uvijek volju Božju: „Jednostavno ću vam reći kao istinskoj prijateljici divnoga Isusova Srca. Kada za vas molim dolazi mi misao, ako želiš živjeti potpuno za Njega i doći do savršenstva, trebaš učiniti potpunu žrtvu same sebe presvetom Srcu. Koliko ovisi o vama, ne želite ništa drugo osim onoga što želi to divno Srce. Ne navezujte se ni na što drugo, samo Njega ljubite. Ne činite ništa bez svjetla, koje od Njega dolazi! Ne poduzimajte ništa, a da prije nisi pitala Srce za savjet. Zahvaljuj Mu na jednak način u neuspjesima kao i u uspjesima naših poduhvata. Ostani uvijek zadovoljna u duši, ne uznemirujući se ni zbog čega. Neka ti u svemu bude dosta to, da je Božansko Srce zadovoljno, ljubljeno i slavljeno.

POSEBNE POBOŽNOST I MOLITVE SRCU ISUSOVU

Zašto je lipanj posvećen Srcu Isusovu?

Lipanj je pobožnost novijeg datuma. Nije tako stara kao svibanjska, koja datira još od bl. Henrika Suza (+ 1365), a kao javna pobožnost održana je prvi put 1784. godine u Ferrari, u Italiji. Jednoga svibanjskog jutra, u prvoj polovini XIX stoljeća, molila se iza sv. Pričesti dobra, nevina duša - Anđelka od sv. Križa u zavodu Naše Gospe u Parizu. Molila je od Isusa milost da je prime u »Zbor Marijine Djece«. Dok je pobožno molila, Duh Sveti joj nadahnu korisnu misao. U mladenačkoj duši pobožne Anđelke pojavi se pitanje: Zašto ne bismo mogli imati jedan mjesec u godini, koji bi bio posvećen Srcu Isusovu, kad već imamo mjesec posvećen Majci Božjoj?

Ovu plemenitu misao priopći Anđelka svojoj poglavarici, koja to spomene pariškom nadbiskupu. Njemu se ovaj prijedlog neobično svidio pa stoga i dopusti 1834. godine da se u njegovoj nadbiskupiji lipanj posveti Srcu Isusovu. Gesta pariškog nadbiskupa djelovala je pozitivno i na ostale njegove istomišljenike pa je lipanjska pobožnost počela osvajati katolički svijet. Kroz kratko vrijeme pobožnost Srcu Isusovu obuhvatila je čitavu Katoličku Crkvu. Papa Pijo IX podijelio je 1873. godine posebne oprostite onima koji obavljaju lipanjsku pobožnost na čast Srca Isusova. To isto učinio je 8. VIII. 1906. godine sv. Pijo X.

Prema jasno i nedvojbeno izraženom načelu vrhovnoga autoriteta u Katoličkoj Crkvi, pobožnost Srcu Isusovu je najuzvišenija od svih pobožnosti, koje posjedujemo u svojoj duhovnoj riznici. Uvjerenje Crkve o ovom pitanju izrazio je sažeto, ali određeno Šimun Gourdan, pobožni i učeni pisac 1711. godine. On veli: »Između svih pobožnosti, pobožnost Srcu Isusovu je najsvetija, najstarija, najviše odobrena, najsavršenija, najkorisnija, najmilija

našemu Gospodinu i najpotrebnija.« Svaku od svojih tvrdnja raščlanio je pisac jasno i jezgrovito.

Pobožnost Srcu Isusovu, veli on, jest »najsvetija, jer ona u Isusu Kristu časti ono što je u Njemu najviše duhovno i najviše ujedinjeno s Njegovim Ocem, što je najviše posvećujuće za Crkvu...«. Za potkrepu tvrdnje, da je pobožnost Srcu Isusovu najstarija pobožnost dosta je sjetiti se kako je ta pobožnost počela u onom trenutku kad ga je vojnik probo kopljem na Kalvariji. Prvi poklonici bili su žalosna Gospa, Ivan, Magdalena i pobožne žene. Oni su započeli pobožnost ranjenom Kristovom Srcu.

Pobožnost Isusovu Srcu nosi na sebi pečat najviših odobrenja, jer »sve stranice Sv. Pisma ne govore nam drugo, nego da treba obnoviti naše srce ... A sve to ne možemo izvršiti, ako sebi ne postavimo kao uzor Srce koje ima u najjementnijem značenju sva ta rijetka svojstva. Takvo srce ne može biti nego samo Srce Isusovo.«

Prema uvjerenju spomenutoga pisca, pobožnost je Srcu Sina Božjega »najsavršenija, jer je izvor svih drugih pobožnosti. Srce je Isusovo neizmijerna riznica, odakle su presveta Djevica i svi Sveti crpili milosti, dobra, svetost«. Ova je pobožnost »najkorisnija, jer nas uči da moramo imati poput Isusa srce čisto, blago i ponizno...«. »Najmilija je našem Gospodinu« pobožnost Srcu Isusovu, jer »tko je pobožan Presvetom Srcu, taj časti i njegovu božansku osobu,« ispravno zaključuje produhovljeni pisac. I na koncu umni pisac tvrdi da je pobožnost Kristovom Srcu »najpotrebnija, jer ona ide za tim da nas učini istog duha s Isusom.

Veliko obećanje Srca Isusova, pobožnost devet prvih petaka i naše vječno spasenje

Godinu dana pred smrt, 1689. godine, imala je sv. Margareta još jednom neobičnu sreću, da joj je Srce Isusovo opet objavilo jedno značajno obećanje. Svetica ga je opisala pa njoj prepustimo riječ:

»Jednog petka, za vrijeme sv. Pričesti, On je rekao ove riječi svojoj nedostojnoj ropkinji: Obećajem ti u preobilju milosrđa svoga Srca da će moja svemoguća ljubav udijeliti svima onima, koji se pričeste u prvi petak, za devet neprekidnih mjeseci, milost konačne ustrajnosti. Oni ne će umrijeti u mojoj nemilosti, ni bez Sakramenata, jer će im moje Srce u onom posljednjem času služiti kao sigurno utočište«.

Ovo je poznato i svima drago obećanje božanskoga Srca, koje je dobilo naslov »*Veliko Obećanje Srca Isusova*«. Ono je uistinu veliko obećanje, jer ljudima osigurava vječno spasenje. A to je najvažniji problem koji zanima svakoga čovjeka i oko koga se okreće čitav naš život sa svim dostignućima i uspjesima. Dakle, da bi obavili ovu pobožnost treba:

1. *Devet sv. Pričesti i Ispovijedi na nakanu Presvetoga Srca Isusova.*
2. *Pričesti treba primiti u prve petke u mjesecu, osoba se može ispovjediti i u tjednu prije prvog petka, ali treba biti u stanju milosti kad se na prvi petak pričešćuje.*
3. *Moraju biti primljene za devet uzastopnih mjeseci.*

Obećanja Srca Isusova onima koji ga budu štivali

Samo je po sebi razumljivo, da što god Bog radi, sve radi s određenim ciljem. To je vlastitost svakoga razumnog bića, a pogotovu najmudrijega Bića, koje je izvor svakoga znanja. Nijekati ovu vlastitost Bogu značilo bi neobično ga poniziti ili, još bolje rečeno, pokušati oduzeti mu božansku veličinu.

Razvoj pobožnosti Srcu Isusovu, a još više njegove objave i precizirani zahtjevi jasno očituju nakane i želje Srca Sina Božjega. Krist je objavom svoga Srca htio u prvom redu

pobuditi beskrajnom ljubavlju duhovno ohladnjeli svijet, zatim osloboditi duše od đavolskih prevara, osigurati dušama dobre volje i plemenitih nastojanja uspon na putu duhovnoga rasta i kršćanske zrelosti, pokazati revnim i vjernim sinovima putove žrtve, apostolata i postignuća solidne katoličke zrelosti i otvoren put do svetosti. A kontemplativnim dušama da još na ovoj zemlji mogu na njegovim svetim grudima osjetiti kucaje nestvorene i stvorene ljubavi Božanskoga Srca, osjetiti predokus rajskoga blaženstva. Zar nisu divne nakane i uzvišeni ciljevi Srca ljubavi i dobrote?!

Dvije su vrste pobožnih obećanja koja je Srce Isusovo dalo kršćanima preko sv. Margarete. Prva se odnose na one koji prakticiraju pobožnost Srcu Isusovu, a druga na apostole pobožnosti ranjenomu Srcu.

Ako izuzmemo Veliko Obećanje i ona obećanja koja se odnose na širitelje pobožnosti svetom Srcu, ostaje nam *deset različitih obećanja, koja je Isusovo Srce izreklo u prilog svojih štovatelja. Možemo ih podijeliti razne kategorije* prema nutarnjem logičnom sadržaju. S obzirom na općenite učinke pobožnosti o kojoj govorimo, Srce Isusovo je obećalo svima svojim štovateljima ove blagodati:

1. *Bit ću im utočište u životu, a osobito na smrti.*
2. *Dat ću im sve milosti, koje su potrebne njihovom staležu.*
3. *Izlit ću obilan blagoslov na sve njihove pothvate.*
4. *Utješit ću ih u svim njihovim žalostima.*
5. *Stavit ću mir u njihove obitelji.*

S obzirom na duhovno stanje pojedinih štovatelja, Srce je Isusovo dalo četiri značajna obećanja. U njima se prvenstveno ogleda djelovanje same pobožnosti.

6. *Grješnici će u mom Srcu naći vrelo i ocean milosrđa.*
7. *Mlaki će postati gorljivi.*
8. *Gorljivi će doći do velike savršenosti.*
9. *Dat ću svećenicima snage, da ganu i najtvrđa Srca.*
10. *Obećanje općenitog značenja odnosi se na blagoslov mjesta. Krist je rako: Blagoslovit ću ona mjesta, gdje bude izložena i štovana slika moga Srca.*

Evo jednog primjera. Svećenik N. iz Strasburga pripovijeda: «Grješnom i ohladnjelom katoliku oboljela je majka. Zamoli on redovnice iz obližnjega samostana za jednu sestru bolničarku. Bolesnica je bila dobra i plemenita duša. Kako zlo redovito ne dolazi samo, naskoro teško oboli i sin.

Majka moli kapelana da nastoji oko obraćenja njezina zalutalog djeteta. Kapelan je pokušao, ali sve je bilo uzalud. Došao je i svećenik koji nam ovo priča, ali ni on nije odmah uspio. Ipak se nije dao smesti. U bolesnikovoj kući nije bilo ni jedne svete slike. Najprije kapelan dade sestri bolničarki križić za bolesnika, ali on ga ukloni u majčinu sobu. Drugi svećenik, inače prijatelj bolesnika, posla mu krasnu sliku Srca Isusova. Bolesnik nije pristao da mu se objesi u sobi.

«Odlazim i ja - veli sestra bolničarka - jer ne želim ostati u kući, gdje ne može biti slika Srca Isusova!» Kad je vidio bolesnik, da nema kud-kamo, pristade da se slika objesi u njegovoj sobi. Srce je Isusovo blagoslovilo obilatim milošću bolesnikov stan. Najprije je počeo moliti sa sestrom, zatim je počeo držati u rukama križić i izgovarati strelovite molitvice ranjenomu Srcu Isusa Krista. Napokon se ispovjedio, pričestio i primio sveto pomazanje. Sutradan, za vrijeme molitve Srcu Isusovu, udari ga kap. Nakon tri dana bio je mrtav!

Rječitom primjeru ne treba ništa dodavati!» (Iz španjolskog katoličkog lista »Mesajero« Glasnik).

Sveta ura

Kada je Isus tražio od Margarete pričest nadoknade na prvi petak, naložio je da u noći s četvrtka na petak provede sat vremena u molitvi na čast smrtne agonije njegova presvetog Srca. Evo Isusovih riječi: „Pričestit ćeš se svakoga prvoga petka u mjesecu, a svake večeri između četvrtka i petka činit će te dionicom moje smrtne muke koju sam htio trpjeti u Getsemaniju. Žalost će te tako prožeti bez da ćeš ti to moći shvatiti. Dovesť će te do stanja agonije koja je teža za podnositi od same smrti. Kako bi se sa mnom družila u poniznoj molitvi koju sam prikazivao Ocu, bit ćeš sa mnom od 23 sata do ponoći. Prostrt ćeš se licem prema zemlji kako bi ublažila Božju srdžbu i molila milosrđe za grešnike. Tako ćeš na neki način ublažiti moju gorčinu zbog toga što su me moji apostoli napustili. Morao sam ih prekorigiti jer nisu mogli sa mnom bdjeti ni jedan sat. Tijekom ove ure moli kako sam te poučio.“

Ovo je prva objava o svetoj uri. Kao što se vidi kad se govori o svetoj uri, radi se usmenoj i mislenoj molitvi na čast Srca Isusova kojom se časti njegova smrtna tjeskoba četvrtkom u noći njegove muke. Crkva je onima koji obavljaju ovu pobožnu praksu udijelila i potpuni oprost, a riječi blaženice mogu biti na veliki poticaj pobožnim dušama. Oni koji obavljaju ovu pobožnost mogu izabrati trenutak i vrijeme za koje je za njih najpogodnije i moliti molitve na čast Srca Isusova i njegove Muke.

Motreći pažljivo Isusa, jedini predmet svoje ljubavi, u Getsemanskom vrtu u smrtnoj mucij prožetij ljubavlju Margareta zapisa: „On mi reče – Ovdje sam više trpio u svojoj nutринi nego li u bilo kojem trenutku moje muke. Vidio sam da sam napušten od svih na nebu i na zemlji, pritisnut grijesima svih ljudi. Kao takav sam bio pred Božjom svetošću, a Bog ne gledajući moju nevinost dao mi je da pijem goraki kalež svoje pravedne srdžbe. Otac je primio moju žrtvu kao nadoknadu za sve grijehe. Nema stvorenja koje može shvatiti veličinu moje boli i muke u tim trenutcima. Ta je muka slična onoj koju kuša grešna duša pred sudom Božje svetosti koji se obara na nju i stavlja ju u ponor pred njegovom pravednošću.“

Zlatna krunica

(Moli se na običnu Gospinu krunicu.)

Mjesto Vjerovanja moli se: **Slatko srce moga Isusa, daj da Te ljubim sve to više!**

Mjesto Oče naš moli se: **Vječni Oče, prikazujem Ti predragocjenu Krv Isusa Krista kao zadovoljštinu za svoje grijehe, kao pomoć svetim dušama u čistilištu, utjehu umirućima i za potrebe svete Crkve.**

Mjesto Zdravo Marijo moli se: **Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!**

Mjesto Slava Ocu moli se: **Slatko Srce Marijino, budi moje spasenje!**

Na koncu se izmoli: Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu!

Litanije Srca Isusova

Gospodine, smiluj se!

Kriste, smiluj se!

Gospodine, smiluj se!

Kriste, čuj nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeski Bože.....(*smiluj nam se!*)

Sine, Otkupitelju svijeta Bože,
Duše Sveti, Bože,
Sveto Trojstvo, jedan Bože,
Srce Isusa, Sina Oca vječnoga,
Srce Isusovo, u krilu Djevice Majke od Duha Svetoga sazdano,
Srce Isusovo, s Riječju Božjom bitno sjedinjeno,
Srce Isusovo, veličanstva beskrajnoga,
Srce Isusovo, hrame Božji sveti,
Srce Isusovo, šatore Višnjega,
Srce Isusovo, kuću Božja i vrata nebeska,
Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi,
Srce Isusovo, pravde i ljubavi posudo,
Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno,
Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno,
Srce Isusovo, svake hvale predostojno,
Srce Isusovo, kralju i središte sviju srdaca,
Srce Isusovo, u kojem je sve blago mudrosti i znanja,
Srce Isusovo, u kojem prebiva sva punina božanstva,
Srce Isusovo, koje je Ocu vrlo omiljelo,
Srce Isusovo, od kojega punine svi mi primismo,
Srce Isusovo, željo bregova vječnih,
Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosrđa
Srce Isusovo, bogato za sve koji zazivaju Tebe,
Srce Isusovo, izvore života i svetosti,
Srce Isusovo, pomirilište grijeha naših,
Srce Isusovo, nasićeno pogrdama,
Srce Isusovo, satrvono zbog opačina naših,
Srce Isusovo, do smrti poslušno,
Srce Isusovo, kopljem probodeno,
Srce Isusovo, izvore sve utjehe,
Srce Isusovo, živote i uskrснуće naše,
Srce Isusovo, mire i pomirenje naše,
Srce Isusovo, žrtvo za grijeha,
Srce Isusovo, spasenje onima koji se u Te ufaju,
Srce Isusovo, ufanje onima koji u Tebi umiru,
Srce Isusovo, milino sviju svetih,

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, oprosti nam, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, usliši nas, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, smiluj nam se!

Isuse, blaga i ponizna Srca, — Učini srce naše po Srcu svome!

Pomolimo se! Svemogući vječni Bože, pogledaj na Srce preljubljenoga Sina svojega i na hvale i zadovoljštine, koje u ime grješnika Tebi prikazuje, i njima, koji milosrđe Tvoje mole, Ti oprostjenje udijeli umilostivljen, u ime istoga Sina svojega Isusa Krista, koji s Tobom živi i kraljuje u vijeke vjekova! Amen!

Kratki zazivi Presvetom Srcu Isusovu obdareni oprostima

Gotovo da nema osobe, koja kada počne svjesno i osobno živjeti vjeru i redovito se moliti, ne počne tijekom dana u raznim trenucima strelovitim molitvama zazivati Boga. Našim čitateljima donosimo više kratkih zaziva kojima je Crkva udijelila i djelomične oproste, koje mogu ponavljati tijekom dana te i na takav način biti u zajedništvu sa Srcem Isusovim.

(Napominjemo da je nauk o oprostima sastavni dio svete baštine naše vjere. Katekizam Katoličke Crkve nam o tome govori u brojevima 1471-1479. Poslije Drugog Vatikanskog Koncila, apostolskom konstitucijom "Indulgentiarum doctrina" od 1. siječnja 1967. godine, papa Pavao VI je obnovio crkvenu disciplinu oprosta. Krajnji cilj oprosta je "potaći kršćane na jedan dublji kršćanski život". A cilj obnove crkvene discipline o oprostima je pojednostavljenje i približavanje prakse oprosta životu vjernika. Enchiridion oprosta objavljen 29. lipnja 1968. godine govori i o oprostima. Oprost potpun ili djelomičan – više nema oprosta koji se mjere danima i godinama- može se uvijek primiti za sebe ili za jednog pokojnika. Neke od ovih zaziva možemo lako naučiti napamet i ponavljati tijekom dana kao kratke zazive).

1. Isuse, blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!
2. Presveto Srce Isusovo, u Tebe se uzdam!
3. Presveto Srce Isusovo: Dođi kraljevstvo tvoje!
4. Božansko Srce Isusovo: Obrati grešnike, spasi umiruće, oslobodi siromašne duše iz Čistilišta.
5. Presveto Srce Isusovo, vjerujem da me ljubiš.
6. Čast, ljubav i hvala Presvetom Srcu Isusovu.
7. Vječni Oče, po predragocjenoj Krvi Isusa Krista, proslavi njegovo sveto ime, prema nakani i željama njegova Srca, svakog klanjanja dostojna !
8. Slatko Srce Isusovo, smiluj se nama i našoj braći koja žive u zabludi!
9. O Bože moj, prikazujemo za duše u čistilištu sve čine ljubavi kojima Te je Srce Isusovo slavilo na zemlji!
10. Sve za Tebe, Presveto Srce Isusovo!
11. Srce Isusovo, izvore svake čistoće, smiluj nam se!
12. Slatko Srce Isusovo, budi moja ljubav!
13. Srce Isusovo, koje goriš ljubavlju prema nama, užezi srca naša ljubavlju prema tebi!
14. Blagoslovljeno bilo božansko Srce i preslatko Ime Gospodina našega Isusa Krista i preslavne Djevice Marije Majke njegove, u vijeke vijekova!
15. Posvuda bilo ljubljeno Presveto Srce Isusovo!

(Kratki zazivi su preuzeti iz molitvenika «Vjenčić Srca Isusova» objavljena s imprimaturom 26. ožujka 1930., br.856. šibenskog biskupa Jerolima)

Prošnja presvetom Srcu Isusovu

(Ovu molitvu je svakodnevno molio sv. Pater Pio za sve one koji su se preporučivali u njegove molitve, a sam je poticao svoje duhovne sinove i kćeri da mole ovu molitvu. Prošnja se može moliti i kao devetnica)

1. O moj Isuse, koji si rekao: «Zaista vam kažem, molite i primit ćete, tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se, evo, ja kucam, tražim i po zagovoru Blažene Djevice, tvoje Presvete Majke, molim za milost.... Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu... Presveto Srce Isusovo, vjerujem u Te i ufam se u Te!

2. O moj Isuse, koji si rekao: «Zaista, zaista vam kažem, što god zatražite od Oca mojega u Moje Ime, dat će vam», evo, ja tražim od Tvojega Oca u Tvoje ime po zagovoru Blažene Djevice, tvoje Presvete Majke, milost.... Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...

Presveto Srce Isusovo, vjerujem u Te i ufam se u Te!

3. O moj Isuse, koji si rekao: «Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi neće proći», evo, oslanjajući se na jamstvo Tvojih riječi, po zagovoru Blažene Djevice tvoje Presvete Majke molim za milost.... Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ...

Presveto Srce Isusovo, vjerujem u Te i ufam se u Te!

Pomolimo se! O Presveto Srce Isusovo, Tebi je nemoguće ne biti milosrdan prema bijednicima. Smiluj se nama siromašnim grješnicima i udijeli nam milost koju Te molimo po zagovoru Bezgrešnog Srca Tvoje i naše drage Majke! — Sveti Josipe, poočime i hranitelju Presvetog Srca Isusova, moli za nas! Zdravo Kraljice...

Dragocjeno prikazanje zasluga Presvetog Srca Isusova kao zadovoljštine za svoje grijehе

(Jedna se redovnica klarisa odmah poslije svoje smrti ukazala svojoj poglavarici, koja je baš za nju molila, i rekla joj da je po ovoj molitvi što ju je svake večeri molila isplatila sve svoje dugove i da zato više nisu potrebne molitve za nju)

Vječni Oče, prikazujem Ti Presveto Srce Isusovo, sa svom Njegovom ljubavlju, sa svim Njegovim patnjama i sa svim Njegovim zaslugama:

1. da zadovoljim za sve grijehе što sam ih učinio danas i za svega svog života. Slava Ocu....
2. da se pročisti ono dobro što sam ga učinio danas i za svega svog života. Slava Ocu....
3. da Ti nadoknadim za sva dobra djela što sam ih propustio učiniti danas i za svega svog života. Slava Ocu....
4. da Ti zahvalim za sva dobročinstva što sam ih primio danas i svega svoga života. Slava Ocu....

(Za uvodnu napomenu i molitvu imprimatur, Namur, 2. 2. 1963. F. Toussaint, vic.gen)

MOLITVE SRCU ISUSOVU ZA POSEBNE NAKANE

Molitva da se, po Isusovoj želji, što više raširi pobožnost prema njegovom Srcu

O preslatki Isuse, ti živo želiš da se pobožnost prema Tvom božanskom Srcu što više raširi. A zašto? Zbog tvoje goruće ljubavi, da svakoga obaspeš svojim milostima i svojim božanskim žarom ogriješ, da svi budemo zauvijek s Tobom blaženi! U tu svrhu svakom pojedinom svome vjerniku neprestano ponavljaš što si jednom kazao svetoj Margareti Mariji Alacoque: «Ah, nastoj da me svatko upozna, da me svatko ljubi!» O premilostivi Otkupitelju, evo me dušom i srcem pripravna služiti ljubavi Tvoga Srca, ali bez tvoje milosti uzaludni će biti, slatki Isuse, svi naši naponi. Stoga smjerno Te molim, prosvijetli me i pomoz mi da moja riječ i dobar primjer dirnu srce našega blišnjega, da u svakoj kršćanskoj obitelji zaživi prava i živa pobožnost prema tvom milosrdnom Srcu. Daj, mili Isuse, da se ova Tvoja i moja goruća želja što prije oživotvori, da prestane vladati bezvjerstvo i duhovni nemar, a da zavlada živa, djelotvorna vjera, na Tvoju veću slavu, a na naše posvećenje i spasenje. Amen.

Molitva za umiruće

(Za ovu je molitvu je Crkva udijelila djelomični oprost)

O preblagi Isuse, ljubitelju duša, molim te zbog smrtne muke tvoga Presvetog Srca i zbog boli tvoje bezgrješne Majke, operi svojom Krvlju sve grešnike cijelog svijeta koji su sada na umoru te će još danas (noćas) doći na tvoj božanski sud. Srce Isusovo u smrtnoj stisci smiluj se umirućima. Amen.

Molitva Presvetom Srcu Isusovu za duše u Čistilištu

Premilostivo Srce moga Isusa, zbog neprocjenjive Krvi, koja je iz Tebe potekla, izvedi, molim Te, što prije sve duše iz strašnih muka čistilišta, a osobito duše (reci koje), da Ti u Raju usrdnom pjesmom slave i zahvaljuju Ti. Onima koji će danas (noćas) umrijeti, daruj konačnu milost, svetu smrt, grješnicima pokajanje i duh prave pokore; raskolnike, nevjernike i pogane prosvijetli i milostivo k sebi privedi. U ovu svrhu prikazujem Ti neizmjerne zasluge Tvoje Muke i smrti; zasluge Tvoje prečiste Majke vazda Djevice i svih anđela i svetaca, svete Mise, Pričesti, molitve i sva dobra djela, koja će se danas učiniti po svemu svijetu. Tako budi. 3 Slava Ocu. — 3 Pokoj vječni.

Naknada za uvrede nanesene Euharistijskom Srcu Isusovu

O presveto Euharistijsko Srce moga Isusa, koje pod prilikom posvećena Kruha gorućom ljubavlju za mnom uzdišeš, duboko Ti se klanjam! Od vijeka si me za sebe odabralo s nakanom da za Tebe živim, Tebe nadasve ljubim, a za nagradu mi obećalo samoga sebe u vječnom blaženstvu! Nesretna li mene! Na Tvoje nakane, na Tvoja obećanja nisam se nimalo osvrtao, nisam ih cijenio pa sam rastreseno, lakoumno živio po svojoj opakoj volji, a ne po Tvojim zapovijedima. U nevolji, u žalosti, u progonstvu na Tebe sam, Isuse moj, zaboravljao, pomoć izvan tebe tražio!

Euharistijsko Srce Spasitelja moga, radosti i veselje moje prve sv. Pričesti i sretnih godina provedenih u nevinosti u Tvom slatkom prijateljstvu, nakon što sam okusio otrovne slasti varava svijeta i upoznao im prolaznost i ništavilo, evo, po Tvojim milosti, vraćam se u Tvoje očinsko krilo, izvan kojega nema mira ni života. Gorkim suzama oplakujem svoje neurednosti, a djelima ljubavi naknadit ću svoju nevjernost. O božansko Srce, svakog poklona dostojno, daj mjesta mojoj bijednoj duši u svojoj presvetoj Rani, da u toj školi ljubavi naučim kako i koliko trebam Tebe ljubiti, koje si mi dalo neizmjerne dokaze svoje ljubavi!